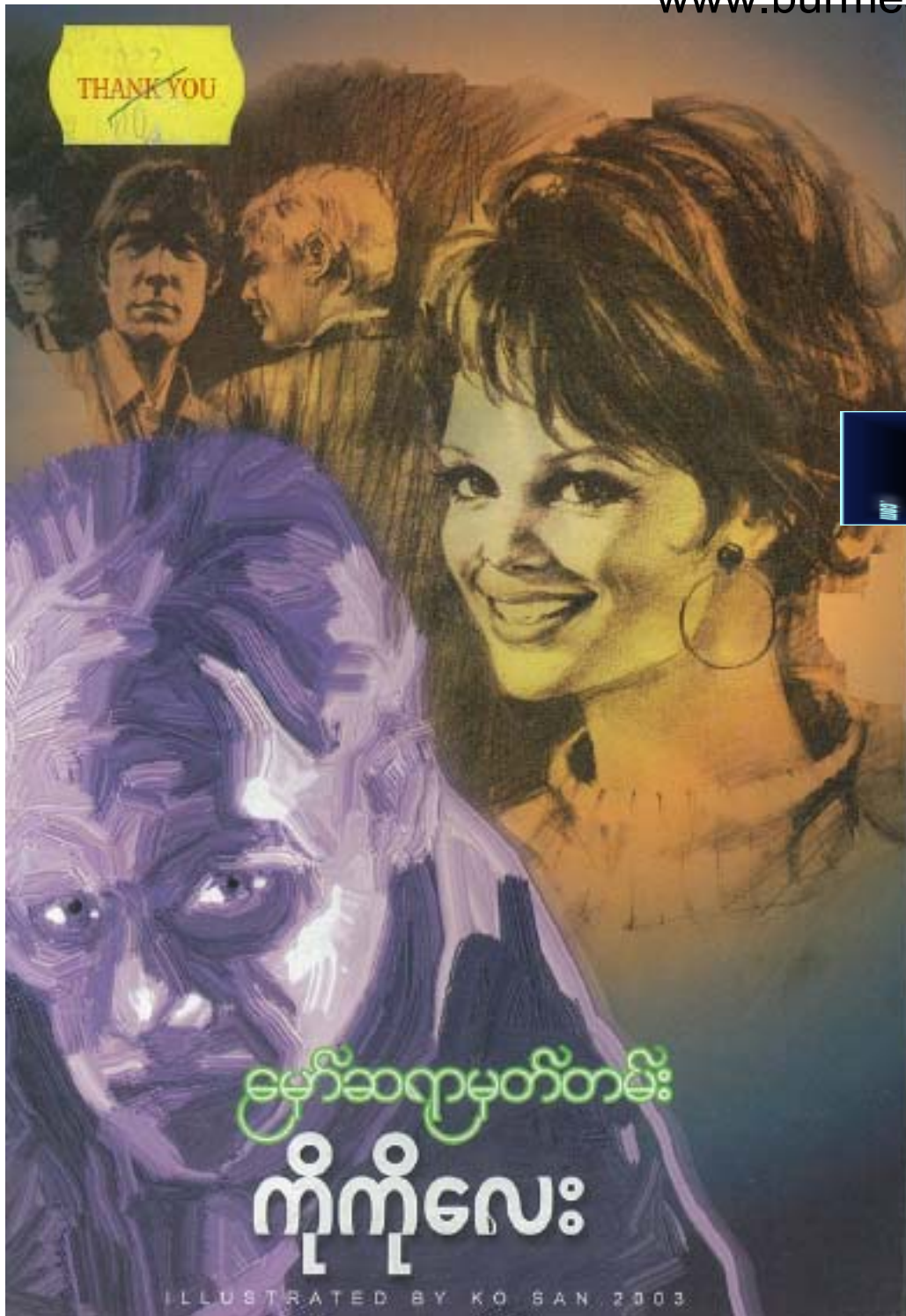

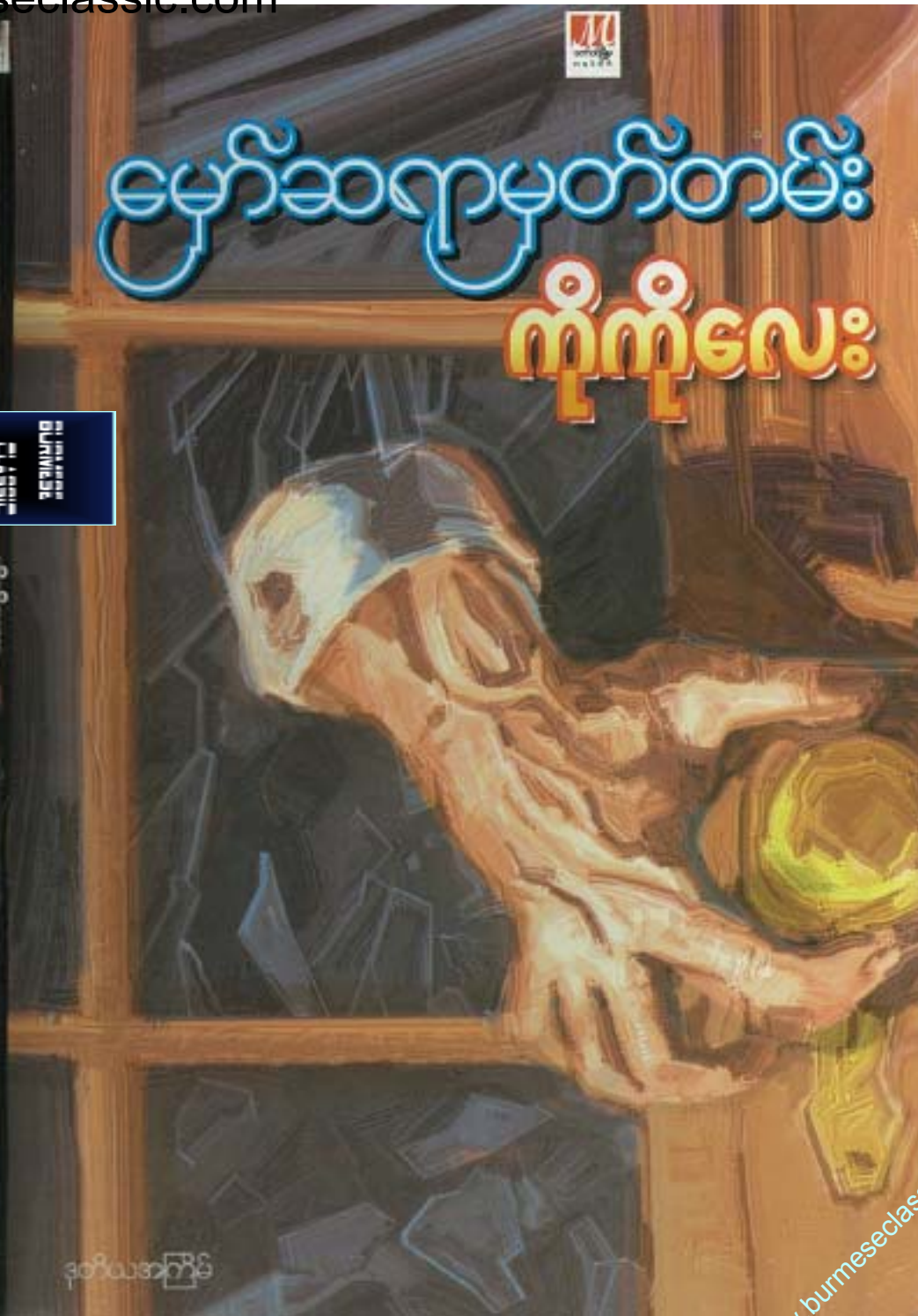
ဧဟ်ဆရာမတိုတမ်း

ကိုကိုလေး

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

၁။ စိတ်စာကြပေါက်စောင်လုပ်နည်း	ဟိန်းလတ်
၂။ ထောင်စု၊ ရာစု၊ ဆယ်စုများ	ကျော်ဝင်း
၃။ ဘက်စုံကျန်းမာရေးနှင့်လိင်စိတ်ပြဿနာ	စောင်မေလ
၄။ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး (အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)	မောင်လှိုင်းသစ်
၅။ စာလှပေးငါးများ စီးပွားဖြစ်မွေးမြူနည်း	မောင်လှိုင်းသစ်
၆။ ခွေးအမျိုးမျိုးမွေးမြူလေ့ကျင့်နည်း	မြို့မစာတည်းစာဖွဲ့
၇။ လွင့်ပြောနေသောအတွေး၏အပိုင်းအစများ	မောင်လှိုင်းသစ်
၈။ ရာသက်ပန်အခါပေးကျမ်း	ဆရာရန်ကောင်ဟိန်း
၉။ ပြုံးပန်းဝေဆာဂမ္ဘီရရောင်စဉ်ပညာ	စောင်ကျော်
၁၀။ အိလိယက်လွယ်ကူစွာကစားနည်းများ	မောင်လှိုင်းသစ်
၁၁။ ထိရောက်စောင်မြင်သူတို့၏အလေ့ကျင့်စနစ်သွယ်	မြတ်ဌေးမောင်
၁၂။ ရောဂါသုတ၊ ဆေးသုတ	ဒေါက်တာစောင်နိုင်
၁၃။ ဟာသတက်တိုက် (၁ မှ ၆)	ညီသစ်
၁၄။ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့်ဝတ္ထုရဖြစ်ရပ်ဆန်းများ	လှမိုး (ပညာရေး)
၁၅။ စောင်မြင်သူတို့၏နှလုံးသား	အုပ်စိုးနိုင်
၁၆။ ဦးမေသိန်း၏ရွှေဥဒေါင်း	ရွှေဥဒေါင်း
၁၇။ တုံ့ပြန်မှုသုံးလက်နှိပ်ပညာ	ဒေါက်တာစောင်နိုင်
၁၈။ လေရွှားသူန်သူန်	နန္ဒ
၁၉။ ကမ္ဘာသစ်ရဲ့ပန်ဆင်းရှင် အိသိုဝင်	ရန်နောင်ဦး
၂၀။ ဂဏန်းများနှင့်ကခုန်ခြင်း	စောင်ကျော်
၂၁။ ရယ်လီမက္ကလင်းရဲ့အဇ္ဈတ္တခရီး	မောင်ကျောက်တိုင်
၂၂။ စန္ဒကာနှင့်အိလိယက်ကစားနည်းများ	မောင်လှိုင်းသစ်
၂၃။ ကိုင်ရို၏ ကိုယ်တွေ့ပိညာဉ်ဇာတ်လမ်းများ	မောင်လှိုင်းသစ်
၂၄။ ရုပ်ဝဲလားရှာပုံတော်	လှမိုး (ပညာရေး)
၂၅။ ခေတ်မီစီးပွားဖြစ် ဓါတ်ပုံအတတ်ပညာ	တက္ကသိုလ်စိုးဝင်း
၂၆။ တဝေယျို၏နိဒါန်း	အကြည်တော်
၂၇။ အိလူး	အကြည်တော်
၂၈။ ကျောက်သင်ပုန်းတွေမိုးထားတဲ့အိမ်	အကြည်တော်
၂၉။ ရွှေမိုးသည်း	အကြည်တော်
၃၀။ မိုးတိမ်ပုံပြင်	အကြည်တော်
၃၁။ ရတနာပုံ၏နိဒါန်းနှင့်နိဂုံး	ဒဂုန်ခင်ခင်လေး
၃၂။ ထီးသုံးနန်းသုံးလာဂါထာတော်များ	သက်ထက်စန်း

မြို့မစာအုပ် - ၃၃

ဆရာ
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး

ကိုကိုလေး

(စာရေးဆရာမကြီး ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၏ ကလောင်ခွဲ)

တော်ဝင်မြို့မ

စာအုပ်တိုက်

၇၇(ခ) ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၃၇၉၅၇၃

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

စီစဉ်ထုတ်လုပ်သူ

ကိုမိုး

စာမူခွင့်ပြုချက်အပုဒ် - ၁၇၃၁/၂၀၀၃(၁၂)

ပျက်နှာပုံနှိပ်ပြုချက်အပုဒ် - ၅၃/၂၀၀၄ (၁)

မျက်နှာပုံနှိပ်ခိုင်း

ကိုဆန်း

ထုတ်ဝေသူ

ဦးရှိင်ဝင်းမိုး (ပြုဝေသူ)

၇၇/ခ ၃၈၈၆ - ကျောက်တံတားပြင်လမ်း

မျက်နှာပုံနှိပ်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်ထွန်းမင်း (ဝင်းပြင်ပုံနှိပ်တိုက်)

အပုဒ် ၂၄၆၊ ၄၀ လမ်း၊ ကျောက်တံတားပြင်လမ်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
ဒဂုန်ခင်ခင်လေးစာပေတိုက်

ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၀၄ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

အုပ်စု

(၁၀၀၀)

တန်ဖိုး

၆၀၀ ကျပ်

ကိုကိုလေး (ဒဂုန်ခင်ခင်လေး) (၁၉၀၄-၁၉၈၁)

၁၉၀၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်၊ စနေနေ့တွင် မန္တလေးမြို့၌ဖွားသည်။ ဖခင်ဦးမြတ်ကျော်ခေါ် ဦးမောင်မောင်ကျော်၊ မိခင် ဒေါ်ခင်ခင်လတ်ဖြစ်သည်။ မွေးချင်းနှစ်ယောက်တွင်အကြီးဆုံးဖြစ်၍ မောင်ငယ်မှာ မောင်မောင်ဖြစ်သည်။ ငယ်မည်ခင်လေးခင်ဖြစ်သည်။ ဖခင်မှာ မြို့အုပ်၊ နောင် ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဖြစ်သည်။ မိခင်ဘက်မှ အဘိုးမှာဝက်မစွတ် ဝန်ထောက်မင်းဖြစ်သည်။

၁၉၁၀ ခုနှစ်တွင် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့၊ အလယ်တန်းမြန်မာစာသင်ကျောင်းတွင် စတင်ပညာသင်သည်။ တတိယတန်းကို စကောလား ရှစ်နှင့်အောင်သည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင်ဖခင်ကွယ်လွန်၍ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်တွင်အဘိုးဖြစ်သူ မြန်မာပညာရှိ ဝက်မစွတ်ဝန်ထောက်မင်းထံ ပညာဆက်လက်သင်ယူခဲ့သည်။

အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ် ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် သူရိယဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင် 'နွဲ့နွဲ့' ဝတ္ထုဖြင့် ဆုရသည်။ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင်လည်း 'အလင်းရောင်'၊ 'ရွှေခေါင်းညို'ဝတ္ထုများဖြင့် ဆုရ၍ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ပင်တိုင်ရေးကာ ကလောင်အမည် 'ဒဂုန်ခင်ခင်လေး' ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၂၀ ခုနှစ်၊ ကျောင်းသားသပိတ်တွင် ဝံသာနုနိုင်ငံရေးဆောင်းပါးများ၊ ဗန္ဓုလဂျာနယ်၊ ဗဟိုရုံစည်ဂျာနယ်၊ ဟုမ္မရွေးသတင်းစာများတွင် ရွှေကလောင်၊ မြေကလောင်အမည်ကဲ့များဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၂၁ခုနှစ်တွင် မန္တလေး မြို့မှ ၁၅ ရက်တစ်ကြိမ်ထုတ် 'ကြည်တော်ဆက်' မဂ္ဂဇင်းကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးထုတ်ဝေသည်။ ခြောက်လအကြာဆရာတော် ဦးဥတ္တမ မန္တလေးကြွအလာ 'အဓိကရုဏ်း' ဖြစ်ပွားရာ မဂ္ဂဇင်းအပိတ်ခံရသည်။ ထို့နောက် မန္တလေးဆိုင်တန်းရပ် ဝဇီရာမဏ္ဍလပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ရွှင်နှင့်ပူးပေါင်း၍ နေရှင်နယ်ဂျာနယ်ကို ထုတ်ဝေသည်။ ထုတ်ဝေသူနှင့် အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ယူ၍ အယ်ဒီတာချုပ်မှာ ကျောက်မြောင်းအတွင်းဝန်၏သား ဦးခင်မောင်ကြီးဖြစ်သည်။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် မြန်မာအဆွေကုမ္ပဏီအတွက် စိမ်းရောင်စို၊ ပလုတ်တုတ်၊ စကြာရုပ်၊ မြားနတ်မောင် ဇာတ်ညွှန်းများရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၂၆ ခုနှစ်တွင် အိမ်ထောင်ကျ၍ ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရွှေ့သည်။ စာပေရေးသားခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသည်။ ၁၉၃၀ ခုနှစ်မှ စတင်၍ အေဝမ်းရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွင် ဇာတ်ညွှန်းများရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၃၆ခုနှစ်တွင် အိမ်ထောင်ကွဲသည်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးကိုဖော်ကျူးသည့် 'တောတွင်းသူပုန်' ဝတ္ထုအတွက် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ သတိပေးခြင်းခံရသည်။ ၁၉၃၉

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

ခုနှစ်တွင် ခြေလျင်ဦးအုန်းခင်နှင့် ဒုတိယ အကြိမ် အိမ်ထောင်ထူသည်။ တိုင်းပြုပြည်ပြု ပုံနှိပ်တိုက်နှင့် ဒဂုန်ခင်ခင်လေး စာအုပ်တိုက်များတည်ထောင်၍ စာပေထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် ယုဝတီဂျာနယ်ကို ဦးဆောင်ထုတ်ဝေသည်။ ဗမာ့ခေတ်သတင်းစာကို ဒေါက်တာဘမော်အစိုး ရထံမှ လွှဲပြောင်းယူ၍ ဆက်လက်ထုတ်ဝေရာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ခြေလျင်ဦးအုန်းခင် အမည်ထက် ဗမာ့ခေတ်ဦးအုန်းခင်ဟု လူသိများခဲ့သည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် ဦးအုန်းခင်နှင့်ကွာရှင်း၍ ၁၉၆၁ခုနှစ်တွင် ဗမာ့ခေတ်သတင်း စာကို ရပ်ဆိုင်းခဲ့သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ယုဝတီနေ့စဉ် သတင်းစာကို တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာအဖြစ် ထုတ်ဝေသည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ယုဝတီဂျာနယ်ကို ပြန်လည်ထုတ် ဝေခဲ့သည်။

စာရေးဆရာအသင်းအဖွဲ့ဝင်လူကြီး (၁၉၄၂)၊ အမျိုးသမီးကလောင်ရှင်အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ (၁၉၄၈)၊ မြန်မာစာကော်မရှင်အဖွဲ့ဝင် (၁၉၇၁)၊ ရုပ်ရှင်ဆင်ဆာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းပြည်ခရီးသွား၍ ဒေသန္တရဗဟုသုတရှာဖွေခဲ့သည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကမ္ဘာတစ်ပတ်ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် အာရှတိုက်ခရီးကို တစ်ဦးတည်းခြေဆန့်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယ နှင့် သီဟိုဠ်သို့ ဘုရားဖူးခရီးသွားခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းတွင်လည်း နိုင်ငံအနှံ့ ဘုရား၊ တန်ဆောင်း၊ကျောင်း၊ကန်၊လှုပ်စစ်သာသနာရေးအလှူဒါနများစွာပြုလုပ်လှူဒါန်းသည်။

စာရေးဆရာအဖြစ် စာပေမျိုးစုံရေးခဲ့သည်။ ယနေ့တိုင် သူ့လောကီစာရေး နိုင်သူအမျိုးသမီးစာရေးဆရာမ မြန်မာစာပေလောက၌ မပေါ်သေးချေ။ ကလောင် အမည်ကွဲ ၁၆ မျိုးရှိ၍ အထင်ရှားဆုံးမှာ ဒဂုန်ခင်ခင်လေးဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုပေါင်း ၅၀ ကျော်ရေးသားကာ အထင်ရှားဆုံးမှာ 'စာဆိုတော်' (၁၉၃၅)ဖြစ်သည်။ အခြား ထင်ရှားသော ဝတ္ထုအချို့မှာ 'ချစ်အတ္တဝါ'(၁၉၄၀)၊ 'ဂုဏ်မြင့်သူ'(၁၉၄၀)၊ 'ဂုဏ်နိမ့်သူ' (၁၉၄၀)၊ 'ရွှေစွန်ညို'(၁၉၄၀)တို့ဖြစ်သည်။ ကိုကိုလေးကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသား သည့် 'မှော်ဆရာမုတ်တမ်း' (၉-တွဲ)မှာလည်း လူကြိုက်များသည်။ 'ဝတ္ထုတို့ ညွှန်ပေါင်း'(၁၈ အုပ်) နှင့် ခရီးသွားမှတ်တမ်းလေးအုပ်၊ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်အုပ်၊ အမျိုးသမီးအနုပညာရှင်များ(၁၉၆၇) တို့မှာ လူသိများ၍ စုစုပေါင်းစာအုပ် ၇၀ နီးပါးခန့် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၃ ရက်၊ ည ၇း၃၀ နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့ သိမ်ဖြူလမ်း၊ အမှတ်(၁၁၉) တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အခန်း (၁)

'မှော်ဝန်းသီရိ' ဟူသော ကြေးပြားဆိုင်းဘုတ်ကလေးသည် ကြီးမားခန့်ထယ်သော သံတိုင်ဝင်းတံခါးကြီး၏ဘေးရှိ အုတ်နံရံတွင် အရောင်မထွက် မပြောင်လက်ဘဲ တည်ရှိလေ၏။ ယင်းသို့ ကြေးပြား ဆိုင်းဘုတ်ကလေး၏ အရောင်မှိန်ယောင်းနွမ်းနေသကဲ့သို့ပင် ခြံဝင်း အတွင်း၌ မပြုမပြင် နှစ်ရှည်လများ ပစ်စလက်ခတ်ထားခဲ့သော သစ်ပင် ပန်းပင်များမှာ ရှည်လျားရှုပ်ထွေးသော အကိုင်းအခက်၊ အရွက်၊ အနွယ် များဖြင့် လူသွားလမ်းကလေးမျှ မရှိအောင် အုပ်ဆိုင်း လွှမ်းမိုးထားလေ၏။

ရွေးအခါက အလှအပစိုက် ပျိုးထားခဲ့ သည်နှင့် တူသော ဒဝယ်မှိုင်း၊ ဒေါင်းဆရစ်၊ တိုက်ပန်းဖြူစသည့် နွယ်ပင်အမျိုးအစားများ မှာလည်း ပြုပြင်ကိုက်ညှပ်ပေးမည်သူ မရှိတိုင်း ခြံအတွင်းရှိ မရမ်းပင်၊ သရက်ပင်၊ စကားဝါပင်စသည့် ပင်မြင့်ကြီးများပေါ်သို့ ကျူးကျော်ဖုံးလွှမ်း ကာ ရုပ်လုံးရုပ်ပြောင်ကြီးများအလား ပတ်နွယ်ရစ်လိမ်ထားရုံမက အချို့

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

မှာ အပင်မြင့်ဆီမှတစ်ဖန် မြေပြင်သို့ ပြန်ဆင်းရန် တွဲတိတွဲလောင်း စာပူး တောင်းကြီးများပမာ တွဲရရှိကျကာနေသောကြောင့် ခြံကြီးတစ်ခြံလုံးမှာ အုပ်ဆိုင်မည်းမှောင် အလင်းရောင်မရှိ တောကြီးမျက်မည်းအတိ ဖြစ်နေ လေတော့၏။

ထိုခြံအိုခြံရိုင်းကြီး၏ အလယ်ဗဟို၌မူကား အလွန်ဟောင်းနွမ်း လျက် ကြီးမားရှေးကျလှသော ဆင်ဝင်အုတ်ခံနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို လည်း သစ်ပင်ရိုင်းများအကြားမှ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် တွေ့မြင်နိုင် လေ၏။

ထိုအိမ်အိုနှင့်ခြံဟောင်းပိုင်ရှင်ကား ဂျာမနီပြန်ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ဦးဘခက်မှာ ဂျာမနီ ပြည်မှ ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ယူခဲ့သူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဆေးပညာအတတ် တွင် တစ်ဘက်ကမ်းခတ်တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်လာသူဖြစ်၍၊ ခပ်ငယ် ငယ် အရွယ်ကောင်းစဉ်က မန္တလေး-ရန်ကုန်စသော စည်ကားသော မြို့ ကြီးတို့တွင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးဆိုင်ကြီးဖွင့်ကာ သူနာတို့ကို လက်ခံကုသခဲ့ ခြင်းဖြင့် မြို့ပေါ်တွင် အကျော်ဇော နာမည်ဂုဏ်ထူးရခဲ့လေသည်။

အဘယ်ဆရာဝန်က လက်လျှော့သည်ဖြစ်စေ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်လက်သို့ရောက်လာလျှင် မျက်ဖြူစိုက်နေသော သူနာဖြစ်လင့် ကစား အသက်ချမ်းသာရာရသည်ဟု သူနာရှင်တို့ အယူရှိကာ အထူး ခေတ်ကောင်းခဲ့သလောက် ဦးဘခက်တွင် ငွေပဒေသာပင်ကြီးတွေ ပေါက် နေသကဲ့သို့ ဒီရေအလား ထားစရာမရှိအောင် စီးပွားတက်ခဲ့ပြီးမှ ဆရာ ဝန်ကြီး ဦးဘခက်မှာ 'မမှားသောရှေ့နေ မသေသောဆေးသမား' ဆိုသော စကားအရ ဦးဘခက်၏ ချစ်လှစွာသော ဇနီးမယားမှာ သမီးငယ်ကလေး တစ်ယောက်နှင့် လင်သယ်ဦးဘခက်ကိုပစ်ခွါလျက် သေမင်းရွာသို့လိုက် ပါသွားရသောအချိန်မှစ၍ ဦးဘခက်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ လောကကြီးနှင့် ထွေလားလုံးလား မနေတော့ဘဲ မြို့ထဲရွာထဲမှ ခွဲဖယ်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမုတ်တမိ

ကြင်ရှောင်ကာ ပြင်ဦးလွင်နှင့်အနီးစခန်းဘူတာအကြား မော်တော်ကား လမ်းဘေးရှိ အဆိုပါ 'မော်ဝန်းသီဂီ' ခေါ်ခြံကြီးတွင် အဖော်မနီးရိပ်ကြီး မို့သော တပည့်ရသေ့အလုပ်ပင် မဟုတ်စေကာမူ လူသူဆိတ်ကင်းရာ၊ ထိုဌာန၊ ထိုအရပ်တွင် မိမိတတ်မြောက်ခဲ့သည့် ဆေးပညာရပ်အမျိုးမျိုး မှကောင်းနိုးရာရာ အညွှန်းအသားများကို လက်တွေ့စုံစမ်းလျက် တစ်ဖက် တစ်လမ်းမှ ပညာစွမ်းနှင့်လမ်းစရာ၍နေခြင်းဖြင့်သာ မိမိဘဝကိုပျော်ရွှင် သမှုပြု၍ နေရှာတော့သည်ဟု ၎င်း၏နောက်နောက်က ရင်းနှီးခဲ့သော အသိမိတ်ဆွေတို့ပြောသံကို တစ်ဆင့်စကားကြားရလေတော့သည်။

ဦးဘခက်ကိုယ်တိုင်ကား အပြင်အပသို့ သွားလာခြင်း အမှုဆို ၍ လုံးလုံးမပြုသလောက် နည်းပါးလေ၏။ အိမ်ကြီးတွင်မူ အပြင်က ဟောင်းနွမ်းနေသလောက် အတွင်း၌ ခိုင်ခန့်သစ်လွင်သော အခန်းကြီး နံရံကြီးများ၊ ပြတင်းတံခါးပေါက်အထပ်ထပ်များနှင့် ခမ်းနားသော ဆေး ခန်းကြီးများကို အံ့ဝှက်တံခါးဝှက်များနှင့်တကွ စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင် ဆောက်လုပ်ထားလေရာ၊ အစေခံတစ်ယောက် ထမင်းချက်သမား တယောက်နှင့်သာ ထူးဆန်းသော ဆေးပညာနည်းဆန်းတစ်ခုကို စမ်းသပ် ရှာဖွေနေသောကြောင့် ဦးဘခက်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မည်ကဲ့သို့ ဝေဖန် ချက်ပေးရန်ပင် ခက်ခဲလျက် ရှိလေတော့သည်။

ဦးဘခက်၏ အတွင်းကျသော လက်ရင်းလူယုံတော်ကြီးတစ် ယောက်မှာကား မန္တလေးမြို့ရှိ ရှေးကျ၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဦးဘ ခက်ပိုင် ဆေးတိုက်ကြီး၌ လက်ထောက်ဆရာဝန်ကြီး ဦးရွှေတင်ဆိုသူ ဖြစ်လေရာ ဦးဘခက်သည် ၎င်း၏တပည့်လည်းတပည့် လက်ထောက် ဆရာဝန်လည်းဖြစ်၍ ဆေးတိုက်ကိုယ်စားလှယ်ကြီးသစ္စာရှိသော အဆွေ ခင်ပွန်းလည်းမြည်၊ ညီရင်းအစ်ကိုတမျှလည်း ချစ်ကြသော ဦးရွှေတင်အား သူ၏ လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်နှင့် အကြံအစည်အမျိုးမျိုးတို့အပြင် သားရေး- သမီးရေး-စီးပွားရေးအစ လုံးဝ ဦးရွှေတင်ကိုသာလျှင် တာဝန်လွှဲအပ်ထား

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

ခွဲသည်ဖြစ်ရာ ဆရာဝန် ဦးရွှေတင်မှာ အနီးစခန်းရှိ 'မှော်ဝန်းသီဂီ' ခေါ်ခြံသို့ အရေးကိစ္စကြီးငယ်ရှိတိုင်း သူ၏ကားကလေးနှင့်မကြာခဏ အပြေးရောက်လာကာ ဦးဘခက်အလိုရှိသမျှ အရာရာတို့ကို သေသပ်ကျိုး နွဲ့စွာ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးရရှာလေသည်။

ဦးဘခက်၏ သမီးပျိုကလေးဖြစ်သော 'မေနှဲ့ရီ' သည်ပင် ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလှသော ဦးဘခက်၏ မှော်ဝန်းသီဂီ ဆီသို့ မပြန်ချင်ဘဲ ဆရာဝန်ကြီးဦးရွှေတင်၏ အိမ်တွင်သာ သူ၏သားသမီးများနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့သည်ကများလေ၏။

ဦးရွှေတင်၏သားအကြီး ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်မောင်မြသည်လည်းကောင်း၊ မေနှဲ့ရီနှင့်တစ်တန်းတည်း စာသင်ဖက် ဖြစ်သော သမီးငယ်ထွေးထွေးတင်သည်လည်းကောင်း၊ မေနှဲ့ရီအား အဖေချင်း ရင်းနှီးချင်ခင် ကြသလောက်၊ ၎င်းတို့လူငယ်များမှာလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အထူးသဖြင့် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ နေထိုင်လာခဲ့ ကြလေသည်။

ဤသည်တို့ကား၊ 'မှော်ဝန်းသီဂီ' ခေါ်ခြံပိုင်ရှင်ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်၏ အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်ဖြစ်လေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ မေနှဲ့ရီ၊ ထွေးထွေးတင်၊ မောင်မောင်မြတို့သည် ပူအိုက်သော ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းဖြစ်၍ လေညှင်းခဲရင်းဆိုသလို မောင်မောင်မြကိုယ်တိုင် ၎င်းပိုင်မော်တော်ကားကလေးကို မောင်းကာ ပြင်ဦးလွင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ရင်းနှီးချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်းဖြစ်ရုံမက မေနှဲ့ရီနှင့်မောင် မောင်မြတို့မှာ ဖခင်နှစ်ဦးက အသိပေးကာ အချိန်ရွယ်ရောက်က လက်ထပ်ရန် ပြောဆိုထားကြပြီးဖြစ်၍ ၎င်းတို့ကလည်း ထိုကိစ္စကိုသိပြီး အချင်းချင်းသဘောကျကြေနှပ်ချစ်ခင်ကြပြီးဖြစ်ကြလျက် ထွေးထွေးတင် နှင့် မေနှဲ့ရီတို့မှာလည်း သူငယ်ချင်းချစ်၊ ယောင်းမကလေးများဖြစ်နေကြ

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမှတ်တမ်း

သလောက် ယခုကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာသွားလာလည်ပတ်နေရသောအခါ အပျော်ကြီးပျော်၍ နေကြရှာလေ၏။ သို့နှင့်လမ်းခရီးအနီးစခန်းရှိ မှော် ဝန်းသီဂီခြံကြီးအနီးသို့ရောက်ကြသောအခါ ထွေးထွေးတင်ကစတင်ကာ- 'မမရီရေ-လမ်းကြုံလို့ရှိမှ ရီတို့ဖေဖေကြီးဆီ ဝင်ကြဦးစို့ လား...'

'တင် ဝင်ချင်ဝင်လေ၊ ရီတော့ ဖေဖေဆီသွားရတာ ပျင်းစရာ ကောင်းလွန်းလို့ တယ်မဝင်ချင်ဘူး၊ ဖေဖေကလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေး ခန်းထဲမှာ ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိဘူး၊ ကိုယ့် သမီးလေးတစ်ခါတလေလာလို့မှ စကားကလေးဘာလေး ပြောဖော်မရဘူး ကွဲ့၊ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ကိုယ်နေနေရတာ သိပ်ပျင်းစရာကောင်းတာပဲ'

'အို-ဘာဖြစ်လဲမမရီရယ်၊ လမ်းကြုံလို့ ရောက်တဲ့အခါ ခဏ ဝင်ကြည့်လိုက်တာပေါ့၊ ကဲ-ကိုကိုခြံထဲကိုမောင်'ဂါ'

'ဘယ့်နှယ်လဲရီ၊ မောင်းရမှာလား'

'မောင်းလေ-မောင်းပါ၊ တင်ဒါ လောက်ဝင်ချင်မှ ဝင်ကြတာပေါ့'

မောင်မောင်မြသည် ချစ်သူမေနှဲ့ရီ၏ အမိန့်ကျလာမှ ခြံထဲသို့ ကားကိုမောင်းခဲ့လေသည်။ ဆင်ဝင်အောက်ရှိ အမြဲပိတ်ထားသော တံခါးကြီးကို အပြင်မှနေ၍ ခေါက်ကြလေ၏။ တံခါးခေါက်သံကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုစာမျှ ချောင်းကြည့်ရသော အပေါက်ငယ်တစ်ခုပွင့်လာပြီး ဦးဘခက်၏ လူယုံအစေခံကြီးဦးသာခေါင်၏ မျက်နှာပေါ်လာ၏။

'ဪ-ရီရီတို့ပါလား၊ ဒါပေတဲ့ ဆရာကြီးကနေ့ အရေးကြီး တဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဘယ်သူလာလာ တံခါးဖွင့်ပေးနဲ့လို့မှာထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မဖွင့်ပါရစေနဲ့'

ဟုပြောလေ၏။ မေနှဲ့ရီတို့သည် ထွေးထွေးတင်ဘက်သို့လှည့် ၍ မေးငေါ့ကာ-

'ကဲ-ဒါကြောင့် မမရီမပြောလား၊ မဝင်ကြပါစို့နဲ့လို့၊ ဖေဖေမှာ

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

ဆေးစပ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုက ဆယ်ရာသီအမြဲအရေးကြီးနေတာတင်ရဲ့၊ ကိုင်းကြာပါတယ်-လာပါ သွားကြပါစို့'

ဟုဆို၍ သုံးယောက်သား ကားပေါ်သို့ တက်ကြမည်ပြုစဉ် ခြံဝင်းထဲသို့ အခြားကားကလေးတစ်စင်း ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသော ကြောင့် ခေတ္တရပ်တန့်ကြည့်နေမိကြလေ၏။

ဝင်လာသောကားကလေးမှာ အခြားမဟုတ်၊ မောင်မောင်မြနှင့် ထွေးထွေးတင်တို့၏ဖခင် ဆရာဝန်ကြီးဦးရွှေတင် စီးလာသော ကားဖြစ်လေ၏။ ဦးရွှေတင်သည် မျက်မှန်ကြီးကိုတပ်ကာ ကားကလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက်၊ အခြား မည်သူ့ကိုမျှ ဝရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရှောခနဲ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဆယ်နှစ်လက်မ ပတ်လည်ခန့်မျှရှိသော သားရေလက်ဆွဲသေတ္တာကလေးတစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်တရိုတသေ ယုယညင်သာစွာပိုက်ကာ တံခါးရှိရာသို့ သုတ်သီးသုတ်ဖျာသွားပြီး တံခါးကိုခေါက်ရာ အတွင်းမှ ဦးသာခေါင်၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်း ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဦးသာခေါင်သည် ဦးရွှေတင်ကိုမြင်လျှင် တံခါးကို အလျင်စလို ဖွင့်ပေး၍ ဦးရွှေတင်အတွင်းသို့ ဝင်မိသောအခါ တံခါးကို လေသလပ်ပင် မခံ၊ လျင်မြန်စွာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေ၏။

'ကြည့်စမ်းတင်- မမရီ တို့လို သမီးအရင်းလာတာကို အတွေ့မခံနိုင်ပေတဲ့ ဆေးပညာနဲ့ပတ် သက်တဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ ဦးသာခေါင်ကြီးက ကျကျနနဆီးကြိုပြီး တံခါးဖွင့် ပေးရတယ်ကွဲ့၊ ဖေဖေတော့ ဒီတစ်သက် ဒါတွေနဲ့ဘဲ အရိုးထုတ်တော့မှာပဲ'

ဟုဆိုကာ ပြုံးလေ၏။ မောင်မောင်မြကလည်း-

'ဒါလောက် အရေးတကြီးအပင်ပန်းခံပြီး၊ ကြံစည်နေတာဟာ ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့ဆေးပညာတွေများ စမ်းသပ်ကြံစည်နေသလဲ မသိရဘူးလားရီရဲ့'

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဟုဆိုလျှင်၊ မေနှွဲ့ရီကပြုံး၍ -

'ရီတော့ နည်းနည်းမှ မသိရဘူး ကိုကိုမြရယ်၊ ဖေဖေအလုပ်ကိစ္စဟာ သမ္မုကို ကိုကိုမြတို့ဖေဖေဟာ အသိဆုံးမို့ သိချင်ရင် ကိုကိုမြတို့ ဖေဖေတို့ မေးကြည့်ပါလား'

'ပြောပါလိမ့်ဗျာ-စောင့်သာနေ၊ ကိုယ်တို့ဖေဖေက သာဆိုးသေး၊ ရီတို့ဖေဖေ လုပ်တဲ့အလုပ်ဆိုရင် ကိုကိုတို့ဖေဖေက သူ့အသက်အသေခံပြီး ဖုံးဖိထားတော့ မလောက်ပဲ'

'ကဲ-ဒါဖြင့် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် သူတို့ဟာသူတို့ဆေးခန်းထဲမှာ ထောင်နေနေ၊ ပြားနေနေ ရီတို့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ လာပါ-သွားကြစို့'

ဟုဆိုကာ သုံးယောက်သား ကားပေါ်တက်ပြီး ဖျော်ဖျော်ပါးပါး ခရီးဆက်လက်ထွက်သွားကြလေသည်။

အတွက်လည်း ငွေသုံးရာ၊ ကဲ-လေ ဒါတွေပြောပြီးပါပြီ။ လာ၊လာ၊ ဟေ့ သူငယ် အချိန်စေ့ပြီ၊ ဆေးစမ်းကြစို့။’

ဟုဆို၍ အတွင်းခါတ်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ယောက်ျားပျိုလေး အတွင်းခါတ်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်သွားကာနီး တွင် မိန်းမပျိုအား-

‘အသိန်းရေ-ကိုလှ အခန်းထဲသွားမယ်၊ သိန်းကော ဒီကစောင့် နေမလား၊ အထဲလိုက်ခဲ့မလား။’

‘သိန်းတော့ကြည့်လည်းကြည့်ချင်တယ်၊ မကြည့်လည်း မကြည့်ရဲ သွား ကိုလှရယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုလှရယ် သိန်းဘာပြုလို့လဲမသိဘူး၊ စိတ်လေးလိုက် တာ မလုပ်ကြပါစို့နဲ့၊ သူတို့ငွေပြန်ပေးပြီးပြန်ကြပါစို့လားဟင် - သိန်း ဒီငွေတွေလဲ မလိုချင်ပါဘူး။’

‘အိုကွယ်-သိန်းကလည်း စိုးရိမ်စရာမဟုတ်တာ စိုးရိမ်နေပြန်ပါ ပြီ။ ကိုလှကို မေ့ဆေးပေးပြီး သူတို့စမ်းသပ်ထားတဲ့ ဆေးပညာတစ်ရပ်ဟာ အထမြောက်တယ်-မမြောက်ဘူးဆိုတာကို စမ်းရုံကလေးစမ်းကြည့်မှာပါ။ ကိုလှတို့မှာ ခေတ်ကျပ်ကြီးထဲ အလုပ်အကိုင်ကလည်းမရှိတော့ ကိုယ့် မယားကလေးအသိန်းကို သူများနည်းတူ ဝတ်ချင်တာမဝတ်ရ၊ စားချင်တာ မစားရ ဖြစ်နေတာလည်း မကြည့်ရက်နိုင်လွန်းလို့ပါကွယ်၊ သုံးနာရီလောက် အစမ်းသပ်ခံရရုံကလေးနဲ့’ ငွေသုံးရာ ရနေတာ နံ့သလား၊ ငွေရှားတဲ့ အခါ ဒီလောက်အချောင်ရတာ ရှိဦးမလား အသိန်းရာ ဘာမှတွေးပြီး စိုးရိမ် မနေစမ်းပါနဲ့။’

ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ ချော့မော့ ပြောသည့်တိုင်အောင် အသိန်းမှာ ယခင်ကကျေကျေနပ်နပ် အခွင့်ပြုခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုကဲ့ သို့ ဘီလူးတွေ-ခူးတွေမိမိလင်ယောက်ျားအားဆေးဝါးဖြင့် ပြုပြင်စီရင် မည့်ဆဲဆဲ ရှိနေသောအခါတွင်ကား အကြောင်းမဲ့စိတ်များ မသိုးမသန်နှင့် လေးလံလာပြီး စိုးရိမ်တကြီး ကန့်ကွက်မိရာတော့သည်။

အခန်း (၂)

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကား နေ့အခါပင် ဖြစ်လင့်ကစား တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေ၏။ ဦးရွှေတင်အပေါ်ထပ်ဆေးခန်းသို့ ရောက်သော အခါ နာရီကို မကြာခဏကြည့်ပြီး စောင့်စားနေသော ဆရာဝန်ကြီးဦး ဘခက်နှင့် ၎င်းအနီးတွင် ဘောင်းဘီတို့နှင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံရသော သူငယ်ပျိုတစ်ဦးနှင့် အရွယ်တူမိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

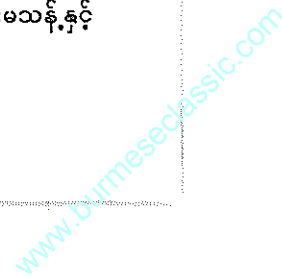
ဦးဘခက်သည် လက်ထဲမှ နားကြပ်ကြီးကို စင်ငယ်တစ်ခုပေါ်သို့ တင်လိုက်ကာ ---

‘ဪ-ကိုရွှေတင် အချိန်မှီရောက်လာရဲ့ကိုး ဘယ်မလဲ ဟိုဟာ ပါရဲ့လား။’

‘ပါတယ်ဆရာရဲ့၊ ဟောဒီမှာ’

ဟုဆိုကာ သေတ္တာကို ထိုးပြလေရာ ဦးဘခက်လည်း ဦးရွှေတင် အား ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာသော မျက်နှာထားနှင့်ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ကာ-

‘ဪ-အင်း နေရာကျလိုက်တာ၊ ကဲ-ကဲ အတွင်းခါတ်ခန်း ထဲကို ယူသွားနှင့်ပေတော့၊ ဒီသူငယ်ကိုလည်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ ကိုရွှေတင် ရှာလာတဲ့ သူငယ်ပဲလေ၊ တယ်နေရာကျတယ်၊ သတ္တိ၊ဗျတ္တိ ကလည်းရှိတယ်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ သွေးသားနဲ့လည်း အများကြီးပြည့်စုံ တယ်။ သူ့ကိုလဲ အစစပြောပြပြီးပြီ၊ ကိုရွှေတင်ရဲ့ သူငယ်မကလေး

ကိုကိုလေး

မိမိလက်တွင် ကိုင်ထားသော ငွေစက္ကူသုံးရာကို ကြည့်လိုက်၊ လင်သားမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်နှင့် မတော်တဆ တိမ်းချော်စောင်းပါးသွားခဲ့သည်ရှိသော ဤငွေသုံးရာကို မျို၍ ကျနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို တွေးမိလျက် ဆေးဝါးစမ်းသပ်သည်ဆိုရာမှာလည်း ကာယကံရှင်ကိုယ်၌ကပင် (စမ်းသပ်သည်) ဟု ဆိုထားသောကြောင့် တစ်စုံတရာဘာမျှမဖြစ်ဟု တစ်ထစ်ချ အာမ မခံနိုင်သော အရေးအရာမျိုးဖြစ်လေရာ၊ အသိန်းကိုယ်တိုင်နေောက်ဆုံးတွေ့မြင်လိုက်သော ဆရာဝန်ဦးရွှေတင်ကြီးလက်တွင်းရှိ ဆေးသေတ္တာကလေးကိုလည်း အကြောင်းမဲ့သက်သက်ကြီးမြင်ရုံနှင့် သေမင်း ပမာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမိရှာလေ၏။

သို့ကြောင့်လည်း မောင်လှက ဖျောင်းဖျေ့ချောမော့ပြောသည့် တိုင်အောင် ငိုလှလှမျက်နှာကလေးနှင့်-

‘အို - ကိုလှရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသိန်းတော့ စိတ်လေးတယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ သိန်း စိုးရိမ်တယ်နော်၊ ဒီငွေတွေလည်း မယူချင်ပါနဲ့တော့။ သိန်း မဝတ်ရ၊ မစားရချင်နေပါစေ၊ ကိုယ့်လင်ကို ယုံမယားမရှိလို့ ရေသောက် နေရ၊ နေရ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပျော်ပျော်ကြီးနေပါရ စေလား ကိုလှရယ်’

ဟုသာ မောင်လှ၏ပခုံးကို လှုပ်ကာလှုပ်ကာ ပူဆာမြဲပူဆာနေတော့၏။ မောင်လှကလည်း အသိန်း မိမိအတွက် အစိုးရိမ်မဖက်သင့်ရာမှာ ဖက်နေပြီး အမြင်သေးသော မိန်းကလေးတို့သဘောအတိုင်း တားမြစ်နေသည်ဟု အယူရှိကာ ‘ဘာမှဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ စိတ်အေးအေးသာထား ခဏထိုင်စောင့်နေဖို့အကြောင်း’ လောက်ကိုသာ နားဝင် အောင်လှည့်ပတ်ပြောဆိုကာ ဆေးခန်းရှိရာသို့ ဝင်လာလျှင် တံခါးဝ တွင်ပင် မိမိကိုလာခေါ်သော ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်နှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ရလေ၏။

‘ဪ-မောင်ရင်၊ လာ၊ လာ စမ်းသပ်စရာ အချိန်နီးနေပြီ’ ဟုဆိုကာ မောင်လှကို အတွင်းသို့ ခေါ်ယူလိုက်စဉ် စိုးရိမ်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမတို့ကမီး

နေသောအသိန်းသည် မိမိလင် ဘယ်ကဲ့သို့အစမ်းသပ်ခံရမည်ကို သလိုသဖြင့် အတူငွေလိုက်မည်ပြုလေရာ ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်သည် အသိန်းကို လက်နှင့်လှမ်း၍ တားဆီးလိုက်ကာ-

‘အို - သူငယ်မ မင်းအပြင်ကပဲ ထိုင်ပြီးစောင့်နေပါလေ၊ ဆေးခန်းထဲကို လူအပိုင်လိုမဖြစ်ဘူး၊

ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် အသိန်းမှာ စိတ်ငယ်ငယ်နှင့်ပင် အပြင်တွင် ကျန်ရစ်ရရှာတော့သည်။

အသိန်းသည် ဦးဘခက်၏ နောက်ဆုံးမျက်နှာထားနှင့် ၎င်းပြောလိုက်သော မာဆတ်ဆတ်စကားကို များစွာ သဘောမကျလှပေ၊ ထိုသို့သဘောမကျခြင်းသည်ပင် ယခင်က စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေခဲ့သော စိတ်များကို တိုးတက်သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာစေရန် ထောက်ခံအားပေးနေသကဲ့သို့ ရှိလေတော့သည်။

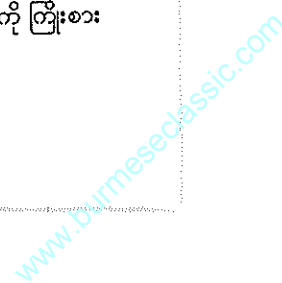
မောင်လှကိုဆွဲခေါ်သွားပြီးနောက် ဆေးခန်းတံခါးကြီးကိုပိတ်ကာ၊ အတွင်းမှ ကန့်လန့်ချထားလိုက်သော အသံကိုပင်ကြားရ၍ ‘ဒီဆရာဝန်ကြီးဟာ ငါ့လင်ကို ဘယ်လိုများ လုပ်ပစ်မှာပါလိမ့်’ ဟူသော စိုးရိမ်ပူဆွေး စိတ်မအေးမှုတို့မှာ နှလုံးသွေးထဲသို့ တိုးတက်ကာ တဒိပ်ဒိပ်ခုန်၍ လာတော့၏။

ထို့ကြောင့်

‘သူတို့ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ မြင်ရအောင် ချောင်းကြည့်မယ်၊ ငါ့လင်ကို ဘယ်လိုများ ဆေးစိရင်ကြမှာတဲ့လဲ၊ ဦးရွှေတင်ဆို တဲ့လူကြီးယူလာတဲ့ သေတ္တာကလေးမှာလည်း ဧကန္တ ငါ့လင်ရဲ့ အသွေး အသားနဲ့ အသက်ဝိညာဉ်ကို တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ယူလာတဲ့ ကိရိယာတန်ဆာ ကလေးနဲ့ တူတာပဲ၊ ငါမသင်္ကာဘူး၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့မြင်ရအောင် ကြည့်မယ်’

သို့ရေရွတ်ကာ ချောင်းကြည့်ရန် အပေါက်ငယ်များကို ကြိုးစားရှာဖွေ၍ နေမိလေတော့၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကျိုကျိုလေး

သို့ရာတွင် အိမ်ကြီးမှာ ထူထဲခိုင်ခန့်စွာ စီမံဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကြီးဖြစ်၍ အပ်ဖျားဝင်နိုင်သော အပေါက်တခုကို တွေ့ရှိရန်ပင် များစွာ ခဲယဉ်းလျက်ရှိလေတော့၏။

လောကမှာ မမြင်ရသော အရာကို ပိုမိုမြင်ချင်တတ်သော အလေ့ဝါသနာအတိုင်း အသိန်းမှာ မမြင်ရတာကိုပင်၊ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ကြည့်ချင်မြင်ချင်လာလေ၏။ ကြည့်ချင်မြင်ချင်တိုင်း မကြည့်ရမမြင်ရသောအခါ စိုးရိမ်သောစိတ်တို့မှာလည်း ပိုမိုပြင်းထန်လာလေတော့သည်။

'ဘာလဲ-ဒီလူကြီးတွေဟာမရိုးဘူး၊ ကိုလှကို တစ်ခုခုလုပ်ကြတော့မယ်၊ တကယ်ရိုးမှတ်မှတ်သာဆိုရင် ငါ့ကိုမဝင်နဲ့လို့ တားမြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ မရိုးလို့သာ ငါ့ကိုမဝင်ရဘူးလို့ပြောတာပဲ၊ သူတို့ပေးတဲ့ငွေလည်း မလိုချင်ပါဘူး'

ဟု စိတ်တွင်းမှစဉ်းစားကာ၊ လူကိုယ်တိုင်လည်း မြင်ရ နိုးနိုးကြားရ နိုးနိုးနှင့် ကြိုးစားနေရှာလေတော့၏။ သို့နှင့် အတန်ကြာ သော်ကံအားလျော်စွာ အခန်းတွင်းမှ စကားပြောသံကလေး သဲ့သဲ့ကြား ရ၍ နားစွင့်၍ ထောင်လိုက်မိရာ

'သုံးနာရီတိတိ ဒီလိုအသေအတိုင်းထားရမယ်၊ ပြီးမှ ဒီခါတ်အားပေးတဲ့ ကိရိယာကလေးနဲ့ သူ့အသက်ပိညာဉ်ကို ပြန်ဝင်လာအောင် လုပ်ရမယ်'

ဟူသောအသံကိုကြားရလေ၏။ 'ဟုတ်ပါပြီ-ဟုတ်ပါပြီ' ကိုလှကို သူတို့သတ်ပစ်ကြတော့မှာပဲ၊ အိုမဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလူရူးကြီးတွေ ဆေးပညာအတတ်နဲ့ ဆပ်ဆော့မှုကြောင့် စပ်ကြားက ငါ့လင်အချောင်ဝင်သေတာမခံနိုင်ဘူး၊ သူတို့ပေးတဲ့ငွေ ၃၀၀ပိဟာလည်း မဟုတ်မှလွဲရော၊ အသက်ဖိုးလျော်ကြေးပေးတဲ့သဘောနဲ့ပေးတဲ့ငွေဖြစ်မှာပဲ၊ ဒီငွေ ၃၀၀ ဟာ ဘာလုပ်စရာလဲ ၃၀၀ မကဘူး၊ သုံးသိန်းရပေစ၊ ငါ့လင်အသက်နဲ့ လဲရတဲ့ငွေဆိုရင် ငါမယူချင်တော့ဘူး၊ သူတို့ဟာ ဆရာဝန်ပြီပြီ အသတ်

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမှတ်တမ်း

အဖြတ်အခွဲအစိပ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ဝံ့ကြတဲ့လူတွေပဲ၊ လူကို မဆိုထားနဲ့ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်နဲ့ အေးအေး ချမ်းချမ်းနေနေတဲ့ဖားကလေးတွေ၊ ကြွက်ကလေးတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေရဲ့အသက်ကိုတောင် သတ်ဖြတ်ပြီး ရင်ခွဲ အူအသည်းကို ထုတ်နုတ်စုံစမ်းနေကြတဲ့ လူတွေ ဒီတော့ . . . ကိုလှကိုလည်း ကြာကြာပစ်ထားလို့ ဟန်ရမှာမဟုတ်ဘူး ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်းသတဲ့၊ ပုလိပ် (ရဲ) ကိုအတင်းပြေးပြီး၊ သတင်းပေးမှ ဖြစ်တော့မှာပဲ' ဟု ပိုင်းဖြတ်ကာ အိမ်ကြီးအတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လာလေတော့သည်။

မြဲအပြင်သို့ရောက်၍ ပြင်ဦးလွင်သွား ကျောက်လမ်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်လျှင် အရင်ဆုံးတွေ့ရသော ခရီးသွား မော်တော်ကားတစ်စင်းကို ဇွတ်အတင်း တောင်းပန်စီးနင်းကာ ပုလိပ်ဌာနသို့ ရောက်လာလေ၏။ ကတိုက်ကရိုက်နှင့် ပုလိပ်ဌာနသို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ဆိုင်ရာ ပုလိပ်အရာရှိတို့အား -

'ကျွန်မယောက်ျားကို တဆိတ် လိုက်ကယ်ပေးကြစမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မ လင်ကို ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်က ခေါ်ယူပြီး သူ့ဆေးခန်းကြီးထဲမှာ တံခါးအလုံပိတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်မ မသင်္ကာဘူး၊ သူတို့ ပြောကြတဲ့ စကားထဲမှာလည်း ၃ နာရီလောက် အသေအတိုင်း ထားမယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ်၊ တဆိတ်လိုက်ကယ်ပေးကြပါ။ ဒီအလုပ်ကို နည်းနည်းကလေးမှ ကျွန်မသဘောမတူပါဘူး'

ဟုဆိုကာ ပုလိပ်တို့ကို မရမက တိုင်ချက်ပေးပူဆာပြီး အရေးတကြီးခေါ်၍ လာလေ၏။

အနေသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ဓါတ်ခွက်ခုံကလေးနားတွင် အချက်ပေးလျှင် အသင့်ခလုပ်နှိပ်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ဦးရွှေတင်ကို လက်နှင့် အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ဦးရွှေတင်သည် ခုံအစွန်းရှိ ခလုပ်တစ်ခုကိုနှိပ်လိုက်လေရာ၊ ဖန်ပြွန်၊ ဖန်ချောင်း၊ ဖန်ပြောင်း၊ ဖန်ခွက်တင် ထားသော ခုံငယ်တစ်ခုလုံးရှိ စက်ကိရိယာမှန်သမျှ တရွှေ့တပြိုင်ဖြစ် သူ့အစိပ်အပိုင်းနှင့်သူဟာ တာဝန်ရှိသမျှ ဆောင်ရွက်နေကြသိကဲ့သို့ ရှိကြလေ၏။

ဦးဘခက်နှင့် ဦးရွှေတင်တို့လည်း ဓါတ်ခလုပ်ကိုဖွင့်ပြီးနောက် မှန်သေတ္တာအတွင်းရှိ မောင်လှကိုစိုက်ကာ၊ အကဲခပ်နေကြလေ၏။

မောင်လှကား ခုံပေါ်ရှိ ဖန်သီးဖန်အိုးတွေလှုပ်ရှားလျက် ဒီဂရီ မှတ်ခွက်ရှိ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ရှားနေသော အိမ်မြှောင်လက်တံကလေး တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်မှန်းမသိ ငြိမ်လာလေ၊ မောင်လှ၏ အသက်ရှူသံများ တစ်စ၊တစ်စ၊ ဝေးလံသွားလျက်၊ နောက်ဆုံး၌ကား မှတ်ခွက်ရှိ အိမ်မြှောင် လက်တံကလေး လုံးဝငြိမ်သက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်လှ၏ အသက်ရှူခြင်းလည်း လုံးဝရပ်စဲသွားကာ လူသေပကတိကဲ့သို့ ဖြစ်လာ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးဘခက်လည်း မောင်လှအား နားကြပ်နှင့် နားထောင်ရာမှ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သော မျက်နှာကြီးသို့ ပြောင်းလဲကာ ဦးခေါင်းကို သွက် လက်စွာ ညှိတ်လျက်၊ ဦးရွှေတင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘သေသွားပြီ၊ အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ၊ အသက်ကို ထုတ်ပစ်တဲ့ နည်းဟာ နောက်ကို ဒီနည်းအတိုင်း အသုံးပြုဖို့ အတည်ပြုလိုက်’

ဟုဆိုလျှင် ဦးရွှေတင်လည်းအားရကျေနပ်စွာ ဆေးခိုင်ယာရီ စာအုပ်ကြီးကိုဖွင့်လှစ်ကာ ရေးမှတ်လေ၏။

ထို့နောက် ဦးဘခက်သည် ဦးရွှေတင်ယူလာသော သားရေ သေတ္တာငယ်ကို ဖွင့်လှစ်ကာ ထိုကိစ္စတွင် အရေးအကြီးဆုံး အသုံးအဝင်

အခန်း (၃)

အသိန်းနှင့် (ရဲ) များ စကားပြောကြပြီး အရေးတကြီးနှင့် မှော် ဝန်းသိင်္ဂါကြီးဆိုသို့ လာနေကြစဉ် အခိုက်အတန့်မှာ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်နှင့် ဦးရွှေတင်တို့သည် ၎င်းတို့၏ ဆေးခန်းကြီးအတွင်း၌ နက်နဲသိမ်မွေ့၍ အရေးပါအရာရောက်လှသော မိမိတို့ရှာဖွေ စမ်းသပ် ထားသည့် ဆေးနည်းကို စိတ်အားထက်သန်စွာ အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိနေ ဆဲဖြစ်လေ၏။

မောင်လှမှာ လျှပ်စစ်ဓါတ်အိုး ဝါယာကြိုးတို့ဖြင့် ပြုပြင်ထား သော မှန်သေတ္တာရှည်ကြီးအတွင်းတွင် ပက်လက်အိပ်နေရလေ၏။ ထွက်သက်ဝင်သက်ကိုလည်း ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်ပြောသည့်အတိုင်း မနှေးမမြန် ခပ်မှန်မှန်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ မှန်သေတ္တာရှည်ကြီး၏ ခေါင်းရင်း ပိုင်းတွင်ကား ပိုင်ယာကြိုးကြီးငယ်အပေါင်းနှင့် ဆက်သွယ်တပ်ဆင်ထား သော ဖန်ဘူး၊ ဖန်ပြွန်၊ ဖန်အိုး၊ ဖန်ချောင်းများ၊ အတိုင်းအထွာ အမှတ်အသားပြသည့် ခွက်များ၊ စက်အဖွင့်အပိတ်ခလုပ်အမျိုးမျိုးများ နှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည့် စင်မြင့်တစ်ခု ရှိလေ၏။

ဦးဘခက်သည် မောင်လှ၏ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို မမှိုက် သောမျက်လုံးဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရာမှ စိတ်တိုင်းကျသော အခြေ

ဆုံး အချုပ်အချာ အခရာဖြစ်သည့် ဓါတ်ဖန်သီးလေးတစ်စုံကို ယုယညင် သာစွာ ထုတ်ယူပြီးလျှင် ခုံပေါ်ရှိ ဓါတ်ခွက်ဖန်အိုးတို့၏ အလယ်ဗဟို တွင် သေချာစွာ တပ်ဆင်လိုက်လေ၏။ ဖန်သီးကိုခိုင်ခန့်စွာ တပ်ဆင် ပြီးနောက်၊ ဓါတ်ခလုပ်ကိုဖွင့်၊ ပိုက်လုံးကိုပိုင်ယာကြိုးတို့ဖြင့် မောင်လှ အလောင်းရှိ သော မှန်သေတ္တာကို ဆက်သွယ်တပ်ဆင်လျက် မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြလေ၏။

လုံခြုံသော ဆေးခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကား လျှပ်စစ်ဓါတ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိလေ၏။ ဦးဘခက်နှင့် ဦးရွှေတင်တို့လည်း မောင်လှ၏ အသက် ပြန်ဝင်မဝင်ကို စိုက်ကာ ကြည့်နေရာမှ ဦးဘခက်က-

‘ဒီမှာ ကိုရွှေတင် ဟောဒီတင်ပရေချာမှတ်ခွက်ဟာ ဒီကိစ္စမှာ ဒုတိယအခရာပဲနော်၊ အသက်ကိုထုတ်ပစ်တဲ့အခါမှာလည်း အိမ်မြှောင် ကလေးငြိမ်သွားရင် အသက်ထွက်သွားပြီဆိုတာသိရတယ်၊ အခု အသက် ကိုပြန်သွင်းတဲ့အခါမှာလည်း လူ့ရဲ့အသက်ဝင်ပြီး နှလုံးသွေး လှုပ်ရှား လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်၊ အိမ်မြှောင်လက်တံကလေးဟာ ပြန်ပြီးလှုပ်ရှား လာမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မြှောင်ဟာ မှန်သေတ္တာထဲက လူ့ရဲ့အသက်ကို ရှိမရှိ အမြဲသတိပေးနေတယ်၊ ဟောဒီ ဖန်သီးနှစ်ခုဟာကတော့ ထုတ်ပြီး တဲ့အသက်ကို ပြန်ဝင်လာစေဖို့ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ပထမအရေးကြီးဆုံး ဆိုတာ သိပြီပဲလေ၊ ဒီနည်းသာ အောင်မြင်သွားမယ်ဆိုရင် ဒီကမ္ဘာကြီး မှာ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတို့ အနိစ္စတို့ဆိုတဲ့ တရားတွေ တစ်ခါတည်း ကွယ်သွား မယ်၊ ဘယ်လောက်အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာလဲ ဘယ်သူမှ တန်ဖိုး မြတ်နိုင်ကြမယ် မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့နှစ်ယောက်ထဲ စမ်း သပ်တွေ့ရှိထားတဲ့နည်းမို့ ကျုပ်ကလွဲရင် ဒီပညာကို ခင်ဗျားပဲ အသုံး ချနိုင်မယ်၊ ဟော . . . ဟော . . . - အိမ်မြှောင်လက်တံ လှုပ်ခါနီးပြီ ထင်တယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုရွှေတင်ရဲ့’

‘မလုပ်သေးပါဘူး၊ ခင်ဗျားစိတ်က ထင်နေလို့ပါ တစ်နာရီခွဲတိတိ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကြာမှ တင်ပရေချာမှတ်ခွက်ထဲက ထူးခြားလာရမယ် မဟုတ်လား၊ အခု ဆယ့်ငါးမိနစ်တောင်မရှိသေးပါဘူး။ ဦးဘခက်ရဲ့’

‘အေးလေ . . . ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကျုပ်ကသိပ်ပြီး စိတ်စော နေမိတာကို အလို-အပြင်က လူသံတွေထင်တယ်၊ အရေးထဲ ဘယ်က ဧည့်သည်တွေများ လာပြန်ပါလိမ့်၊ တံခါးမှာ ဦးသာခေါင်ကို အစောင့် ထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးသာခေါင် အရေးတကြီး ဘယ်သူမှမဝင်ရ အောင် စောင့်နေရက်ပါ။ လာရင်လည်း တခြားက ဧည့်သည်တော့ မဟုတ် တန်ပါဘူး၊ မောင်မောင်မြတို့ မေနှဲ့ရိတို့လူစုနဲ့တူပါတယ်။ ခုတင်က ကျွန်တော်ဝင်လာတော့ခြံထဲမှာ- တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်’

‘အလို နားထောင်စမ်း သူတို့တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ အသံ တွေက သိပ်ပြင်းတာပဲ။ ဟော-ဟော ဆေးခန်းတံခါးကို တအားထုနေကြ ပြီ’

ထိုအခိုက်၌ ဆေးခန်းတံခါးကို ပြင်းထန်ဆူညံစွာ ထုလျက် အမြန်ဖွင့်ရန်(ရဲ) အာဏာသံများကိုပင် ထပ်မံကြားရလေ၏။

ဟော . . . ကိုရွှေတင် (ရဲ) တွေပဲ၊ ဘာများလာပြီနောင့်ယုက် ကြသလဲမသိဘူး၊ မဖြစ်ဘူး တံခါးဖွင့်ပေးမှထင်တယ်’

‘ကျုပ်သွားဖွင့်လိုက်ရမလား ဦးဘခက်’

‘အို-အို-နေပါစေ ကိစ္စပေါ်လာရင် ကျုပ်သာတာဝန်ခံမယ်၊ ခင်ဗျား ဟောဒီဖန်သီးကလေးတွေယူပြီး မလွယ်ပေါက်က ဆင်းပြေးပေ တော့ ဖန်သီးကလေးက သိပ်အရေးကြီးတယ်ဗျနော်။ မပျက်စီး၊ မချို့ယွင်းပါစေနဲ့ ကျုပ်တို့အသက်နဲ့ ရင်းနှီးပြီးလုပ်ကိုင်ကြစည်ထားရ တဲ့ ပစ္စည်းဗျ ကဲ-ကဲ သွားပေတော့’

ဟုဆိုကာ ဓါတ်ခလုပ်များကို ပိတ်လျက် တစ်ချက်တစ်ချက်လှုပ် ရှား၍ ဓါတ်အားပေးနေသော ဖန်သီးကလေးကို ကပျာကယာဖြုတ်ယူပြီး

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သေတ္တာငယ်တွင် သေချာစွာထည့်လျက် ဦးရွှေတင်လက်သို့အပ်၍ လျှို့ဝှက်သော အတွင်းလမ်းမှ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးစေပြီးလျှင် ဦးဘခက်တွင် ကား(ရဲ) များကို တံခါးဖွင့်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ပုလိပ်များကို ခေါင်းဆောင်လျက် ရှေးဦးစွာအတွင်းဘက်သို့ ပြေးဝင်လာသူကား အသိန်းဖြစ်လေ၏။

‘ကျွန်မယောက်ျား၊ ကျွန်မယောက်ျားဘယ်မှာလဲ ကိုလှရေ၊ ကိုလှကိုလှ’

ဟု-ခေါ်ပြီး ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဆေးခန်းတစ်လျှောက် လိုက်ရှာလေ၏။ ရဲများလည်း အချို့က ဦးဘခက်ကို ပိုင်းထားလျက် အချို့က မောင်လှကို ရှာဖွေကြလေ၏။ အသိန်းမှာ မှန်သေတ္တာကြီးကိုသွားတွေ့၍ အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ အတွင်းမှာ စင်းစင်းကြီး အသက်ဝိညာဉ်ကင်းနေသော မောင်လှ၏အလောင်းကို တွေ့ရလျှင်-

‘အမယ်လေး၊ ကိုလှကို သတ်ပစ်ပြီးကြပြီ။ ဟောဒီမှာ ဟောဒီမှာ . . .’

ဟုဆိုကာ တစ်ခါတည်းမေ့မြော၍ သွားလေတော့၏ (ရဲ)များလည်း အလောင်းနှင့်တကွ တွေ့ရှိရသော ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြလေသတည်း။

ဦးဘခက်သည် မိမိရည်ရွယ်စူးစိုက်လျက်ရှိသော အလုပ်အကိုင်ကြီးပျက်စီးရရုံမျှမက ဂုဏ်သရေရှိဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော မိမိအား လူသတ်မှုနှင့် ရဲများ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရသောအခါ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အခဲရခက်နေရှာ၏။ မိမိကို အဖမ်းအဆီးခံရသည်ထက် တစ်ဝက်တစ်ပျက်အသက်ကို ပြန်မသွင်းရသေးသော မောင်လှအတွက် ပိုမိုစိတ်ပျက်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးဘခက်မှာကား ဘာမှမပြော တုံ့ကျိန်တော့မကျေမချမ်းကြီးသာ လူတစ်စုကို စိုက်ကာကြည့်နေရာ အသိန်းမှ မောင်လှအလောင်းကို ဘက်ကာ ဘက်ကာ . . .

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

‘ကိုလှရဲ့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ ငွေကလေးသုံးရာရတာနဲ့ ရှင့်အသက်ကို ရက်ရက်ရောရော လုပ်ပစ်ရသလားကိုလှရဲ့၊ ရှင့်အသက်နဲ့ လဲရတဲ့ငွေကို ကျွန်မဘယ်နေရာ သွားပြီးအသုံးချရမှာလဲ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့၊ ရက်စက်ပါပေရဲ့၊ ရှင့်အသက်၊ ရှင့်အရွယ်နဲ့ မလိုက် လူတစ်ဖက်သားကို တရားမဲ့ သတ်ပစ်တာ ကောင်းသလားဟင်၊ ရှင်ဟာ သိပ်ယုတ်မာတာပဲ၊ သားသတ်၊ ငါးသတ်၊ လူတစ်ဦးရဲ့အသက်ကိုလည်း ပုရွက်ဆိတ်လောက်မှ မမှတ်တဲ့ လူကြီးပါလား၊ ကျွန်မယောက်ျားကို ဘာရန်ပြုရဲ့လို့ လှည့်စားပြု သတ်ပစ်တာလဲရှင့်’

ဟု ငိုယိုရင်းမှ ဦးဘခက်ကို ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လေ၏။

ဦးဘခက်ကား စကားတစ်လုံးမှပြော စိတ်တိုစိတ်ပျက်သောကြောင့် တွေ့ဝေကြည့်နေရာမှ အသိန်းက ရန်တွေ့နေပြန်သောအခါ ဒေါသထွက်လာပြီး . . .’

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး ခွေးစကားမပြောနဲ့၊ နှင်လင်ကို ငါမသတ်ဘူး၊ နှင်သတ်တာ နှင်ရဲတွေသွားခေါ်လို့ ငါ့အလုပ်တွေလည်း အားလုံးပျက်စီး၊ မောင်လှကိုလည်း အသက်ပြန်မဆက်ပေးရတော့ဘူး၊ ခွေးမလေး-နှင်အင်မတန်မိုက်တယ်’

ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ပြန်ပြောလေ၏။ အသိန်းကားမခံနိုင်ကက်ကက်လန်အောင်ထပ်၍ ရန်တွေ့ပြန်လေ၏။ ရဲတို့ကား အချိန်များစွာ အကုန်ခံလိုဟန်မရှိပေ။

‘ကဲ-ဆရာဝန်ကြီး၊ ခင်ဗျားကို လူသတ်မှု ထင်ရှားနေတဲ့အတွက် ဖမ်းရတာနာပဲ၊ အလောင်းကိုလည်း ဂါတ်ထဲ ယူရလိမ့်မယ်’

ဟုပြောရာ ဦးဘခက်သည် မောင်လှ၏ အလောင်းဘက်သို့ ဝမ်းနည်းသောမျက်နှာကြီးနှင့် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘နေကြပါဦး(ရဲ) တို့ရယ်၊ ဒီအလောင်းဟာ တကယ်အပြီးသေ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သွားတာမဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျုပ်ဆေးပညာနဲ့ပြန်ရှင်အောင်လုပ်ဖို့ရာ ခက်သတ်ထားတာပါ။ မယုံရင်ခင်ဗျားတို့ သုံးနာရီလောက်စောင့်'

ဟုမှ စကားမဆုံးသေးမီ (ရဲ) များမှာ ဟားတိုက်ရယ်မောကြ လျက် . . .

'အဘိုးကြီး . . . ခင်ဗျားရှူးနေသလား၊ သေပြီးတဲ့လူတစ်ယောက် အသက်ကို ခင်ဗျားလိုတော့ရခိုနေတဲ့ ဆရာဝန်အိုချိုကျိုးနားရွက်ပြတ် ကြီး မပြောထားနဲ့၊ မိုးပေါ်က' သိကြားနဲ့ ဘုရားတောင်မှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ- ကဲ ဟေ့အကောင်တွေ ဒီအဘိုးကြီး သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ ပြောနေတာ အရေးစိုက်နားထောင်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့ကြပါ။ ထမင်းဆာလှ ပြီဟေ့'

ဟုဆိုလျက် အလောင်းရောလူပါ ဂါတ်ဌာနသို့ ဖမ်းဆီးခေါ် ဆောင်လာခဲ့ကြလေသတည်း။

အခန်း (၄)

မှော်ဝန်းသိင်္ဂါခြံကြီးမှ နာမည်ကျော်ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက် ကြီးအား လူသတ်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးပြီး ရုံးတင်တရားစွဲထားကြောင်း သတင်း စာအစောင်စောင်တွင် ထင်ရှားပေါ်လွင်စွာ ပါလာလေရာ တွေ့မြင်ကြား သိရသော လူများမှာ အကြောင်းရင်းကို မသိရှုကြသည့်အတိုင်း . . .

'ဟင် . . . ဒီအဘိုးကြီးဟာ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် အိုကြီးအိုမှ လူများရဲ့အသက်တစ်ချောင်းကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ရသလဲ'

ဟုတွေးသူကတွေး၊ အချို့ကလည်း-

'အဘိုးကြီးဟာ ရန်ငြိုးတစ်ခုခုရှိလို့ ဒီလူကို သတ်တာဖြစ်မှာပဲ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့ကလည်း-

'ဟာ ဒီအဘိုးကြီးဟာ ဆေးရှူး၊ မှော်ရှူး၊ လောကဓါတ်ပညာ ရှူးကြီးပါ။ ဒါကြောင့် ဆေးစမ်းတဲ့သဘောနဲ့ ဒီလူကို ငွေပေးဖြားယောင်း ပြီး လုပ်ရာမှာ အလုပ်မနိုင်တာနဲ့ စပ်ကြားက လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက် ဟာ အချောင်သက်သက်မဲ့ ဝင်သေရတာပဲတဲ့'

ဟု သတင်းစာပါ အကြောင်းများကို ဖတ်ရှုရသလောက် မသိ သူတွေကို တစ်ဆင့်ဖောက်သယ်ချခြင်းအားဖြင့် အတော်ပင် အုတ်အော် သောင်းတင်းဖြစ်နေလေ၏။

ဦးဘခက်၏ သမီးကလေး မေနှဲ့ရီကား မိမိဖခင်မှာ ဂုဏ်သ

တော်ဝင်မြို့ပုစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

ရေရှိ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် 'သားပစ်၊ မယားပစ် ဆိုသလို' ဝါသနာကြီးလှသော ဆေးပညာအတွက်နှင့် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ် ရသည်တို့ကို မကြားရက်၊ မမြင်သာဖြစ်ကာ၊ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက် ငိုယိုနေမိရှာလေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကရုဏာဒေါသဖြစ်ပြီး သူ့ဖခင် ၏ ဆေးခန်းကြီးကိုပင် မီးတင်ရှို့ပစ်ချင်သလိုလို ရှိတော့၏။

ဦးရွှေတင်မှာမူကား ဦးဘခက်၏ လူသတ်မှုအတွက် အမျိုးမျိုး အဘက်ဘက်မှ ကြိုးစားဆောင်ရွက်၍ နေရလေတော့သည်။ အကောင်း ဆုံးသော ဝတ်လုံကြီးများကို ငှားလျက်၊ အမှုမှ လုံးဝ လွတ်စေရန် ကြိုးစား စီစဉ်နေလေ၏။ ရုံးတင်၍ အမှုစစ်ဆေးတိုင်းလည်း အရေးတကြီး ထင်ရှား လှသော နိုင်ငံကျော်အမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေရာ၊ လာရောက်နားထောင် သော ပရိတ်သတ်များ၊ သတင်းထောက်များမှာ တစ်ရုံးလုံး ပြည့်ကျပ်စွာ စည်ကားလျက် ရှိလေတော့၏။

ရုံးထုံးစံအတိုင်း အမှုမှာ မကြာခဏ ရက်ချိန်းပြောင်းကာ ရက်လ ရှည်ကြာစွာ စစ်ဆေးလျက်ရှိလေ၏။ အာမခံမရ၊ ထောင်ထဲတွင် အချုပ်အချာထားခြင်းခံရသော ဦးဘခက်ထံသို့ ဦးရွှေတင်သည် လည်းကောင်း၊ မေနှံ့ရီသည်လည်းကောင်း အခြားမှ ရင်းနှီးခင်မင်သော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း များသည်လည်းကောင်း၊ မကြာခဏ လာရောက်ကာ ဦးဘခက် အားမငယ်စေရန် အမျိုးမျိုးမျှော်လင့်အား တက်ဖွယ်ရာ စကားများကို ပြောဆို အားပေး ကြလေ၏။

အိုမင်းရင့်ရော်လျက် ဂုဏ်သရေနှင့်မလိုက်အောင် 'မြင်မလျော် ဆင်တော်နှင့်ခလောက်' ဆိုသလို ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း လူသတ် မှုနှင့်အဖမ်းခံရလျက် အချုပ်ခန်းတွင် စက်ရှင်မှူးမှ အမိန့်ချမည့်နေ့ ရက်ကို စောင့်နေရသော ဦးဘခက်အတွက် ဖြစ်ပျက်ရပ်အကြောင်း ကြောင်းကို ထောက်ကာ သနား၍ နေကြရရှာတော့သည်။

အမှုကား ထင်ရှားသော အမှုကြီးဖြစ်နေပေသည်။ မသိမလိမ္မာ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဗျောဆရာမတစ်ပါး

၍ ဒေါသအလျောက် လူတစ်ဦး၏အသက်ကို လက်လွန်သတ်ဖြတ်မိသော အမှုမျိုးလည်းမဟုတ်။ တတ်သိလိမ္မာသော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က သိလျက်နှင့် တမင်ကျူးလွန်မိသကဲ့သို့ အမှုမျိုးဖြစ်လေရာ၊ စက်ရှင် တရားသူကြီး၏ စိတ်သဏ္ဍာန်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လျှော့ပေါ့စိရင်ရန် အခွင့်အရေး မရနိုင်သကဲ့သို့ရှိလေ၏။

ရှေ့နေများ ဝတ်လုံများသည်လည်းကောင်း၊ ဦးဘခက်၏ အသိမိတ်ဆွေ များနှင့်တကွ၊ သားသမီးတို့မှာ အမှုသွားထင်ရှားလေးလံ သောအဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း၊ ဦးဘခက်အတွက် စိတ်လက်မဖြောင့် တကြောင့်ကြကြ ဖြစ်ရလေတော့၏။

ဦးဘခက်မူကား အများက စိုးရိမ်ပူဆွေးနေသလောက် ကိုယ် ရေးကို မစဉ်းစားဘဲ မသေသင့်ဘဲ သေဆုံးသွားရရှာသော မောင်လှ အတွက် တသက်၊သက် တွေးပြီး၊ တရေးရေး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရှာ သည့်အလျောက် တောက် တခတ်ခတ်နှင့် အချုပ်ခန်းအတွင်း စကြံ လျှောက်၍သာ နေလေတော့သည်။

ဘေးက တွေ့မြင်ရသူများမှာမူကား ဦးဘခက်၏ ထူးခြားသော အမူအရာကြောင့်

'ဒီလူကြီးဟာ လူများအသက်သတ်တုန်းကတော့ ရက်ရက်စက် စက်သတ်ပစ်ပြီး ခု-သူ အပြစ်ခံရတော့မယ်ဆိုတော့ကြောက် တတ်လိုက် တာ၊ တောက် တခတ်ခတ်နဲ့ သွေးပျက်နေပြီ' ဟု ပြောဆို မေးငေါ့သူ မေးငေါ့လျက် ရှိလေ၏။

မေနှံ့ရီပင်လျှင် မိမိဖခင်၏ အကြောင်းရင်းစိတ်ရင်းကို မသိ သဖြင့်တစ်ရံဆံလူတစ်မိန်းများ ထင်မြင်သလို ထင်မြင်မိလေ၏။ ဦးရွှေတင် ကားအမှုသွား ထင်ရှားလွန်းအားကြီးသဖြင့် ဦးဘခက်အတွက် စိတ်မသက် သာတိုင်း အချုပ်ခန်းသို့ မကြာမကြာ လာရောက်ကာ နောင် ရှေးအတွက် ဘယ်ကဲ့သို့ အမှာအထားရှိမည်ကို နားထောင်ရန် တိုက်ရိုက် မဟုတ်ဘဲ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သွယ်ဝိုက်သောနည်းတို့ဖြင့် မှာထားစေလိုကြောင်း အရိပ် အမြက် ပြောမိလေသည်။

‘ဦးဘခက် ခင်ဗျားတော့ ဒီအမှုက အပြစ်လွတ်ဖို့တော့ အင်မတန်ခဲယဉ်းနေပြီ၊ ဒီတော့ နောင်ရေးအဖို့ရား၊ ယခုလိုခင်ဗျား အသက်ထင်ရှားရှိနေတုန်းက မှာချင်ရာတွေ မှာခဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တာဝန် ခံဆောင်ရွက်ဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်’ ဟု ပြောင်ပြောင်ထုတ်မပြောရက်၍ သွယ်ဝိုက်ကာ ပြောရာ သည့်တိုင်အောင် ဦးဘခက်ကား တစ်စုံတရာ မှာကြားခြင်းမရှိ တွေ့တွေ့ ကြီး ဝေးမောလျက် နက်နဲစွာ စဉ်းစား၍သာနေ လျှင် ဦးရွှေတင်မှာ ဦးဘ ခက်အတွက် အတော်ကြီး စိတ်ပျက်မိလေ၏။

သို့နှင့်လည်း ယုံမှတ်ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေကောင်းချင်းချင်း ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ၏ လက်ဦးဆရာကဲ့သို့ ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ နောင်ရေးအတွက် ဆရာခြေရာကိုနင်းရတော့မည့် တာဝန်ခံတစ်ဦးဖြစ်လာရတော့မည်တို့ကြောင့် စိတ်ရှည်ရှည်သာ မညည်း မညူ ဦးဘခက်အား သက်သာစွာ ဖျောင်းဖျနေရာလေ၏။

သို့နှင့်နောက်ဆုံးတွင် အမှုစီရင်ချက်ချမည့်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့ လေ၏။ ဦးဘခက်၏ နှုတ်ပါးစပ်မှ ထုချေချက်ဆို၍ကား ရုံးတင်စစ်သည့် အချိန်အခါကစ၍ စီရင်ချက်ချမည့်နေ့အထိ ‘မောင်လှကို တမင်သတ် ခြင်းမဟုတ်၊ မိမိစမ်းသပ်အောင်မြင်ထားသော သေသူကို အသက်ပြန်၍ ရှင်စေသည့် ဆေးပညာနည်းကောင်းတစ်ခုအတွက် စမ်းသပ်ရန်အလို့ငှာ ခေတ္တ သေစေရကြောင်း။

ထိုအလောင်းကို သုံးနာရီအတွင်း အသက်ပြန်ဝင်လာရန် ပြုလုပ်နေဆဲ (ရဲ) များ လာရောက်ဖမ်းဆီးခြင်းခံရ အလောင်းကိုလည်း ဆေးရုံသို့ယူ၍ ရင်ခွဲသဖြင့် အားလုံးချို့ယွင်းပျက်စီးသွားရသောကြောင့် မောင်လှအသက်မှာ မဆုံးရှုံးသင့်ဘဲနှင့် ဆုံးရှုံးသွားရကြောင်း၊ မိမိ ဆေးပညာမှာ မောင်လှ၏ အသက်နှင့် မစမ်းသပ်မီ ယုန်တစ်ကောင်၊

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကြွက်တစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်ကောင်နှင့် မျောက်တစ်ကောင်ကို စမ်းသပ် အောင်မြင်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မောင်လှကို ရဲရဲကြီး စမ်းသပ်ဝံ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။

‘ဖမ်းဆီးစဉ်အခါက (ရဲ) များသာ သုံးနာရီမျှ ဆိုင်းငံ့မည်ဆို ပါက မောင်လှ အသက်ပြန်ရှင်လာရမည် ကေန်ဖြစ်ကြောင်း၊ စသည်များ သာ အဖန်တလဲလဲ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် (ရဲ) ကအစ တရားသူ ကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများအဆုံး တရုန်းရုန်းပွဲကျစေသော ရယ်ဖွယ်ပျက် လုံး ယုံတမ်းစကားတစ်မျိုးအလား၊ တဟားဟား တသောသော ဖြစ်နေ တော့၏။

ဦးဘခက်မှာ မိမိက လေးနက်စူးရှစွာ ပြောလိုက်သော စကား ကို အများပရိသတ်တို့ ရယ်သွမ်းသွေးခြင်းခံရသောအခါ အသည်းစပ်ကို အပ်နှင့်ဆွသလို ဆတ်ဆတ်ခါမှ နာကျည်းလှလေ၏။

လူအို-လူမင်းကြီးပြီပြီ၊ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ရိရိဖြစ်အောင် ဒေါ ပွလာပြီး ဂျူရီလူကြီးများ တရားသူကြီး အစိုးရရှေ့နေ၊ တရားလိုမ အသိန်း တို့အား အံသွားကြီးများခဲကာ၊ ဒေါသအလျောက် ဝင်းဝင်း တောက်သော မျက်လုံးကြီးများနှင့် စားမလိုဝါးမလိုကြည့်မိလေသည်။

တပည့်ကြီးဦးရွှေတင်တစ်ယောက်သာလျှင် ဦးဘခက်၏ အစွမ်းထက် သော ဆေးပညာ၏ အကြောင်းကို သိရသဖြင့် ဦးဘခက်၏ စကားများ မည်မျှလေးနက်ကြောင်း သိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးရွှေတင် မှာ ရယ်သွမ်းသွေးကြသူများကို ဦးဘခက်နည်းတူ စိတ်တွင်းမှ နာကျည်း ခြုံစုမိ လေတော့၏။

သို့နှင့် ထိုနေ့အဖို့ နောက်ဆုံးစီရင်ချက်မှာ ဦးဘခက်အား သေစားသေစေရန် ကြိုးဒဏ်ပေးလိုက်သော စီရင်ချက်သည် အားလုံး၏ ယူဆထင်မြင်ချက်အတိုင်းထက် လျော့ပါးခြင်းမရှိ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေ တော့၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

တစ်ရုံးလုံးရှိလူများမှာ မိမိတို့မှန်းချေနှင့် ကိုက်၍ နေသော ကြောင့် များစွာ ထူးခြားခြင်းမရှိလှသော်လည်း၊ သမီးဖြစ်သူမေနှဲ့ရိများကား ဖခင် ၏ ချစ်ခြင်းဖြင့် ပြင်းပြစွာ ပူလောင်လျက်-

‘အမယ်လေး-ဖေဖေရဲ့၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။ ဖေဖေဆေးပညာ အတတ်ဆန်းလွန်းလို့ သေပန်းပွင့်ရပါပေါ့လားဖေဖေရဲ့’

ဟု ဦးဘခက်ကို ပိုက်ဖက်ကာ အားရပါးရ ငိုကျွေးရှာလေ၏။ ဦးဘခက်ကား မိမိအတွက် မိုးကြိုးဝရဇိန်လက်နက်ကဲ့သို့ ထက်မြက်ပြင်းထန်လှသော စီရင်ချက်ထွက်လာသည့်တိုင်အောင် အထူး

တလည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မရှိ၊ ဂျူရီလူကြီးများနှင့် တရားသူကြီးတို့ကိုသာ မျက်မှောင်ကုပ်ကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ ထို့နောက် ဦးရွှေတင်လည်း ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းသော မျက်နှာနှင့် ဦးဘခက်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး

‘ဆရာကြီးဘာမှ စိတ်မငယ်နဲ့ နော် ကျွန်တော်တို့ အယူခံတက်ပြီး သူတို့ကြီးမိန့်ကြီးကို မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်မယ်ခင်ဗျ’

ဟု တီးတိုးပြောရာ၊ ဦးဘခက်မှာ မနှစ်သက်လှသော မျက်နှာကြီးဖြင့် ခေါင်းကြီးကို တွင်တွင်ရမ်းကာ

‘အို ကိုရွှေတင် . . . ကျုပ်မကြိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျားဘယ်နည်းနဲ့မှ အယူခံမဝင်ရဘူး၊ အခုပေးထားတဲ့ ကြီးမိန့်အတိုင်းရှိပစေ။ ကျုပ်အဖို့မှာ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျတာထက် ကြီးမိန့်က ပိုပြီး အဖိုးတန်တယ်’

ဦးရွှေတင်သည် ဦးဘခက်အား စိတ်မှနှံ့ပါသေးရဲ့လားဟု စူးစိုက်ကာ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်မိရှာသည်။

‘ကိုရွှေတင်-ကျုပ်ကို ရူးနေတယ် ထင်လို့လား ကျုပ်မရူးဘူး၊ ဒီအချက်ဟာ ကျုပ်ရဲ့အရေးကြီးဆုံးရည်ရွယ်ချက်ပဲဗျ၊ ဒီအနားလာ၊ ကျုပ်တိုးတိုးပြောမယ်။ ဟို (ရဲ) နှစ်ယောက်ကို ခဏဖယ်ထုတ်လိုက်စမ်းပါ၊ အဲ-လေရှိပါစေ၊ မြန်မာမှမဟုတ်ပဲ၊ ကုလားပဲ ကျုပ်တို့ပြောတာ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမတစ်ပါး

နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါထက်ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားသေသေချာချာ လုပ်ရမယ်နော်၊ ကတိကောင်းကောင်းခံစမ်းပါ’

‘စိတ်ချပါဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ဆရာကြီးစကားကို အမြဲနားထောင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အသိသားနဲ့’

‘ဒါတော့ သိပါရဲ့လေ-သို့ပေတဲ့ ထုံးစံရှိသလောက်မှာရတာ ကိုး။ ဒီလို-ဒီလို . . . ကျုပ်ရဲ့ အသက်သွေးခဲနဲ့ တူတဲ့ ဟိုဖန်သီးကလေး ဟာ ကိုရွှေတင်ဆီမှာ လုံခြုံကောင်းမွန်စွာ ရှိရဲ့နော်’

‘ရှိပါတယ်ဗျာ-ရှိပါတယ်။ ဒါကလေးကိုတော့ အသက်နဲ့ထပ်တူ တရိတသေကြီး သိမ်းထားပါတယ်’

‘ကောင်းပြီလေ-ဒါဖြင့် ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ်ကို အယူခံမဝင်နဲ့။ သူတို့ ရက်ချိန်းတဲ့နေ့မှာ ကြိုးမိန့်နဲ့ သတ်ပါစေ၊ နောက်ပြီးကိုရွှေတင်က ကျုပ်အလောင်းကို သင်္ကြယ်ဖို့ဆိုပြီး သေပြီးပြီးချင်း တောင်းယူနော်၊ နောက်ခြံကြီးထဲ အမြန်ယူ၊ ခြံထဲမှာ ဂူသွင်းထားဟန်လုပ်ထားပြီး၊ ကျုပ်စိမ့်စမ်းသပ်ထားတဲ့နည်းနဲ့ပဲ ကျုပ်အသက်ကို ခင်ဗျားက ပြန်သွင်းဟုတ်ကဲ့လား။ ကျုပ်များသေရာကပြန်ရှင်လာတယ်ဆိုရင်တော့ဗျာ တစ်နိုင်ငံလုံးကို သွက်သွက်ခါတုန်လှုပ်သွားမှာပဲ။ ကျုပ်စကားကို နားမဝင်၊ အရူးလုပ်၊ ဝိုင်းရယ်ပြီး မတရားသဖြင့် သေစားသေစေလို့ အမိန့်ချလိုက်တဲ့ ခွေးမသားတရားသူကြီးနဲ့ ဂျူရီလူကြီးတွေကိုလည်း ငါ့ဆေးပညာ အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီးသိကြပြီလားလို့ အကြောင်းပြလိုက်မယ်၊ အဲဒါက ခင်ဗျားမမေ့နဲ့နော်’

ဦးရွှေတင်သည် စောစောက သွေးရူးသွေးတန်း ပြောနေသည့် ထင်မိသမျှ ယခုမှ ဦးဘခက်၏ နက်နဲသော အကြံဉာဏ်ကို ပွင့်လင်းစွာ သိလာသောအခါ မိမိတို့ ဆရာတပည့် အနှစ်နှစ်အလလက ရှာဖွေဆည်းပူးထားသော ဆေးပညာ၏ အစွမ်းကို သိရတော့မည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် အားတက်၍ လာလေ၏။ ဆရာကြီးဦးဘခက်ပြောဆို၊ မှာထားချက်တို့ကို

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

လည်း ကောင်းစွာ မှတ်သားလျက်ရှိလေ၏။

အချိန်စေ့သဖြင့် ရဲအရာရှိများက လူချင်းခွဲရန် ပြောသောအခါ တွင် ဦးရွှေတင်သည် ဦးဘခက်အား ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာ နှုတ်ဆက် နေပေ၏။ 'ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှကြိုးစားပါမည်' ဟူ၍ နောက်ဆုံး ကတိပေးပြီးလျှင် လူချင်းခွဲခဲ့လေသည်။ ကြိုးစက်စီရင်ခံရသောသူ၏ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာကို မြင်ကြရသော အစောင့်အရှောက်များက အံ့ဩ လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ရုံးတွင် ဦးဘခက်၏အမှုကို လာရောက်နားထောင်ကြသော ပရိသတ်များမှာလည်း ဦးဘခက်၏ တည်ကြည်ခန့်ညားသော အမူ အရာမျက်နှာထားများကို မြင်ကြရသောအခါ မည်သို့မျှ မတွေးတော တတ်အောင် ရှိကြလေ၏။

'ဒီအဘိုးကြီးဟာ ရူးများနေပြီလား၊ လူထူး လူဆန်းကြီးပဲ။ လူသေကို ပြန်ရှင်အောင် လုပ်တယ်ဆိုလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ မသိဘူးလေ ခေတ်ကြီးက လောကဓါတ်ထွန်းကားနေတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပဲ၊ လူသေများ ပြန်ရှင်အောင် လုပ်နိုင်ရင်တော့ ဘုရားဟော တရားတွေဟာ ပစ်လိုက်ရတော့မှာပေါ့'

စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောဆိုကြလေ၏။

တချို့ကလည်း . . .

'ရဲတွေမှားတယ်၊ ဦးဘခက်ပြောသလို သုံးနာရီလောက်ဆိုင်း လိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ခုတော့ ဦးဘခက်ဟာ သူ့ပညာကို သူ့မစမ်းသပ် လိုက်ရတော့ သေရတာတောင် ဖြောင့်ဖြောင့်မသေရဘူးပေါ့၊ သုံးနာရီ ခွင့်မပေးလို့သာ၊ ပေးရင် မောင်လှကို ရှင်အောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ရက် ရှိနေသေးတယ်'

ဟူ၍ ပြောဆိုကြလေ၏။

ဦးဘခက်နှင့် ဦးရွှေတင်တို့ တီးတိုးပြောဆိုပြီး အားတက်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ရွှင်လန်းသောမျက်နှာများကို မြင်ကြရသော သူတို့ကလည်း-

'ဘယ်လိုများ ကြစည်ကြဦးမလဲ . . . အတော်တော့ ထူးဆန်းတဲ့လူတွေပဲ'

စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ မေနှဲ့ရီ ကလေးမှာမူ မိမိဖခင်အား ကြိုးစက်ပေးလိုက်သည်' ဟူသော အမိန့်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သတိမေကာ တက်၍ သွားသဖြင့် အိမ် သို့ မော်တော်ကားနှင့် အမြန်ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရလေ၏။

၏ မျက်နှာမှာ သိုက်မြိုက်ခမ်းနား၍ ဖျော်မွေ့ သာယာဖွယ်သော နေအိမ်ကြီးနှင့်အမျှ ဖျော်မွေ့ကြည်လင်ခြင်းကင်း၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်းပြင်းစွာ ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အပြင်၊ ကျွန်တော့်ကိုပင် သူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာတစ်ခုကဲ့သို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ အားထားနေကြရှာပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဦးဘိုးမြစ်သည် ပိုမို ထိတ်လန့်လျက် သူ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးကြီးများမှာလည်း ကြောက် အားနှင့် ပိုင်း၍ နေသည်ဟု ထင်ရပေ၏။

'ဆရာလေးရယ်၊ ကျုပ်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ကြောက်လောင်နေပြီ၊ ဆရာလေးအကြောင်းကို ဝတ်လုံဦးလှဘေဆီက သတင်းရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း 'ငါတော့ ကိုးကွယ်ရာရပြီဟဲ့' ဆိုပြီး အရေးတကြီးပင့်ခေါ်ရတာပါပဲ။ ကယ်ပါဦးဆရာရယ်' ဟု မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ပြောရှာသောအခါ ရုံးတစ်လုံး ဓါးတစ်စင်းနှင့် စက်ရှင်မင်းကြီးတစ်ဦးက ဤမျှကုန်ပျက်အောင် ကြောက်လန့်စိုးရိမ်နေရှာသောအဖြစ်ကို ကျွန်တော့်မှာ သနားကရုဏာသက်၍ပင် နေမိပါသည်။

သို့အတွက် -

'ဦးရယ်၊ ဒါလောက်မကြောက်ပါနဲ့၊ နာနာဘာဝနဲ့၊ ပယောဂအစွဲသာမှန်ပါရင် ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ။ ဦးကို ရေကြည်တစ်ပေါက် မစင်စေရပါဘူး။ သို့ရာတွင် ဦးရဲ့ဖြစ်ပုံအကျိုးအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိဖို့လိုပါတယ်။ ပယောဂအစွဲသာဆိုရင်တော့ နှစ်ပေါင်းတယ်လောက် ကြာကြာ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ပဲ ဘာအစွဲဆိုတာ အကဲခပ်နိုင်ပါတယ်။

'အခုတော့ ဦးကို သာမန်ကြည့်ရတာဖြင့် ပယောဂ အရိပ်အယောင်ဆိုလို့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသမှ မတွေ့ရသေးတဲ့အတွက် ရုတ်တရက် ပယောဂအစွဲရယ်လို့ မှတ်ချက်ချဖို့ ခက်နေပါသေးတယ်၊ ဒီလောက်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အခန်း (၅)

ထိုအဖြစ်အပျက်တို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက်တစ်နှစ်ကျော်အချိန်ကာသို့ ရောက်ရှိသော ကာလ၌။ ကျွန်တော်သည် ပြင်ဦးလွင်တွင် အခွင့်နှင့် အနားယူနေသော စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဘိုးမြစ်နေအိမ်သို့ ယခုနေ့ပင် ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပေ၏။

ကျွန်တော်လာခဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ပူအိုက်သော အခါမဟုတ်၍ ဥရောပတိုက်သားတို့ကို အားကျကာ ပြင်ဦးလွင် အအေးခံလာခဲ့သူလည်းမဟုတ်ပေ၊ စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဘိုးမြစ်တို့နှင့်လည်း ရှေးအခါက ရင်းနှီးသိကျွမ်းဖူးသော မိတ်ဆွေဟောင်းများလည်းမဟုတ်ပါ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်သော ဝတ်လုံဦးလှဘေ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဘိုးမြစ်တို့က ကျွန်တော်အား မရမက တောင်းပန်ခယ၍ ခေါ်ပင့်လာခြင်းကြောင့် 'ဆရာ' ဟူသောအနေဖြင့် အိမ်ဦးခန်းတွင် အလေးအမြတ် နေရာပေးထားခြင်းခံရပါ၏။

မင်းကြီးအိမ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အိမ်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းခမ်းနားလှပါ၏။ အသုံးအဆောင်အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမှာလည်း ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင် အရောင်ယှက်သန်းလျက် ရှိပေ၏။

သို့ရာတွင် ဦးဘိုးမြစ်နှင့်တကွ အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

လည်း မကြောက်ပါနဲ့၊ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါန်ရောက်ဆိုတာလို ဦးရဲ့မျက်နှာကြည့်ရတာ ဖြစ်တာထက် အကြောက်လွန်နေတာက ပိုနေပြီလို့ ဆိုချင်ပါတယ်'

ဟု ပြောမိလျှင် ဦးဘိုးမြစ်မှာ မကျေနပ်သလိုနှင့်...

'ဆရာလေးရယ် ကျုပ်လည်း ဒါလောက်မကြောက်တတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်ထဲက အစိုးရအမှုထမ်းလာခဲ့တော့ နေ့မရှောင်ညမရှောင် မိုးရွာနေပူမရှောင် စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း နေထိုင်လာတဲ့လူပါ။ တစ္ဆေသူရဲဆိုတာတွေကိုလည်း နည်းနည်းမှ အယူမရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ တကယ်လက်တွေ့ ဖြစ်နေလို့ ဘယ်လိုကြောက်ပုံမျိုးကြောက်မှန်း မသိပါဘူး'

'ပြီးတော့ - ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်သာတွေ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာလေးရဲ့ ဒီသရဲဆွဲလို့ လောလောလတ်လတ် သေသွားရှာတဲ့ လူတွေမနည်းဘူး-မနည်းဘူး၊ အမယ်လေး... ပြောရင်းဆိုရင်း ကျောထဲက စိမ့်တက်လာတာပဲ' ဟုဆိုကာ အသက်လေးဆယ်ရွယ် နှုတ်ခမ်းမွှေးကောင်းကောင်းနှင့် လူကြီးလူကောင်း အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သော ဦးဘိုးမြစ်သည် အကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ရှာသည့်အတွက် ဣန္ဒြေအဖျက်ကြီးဖျက်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏စိတ်မှ သက်သာရာရစေခြင်းငှာ-

'ကဲ-ကဲ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ပြီ ဦးဘာမှမကြောက်နဲ့တော့ ဦးကို ဘယ်လိုရန်သူမျိုးမှ မနှောင့်ယှက်စေရဘူး၊ ဟောဒီဂုဏ်တော်ပုတီးကို ဦးလည်ပင်းမှာ ဆွဲထား၊ ဒီပုတီးဟာ အောက်တန်းစား တစ္ဆေသူရဲကို မဆိုထားနဲ့ အာဠာဝကလို တန်ခိုးကြီးတဲ့နတ်ဘီလူးများကတောင် ဖျားဖျားတုန်အောင်ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးရတဲ့ ပုတီးပဲဦးရဲ့' ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီး ပေးအပ်လိုက်သော ဂုဏ်တော်ပုတီးကြီးကို စွပ်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ပေးထားလိုက်သောအခါ ဦးဘိုးမြစ်မှာ အတော်အတန် အားတက်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝတ်လုံဦးလှဘေ ရောက်လာသောကြောင့် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းရန် ရှိသည်တို့ကို ထပ်မံမေးမြန်းသောအခါ ဦးဘိုးမြစ်က

'ကဲ ဆရာလေး၊ ကျုပ်တော့ ကြောက်လွန်းလို့ ဒါတွေထပ်ပြီး မပြောပါရစေနဲ့တော့ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုစဉ်းစားရမယ်၊ အခုကျုပ်မှာ ဘယ်လို ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ တွေ့နေရတယ်ဆိုတာ ဟောဒီက ဦးလှဘေ အစအဆုံးသိပါတယ်။ ဦးလှဘေကိုသာ မေးပါတော့ ဦးလှဘေကလည်း ကျုပ်ကိုယ်စား တစ်ဆိတ်အပင်ပန်းခံပြီး ပြောပြပါတော့နော်'

'ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျားသက်သာသလိုသာနေပါ၊ ပြောစရာရှိတာတွေ ကျွန်တော်က ဆရာလေးကို အားလုံးပြောပြပါမယ်၊ ကဲ-ဆရာလေး အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြရအောင်၊ ဟိုဘက်အခန်းထဲကို ကြွခဲ့ပါတော့' ဟုဆိုကာ တစ်ဖက်ရှိ စာရေးခန်းထဲသို့ ထသွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဦးလှဘေ သွားရာသို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ကုလားထိုင်ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်မိကြသောအခါ ကျွန်တော်ကပင် စတင်၍ 'ဘယ့်နှယ်ဖြစ်ပုံလဲဦးရယ်၊ ဦးဘိုးမြစ်ဖြစ်ပုံမြင်ရတာဖြင့် အတော်ဘဲ အကြောက်လွန်ကဲနေရှာတဲ့ လက္ခဏာပဲ' ဟုပြောမိရာ-

ဘေ။ ။ 'ကြောက်မယ်ဆိုလည်း ကြောက်စရာပဲ ဆရာလေးရဲ့၊ အရင်လေးငါးယောက်လည်း အခု ဦးဘိုးမြစ်ဖြစ်ပုံအတိုင်းဖြစ်ပြီး ဘာမှ မကြာဘူး၊ ဒီသရဲကြီးလက်ချက်နဲ့ မချီမဆုံ အသက်ထွက်သွားကြရှာတာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးနေတယ်။ ဒါကြောင့်ခုလောက် ကြောက်လန့် နေရှာတာဘဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'အရင်လူတွေရဲ့ဖြစ်ပုံကြားစမ်းပါရစေဦး၊
ဘေ။ ။ 'ဒီလိုဆိုရင် အစကပြန်ပြီးပြောမှဖြစ်မယ်ဆရာ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

လေးရဲ့၊ အခုသရဲကြီးဆိုတာက တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်တုန်းက ဦးဘိုးမြစ်ရဲ့ရုံးမှာ လူသတ်မှုနဲ့ ရောက်လာတဲ့ တရားခံဘဲ၊ အဲဒီတရားခံကို အမှုထင်ရှားတာနဲ့ သေစားသေစေလို့ ဦးဘိုးမြစ်က စီရင်ချက်ချလိုက်လို့ ထောင့်ထဲမှာ ကြိုးစင်တင်ပြီး အသတ်ခံရတယ်၊ အဲဒီတရားခံဟာ မကျွတ်ဘဲ သရဲဖြစ်ပြီး လက်စားချေနေတာတဲ့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဪ-သူ့ကို မတရားကြီးပေးလိုက်လို့ အဲဒါမကျေတာများလား'

ဘေ။ ။ 'ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ အမှုက သိပ်ထင်ရှားတယ်။ လူကို ရက်ရက်သတ်တာလည်း အမှန်ပဲ။ ဒီတော့ ကြီးမိန့်ကလွဲပြီး သူ့ကို အပြစ်ပေးစရာမရှိဘူး'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါဖြင့် သူကဘာဖြစ်လို့ မကျေနပ်ရတာလဲ၊ ဒီသရဲလက်ချက်နဲ့ သေရတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေက ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ ဦးရဲ့'

ဘေ။ ။ 'ပထမဆုံးစပြီး သရဲကြီး လက်စားချေတာဟာ တရားလိုမကလေး မသိန်း၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ကို လူသတ်မှုနဲ့ ဖမ်းပြီး စွဲချက်တင်တဲ့ ပုလိပ်အရာရှိသုံးယောက်၊ နောက်အစိုးရရှေ့နေ၊ ယခု သူ့ကို တရားစီရင်တဲ့ စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဘိုးမြစ်အလှည့်ရောက်နေပြီ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါဖြင့် သူ့လက်ချက်နဲ့ လူငါးယောက် သေပြီး ပြီဆိုပါတော့၊ ချောက်ပုံက ဘယ်လိုတဲ့လဲ'

ဘေ။ ။ 'စခြောက်ပုံကတော့ ကြိုးစင်တင်သတ်လို့ ရှည်ထွက်နေတဲ့ သူ့လည်ပင်းကြီးဖော်ပြီး မည်းမည်းကြီးပေါ်ပေါ်လာတာဘဲတဲ့၊ ထောင်အရာရှိတွေ ပြောတယ်၊ သတ်ပြီး ကြိုးစင်က ဖြုတ်ချလိုက်တော့ သူ့လည်ပင်းကြီးဟာ နဂိုထက် တစ်ဆလောက်ရှည်ပြီး အပေါ်ပိုင်း ရှူးနေသတဲ့၊ အခြောက်ခံရတဲ့သူတွေဟာ သူ့ပုံကို အလောင်းက လည်ပင်းရှည်ကြီးအတိုင်း တွေ့ရတယ်တဲ့၊ ပါးစပ်ကလည်း စကားပြောသေးတယ်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

တဲ့၊ 'ငါမသေဘူး၊ နင်တို့ ငါ့ကို မတရားပိုင်းသတ်ပေတဲ့ ငါမသေဘူး၊ အခုနင်တို့ကို ငါ့အကြောင်းပြမယ်၊ ငါနေတဲ့ အိမ်ကိုလာခဲ့ကြ' လို့ သုံးလေးခါ လာလာပြီးခေါ်သတဲ့။

'အဲဒီလို အခေါ်ခံရတဲ့သူတွေဟာ တစ်ခါတည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး နောက်ဆုံး သူ့အိမ်ကြီးကို မသွားဘဲ မနေဝံ့ဘူး၊ သွားရတယ်၊ သွားပြီး လူတစ်ယောက်မှ မနေတဲ့ သူ့အိမ်ပျက်ကြီးထဲရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း၊ ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး တစ်ကိုယ်လုံး မီးသွေးတုံးလိုမည်းပြီး သေရတာပဲတဲ့။

'အခုလည်း ဦးဘိုးမြစ်ကို လာလာ ချောက်ပြီးတော့ သူ့အိမ်ကို လာရမယ်လို့ ခေါ်နေသတဲ့ သွားရင်လည်းသေမှာပဲ၊ မသွားပဲနေလည်း သူ့လည်ပင်းရှည်ကြီးနဲ့ လာလာခြောက်ခံရတာနဲ့ပဲ အကြောက်လွန်ပြီး သေမှာပဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဪ... တစ်မျိုးပါလား၊ ဒါနဲ့ သူ့အိမ်ထဲမှာ သွားသေတာကို ဘယ်သူတွေသိသလဲဦးရဲ့'

ဘေ။ ။ 'ဒီလို-ဒီလိုဆရာလေးရဲ့။ ပထမဆုံး တရားလိုမကလေးကို လာလာခြောက်လို့ သူငယ်မ သိပ်ကြောက်ပြီး သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေရှာတယ်၊ တစ်နေ့ ကောင်မလေးပျောက်သွားတာနဲ့ သူ့အမျိုးမျိုးက ကေန္တသရဲခေါ်တဲ့ဆီ လိုက်သွားပြီဆိုပြီး သူ့အိမ်ပျက်ကြီးကို လိုက်ရှာတော့ သူငယ်မရဲ့အလောင်းတစ်လုံး မီးသွေးတုံးလိုမည်းပြီးသေနေတာ တွေ့ရတယ်၊ နောက်သူ့ကို ဖမ်းတဲ့ရဲတွေ ပျောက်သွားတော့လည်း အဲဒီအိမ်ကြီးထဲတွေ့လို့တွေ့ငြား လိုက်ကြည့်တော့ ပထမမိန်းကလေး သေသလိုသေနေတာတွေ့ကြရတယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'သူ့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ ဦးရဲ့'

ဘေ။ ။ 'သူ့အိမ်က အနီးစခန်းက ခြံအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှေးက ကျောင်းပျက်ကြီးများလို့ အင်မတန် ပျက်စီးနေပြီး၊ သရဲခြောက်တယ်ဆို

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ပြီး ဘယ်သူမှ ခြံထဲ မဝင်ဝံ့ဘူး။ သူ့ကြီးမိန့်နဲ့ သေပြီးကတည်းက ဘယ်သူမှ နေဖို့ မပြောနဲ့ ဝင်တောင် မကြည့်ဝံ့ကြလို့ ခြံကြီးလည်း တောဖြစ်နေပြီး အိမ်ကြီးကလည်း အတော်ကြီးတယ် အဆောင်အဆောင်အခန်း၊ အခန်း တွေကလည်းများပါတယ်။ သူမသေခင်ကလည်း ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူနဲ့ အစေခံတ ယောက်နဲ့ပဲ လာနေကြတယ်တဲ့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘာကြောင့် ဒီလိုတောကြီးထဲမှာ အိမ်ကြီးကြီး လာဆောက်ရတာလဲ၊ အိမ်ကြီးကြီးဆောက်နိုင်တာထောက်ရင် ချမ်းချမ်း သာသာအစားထဲက ထင်ရဲ့’

ဘေ။ ။ ‘ဟုတ်တယ် ချမ်းသာပြီး ဂုဏ်ရှိတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ပေါ့၊ သူ့လူသတ်မှုဖြစ်တော့ အသက် ငါးဆယ်ကျော်ပြီ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘အို-ဒီလို လူကြီးလူကောင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အရွယ်ကြီးမှာ ဘာပြုလို့ လူသတ်ရပါလိမ့်နော် . . .’

ဘေ။ ။ ‘လူ့တစ်မျိုးကြီးပဲ ဆရာလေးရဲ့၊ ဦးလည်း သူ့အမှု တုန်းက သူ့ဘက်ကနေပြီး ရှေ့နေလိုက်ခဲ့ရလို့သာပေါ့၊ အစိုးရဘက်ကသာ လိုက်မိရင် ဦးလည်း သရဲဘဝနဲ့ လက်စားချေခံရတဲ့ပဲ ပါနေမှာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘အို . . . ဦးက သူ့အမှုမှာ ရှေ့နေလိုက်ပေး ရသေးသကိုး၊ အင်း . . . တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းပဲ။ ကဲ . . . ကဲ ဆက်ပြောပါဦး’

ဘေ။ ။ ‘ဒီလို ဆရာလေးရဲ့၊ သူက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်တဲ့၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျာမနီပြည်ကို ဆေး အတတ်ပညာ သွားသင်တယ်၊ အရွယ်လည်းရောက်ရော ဆေးအတတ် နဲ့ လောကဓါတ်ပညာဘက်မှာ ထူးထူးချွန်ချွန် ပေါက်ရောက်အောင် မြင်လာတယ်၊ မြန်မာပြည်ရောက်တော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဆေးဆိုင်ကြီး တစ်ခုဖွင့်လို့ ‘ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်’ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အတော်ထင်ရှား တာပဲ’

‘ဆေးကုသတဲ့ဘက်မှာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်ပြီး နာမည်ရနေ တယ်၊ ဘယ်ဝေဒနာဖြစ်၊ ဖြစ် သူနဲ့တွေ့ရင် နတ်သိကြားနှင့် တွေ့ရသလို ကျန်းမာသွားတာပဲ၊ ဆေးတွေရောင်းရ လူနာတွေကုရလွန်းလို့ ရလိုက် တဲ့ငွေဆိုတာ သောက်သောက်လဲရော၊ နာမည်ကလည်း သိပ်ကောင်း၊ လူ ပေါင်းကလည်း အင်မတန် ဝင်ဆန့်တယ်၊ ဦးရွှေတင်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်တစ် ယောက်ကိုလည်း သူ့လက်အောက်က နိဗ္ဗာန်ခံတပည့်လက်ထောက် ဆရာ ဝန်ကလေး အဖြစ်နဲ့ ငှားထားလိုက်သေးတယ်’

‘ပြီးတော့ . . . ဆေးနဲ့ပတ်သက်လို့ စီးပွားရေးတွင်ကျယ်နေ သလောက်၊ ရသမျှငွေတွေကို ဆေးဘက်က အမျိုးမျိုးချဲ့ထွင်နေတာပဲ၊ တော်လည်းတော်တဲ့ လူကြီးပဲ၊ သူ့မှာ သမီးကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမရှိ တာလည်း အင်မတန် ဂရုစိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆေးတိုက်အလုပ်ကို ဂရု စိုက်စိတ်ဝင်စားမိရင်သမီးနဲ့ မယားကို လုံးလုံးသတ်မရတော့ဘူး’

‘အဲဒီလိုနဲ့ နေလိုက်တာ၊ သူ့ဇနီးသယ် ဆရာဝန်ကတော်ကြီး အနိစ္စရောက်သွားတော့ ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်ဟာ အသက်လည်းကြီးလို့ စီးပွားရေးကို သိပ်ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ဆေးတိုက်ကို သူ့သမီးကလေး မေနှဲ့ရီနဲ့ သူ့လူယုံလက်ရုံးကြီးတစ်ခုဖြစ်တဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဦးရွှေတင်ဆိုတဲ့လူကြီးကိုလွှဲအပ်ပြီး သူကတော့ လူတွေနဲ့ အလှမ်းဝေးတဲ့ အနီးစခန်းကခြံနဲ့ အိမ်ကြီးမှာ လာနေတာပဲ။’

‘ဒီခြံကြီးထဲက အိမ်ကြီးကိုလည်း တစ်နေ့ သူ့ အနားယူတဲ့အခါ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လာနေဖို့ဆိုပြီး သူ့ဇနီးသယ်ရီတုန်းကတည်းက စိတ် ကူးရှိသလို တဖြည်းဖြည်းအချိန်ယူပြီး ဆောက်လုပ်လာတဲ့အိမ်ကြီးပေါ် အဲဒီ အိမ်ကြီးမှာနေတော့လည်း သူ့အတွက် ဦးသာခေါင်ဆိုတဲ့ လူယုံ အစေခံ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သာ ခေါ်ထားတယ်။ ဆေးဆိုင်မှာ သူ့ကိုယ်စားထားခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ဦးရွှေတင်တော့ဖြင့် တစ်လတစ်ခေါက် လောက် သူ့ခြံကြီးထဲ သွားရောက်ပြီး သူ့လိုတဲ့ပစ္စည်းကလေးများ အစား’

အသောက်ကလေးများ ပို့လေ့ရှိသတဲ့။

အဲဒီ-ဦးရွှေတင်ဆိုတဲ့ သူ့လက်ထောက် ဆရာဝန်ကြီး အကြောင်းလည်း ပြောရဦးမယ်။ ဦးရွှေတင်ဟာ ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်ရဲ့ တပည့်လက်ထောက် ဆရာဝန်သာဆိုတယ်။ သူတို့ချင်းညီအစ်ကိုအရင်းလို အင်မတန် ခင်မင်ကြတယ်။ ယုံကြည်တယ်။ ဦးရွှေတင်ကလည်း ဦးဘခက်ကို ဆရာသမားအဖြစ်နဲ့ အင်မတန် ကြည်ညိုတယ်။ သစ္စာရှိတယ်။ လူကြီးချင်း ခင်မင်ရုံမကဘူး သားချင်း၊ သမီးချင်းလည်း သိပ်ခင်ကြတယ်။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်မှာ မေနှဲ့ရီဆိုတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် တည်းရှိတယ်။ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဦးရွှေတင်မှာ မောင်မောင်မြဆိုတဲ့ သားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ထွေးထွေးတင်ဆိုတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဆေးကျောင်းပို့ပြီး ဆရာဝန်အတတ် သင်ပေးထားတဲ့အတွက် သုံးယောက်လုံး ပြင်ဦးလွင်က သူတို့ပိုင်ဆေး တိုက်ကြီးမှာ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဆရာမတွေအဖြစ်နဲ့ စည်းစည်းလုံးလုံး လုပ်ကိုင်ပြီး လူနာတွေကိုပါ လက်ခံပြုစုနေကြတယ်။

‘သူတို့အပေါ်မှာ ဦးရွှေတင်က အကြီးအကဲဖြစ်နဲ့ အုပ်ချုပ် လို့ပေါ့လေ။ နို့ပြီးတော့ ဒေါက်တာမောင်မောင်မြနဲ့ ဆရာဝန်မကလေး မေနှဲ့ရီကိုလည်း အဖေနှစ်ဦးက လက်ဆက်ပေးဖို့ရည်စူးထားကြတယ်။ လူငယ်နှစ်ယောက်ကလည်း အချင်းချင်း မေတ္တာရှိနေကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့အပေါ်မှာ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဦးရွှေတင်မှာလည်း အတွင်းရေးရော အပြင်ရေး ရော အေးချမ်းလို့ပေါ့။

‘ဦးဘခက်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်နဲ့ သားရေးသမီး ရေးစီးပွားရေးကအစ၊ ဦးရွှေတင်ကို လုံးဝတာဝန်လွှဲအပ်ခဲ့ပြီး ခြံကြီးထဲမှာ အဖော်မနီး တစ်ကိုယ်တည်းလာနေခြင်းဟာလည်း တခြားအကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ အဘိုးကြီးက လောကဓါတ်ပညာကို ထူးထူးချွန်ချွန်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

လိုက်စားလာခဲ့ တဲ့အလျောက်၊ ဦးဘခက်ဆိုတဲ့အတိုင်း ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ လောကဓါတ် ပညာတစ်ခုကို လာပြီး စမ်းသပ်နေတာတဲ့-

‘သူ့အိမ်ကြီးထဲမှာ နေ့တကုပ်ကုပ် ညတကုပ်ကုပ် ဓါတ်ခွဲဓါတ် စမ်းနေတာနဲ့ ထမင်းစားဖို့တောင် သူ့တပည့်ဦးသာခေါင်က အတော် ခေါ်ယူရတယ်။ အိမ်ကြီးမှာ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွေ များပြား ကျယ်ဝန်းသလောက် သူ့အဖို့ အိပ်ရာနေရာကောင်းတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ခိုင်လုံထူထဲတဲ့ အခန်းဆောင်မှန်သမျှဆေးဘူး၊ ဖန်ပြွန်၊ ဓါတ်ခွဲကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ။

‘သူ့ဆေးစမ်းဖို့ မွေးထားတဲ့ ယုန်ကလေးတွေ၊ ပူးကလေးတွေ၊ မျောက်ကလေးတွေကိုလည်း လှောင်အိမ်ခန်းကလေးတွေနဲ့ ကျွေးမွေး ထားတယ်။ တော်တော်အကြံကြီးတဲ့လူကြီးပဲ’

‘ပြီးတော့ ဓါတ်အားပေးဖို့ ဒိုင်နမိုတွေ၊ အင်ဂျင်စက်တွေဆို တာလည်း သူတို့အိမ်ကြီးထဲမှာ အပြီးအစီး စီမံထားတယ်။ သူ့တပည့် ဦးသာခေါင်ကြီးဟာ သူ့ဒိုင်နမိုအတွက် အင်ဂျင်စက်မောင်းပေးရတဲ့ စက်ဆရာပေါ့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဪ... ဒါဖြင့် သူ့ဟာက အသက်ကြီးလို့ အနားယူတာမှ မဟုတ်ပဲ။ သူတတ်မြောက်ထားတဲ့ လောကဓါတ်ပညာ၊ ဆေးပညာတွေကို အခြေခံထားပြီး ထူးချွန်တဲ့နည်းသစ်၊ လမ်းသစ်တွေ တီထွင်နေတယ် ဆိုတော့ အတော်ချီးမွမ်းစရာ ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာထဲက ဒီလိုထူးချွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ မရှိသလောက် ရှားနေတယ်ဦးရဲ့’

ဘေ။ ။ ‘ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့ ဆရာလေး၊ ဒါပေတဲ့ လောကဓါတ်ပညာတွေ လိုက်စားအားကြီးတဲ့လူဟာ စိတ်ဇွဲသန်အားကြီး တော့ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားသလိုပဲ။ အစိန္တိတ်မကြံအပ်မကြံရာဆိုတာ မျိုးမို့ တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်အလုပ်အကိုင် အထမမြောက်ဘဲနဲ့ ဆင်းရဲခဲရင်း

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

သေကြရတာများတော့ စိတ်ပျက်စရာကြီးပေါ့'

ကျွန်တော်။ ။ 'အဲဒီလို စိတ်ပျက်စရာတွေ တွေးပြီးမလုပ်ကိုင် မကြံစည်၊ မကြိုးစားဘဲ နေခဲ့ရင် ယခုကျွန်တော်တို့တွေ့မြင်နေရတဲ့ ဓါတ်မီးရောင်တွေ၊ ဓါတ်အားနဲ့ သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေ၊ ဒီပစ္စသောတာ၊ ဒီဗ္ဗစက္ခုစတဲ့ ဝိုင်ယာလက်၊ ရေဒီယို၊ တယ်လီဗီးရှင်းစတဲ့ ဟာတွေ ဘယ်မှာ ပေါ်လာပါတော့မလဲ။ လူတကာဝိုင်းပြီး လက်ညှိုးထိုး၊ မေးငေါ့၊ အရှူးလုပ် ခံပြီး ဇွဲသန်သန်နဲ့ ကြိုးစားကြစည်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတဲ့ လောကဓါတ်ဆရာ ကြီးတွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်သာ မြေလျှိုးမိုးပျံ တစ်နိုင်ငံနဲ့ တစ်နိုင်ငံ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာကြီးခြားနေတဲ့ကြားက အသံလွှင့်၊ ရုပ်လွှင့်၊ ရုပ်ဖမ်း၊ သံဖမ်း အတတ်တွေ ထွန်းကားလာတယ် မဟုတ်လား ဦးရဲ့'

ဘေ။ ။ 'ဆရာလေးပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဘခက်ရဲ့ အကြံကတော့ တကယ်မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြံကြီးတဲ့ဆရာလေး ရယ်။ ဒီပြင်နည်းလမ်းတွေ ကြံစည်တာတော့ ဦးတို့အထင်မသေးပါဘူး။ သူ့ဟာက မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘာကိုကြံစည်လို့လဲဦးရဲ့'

ဘေ။ ။ 'လူတွေကို မသေရဘူးတဲ့၊ သေတဲ့လူရဲ့အသက်ကို ပြန်ရှင်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ 'နည်း' တဲ့ ဒီနည်းသာဖြစ်ရင် လင်သေလို့ မယားသေလို့၊ အဖေအမေသေလို့ ရှိကြီးတင်ငင် ရင်ထုငိုနေတဲ့ မသာအိမ်တွေကိုသွားပြီး မသာတစ်လောင်း ငါးဆယ်တစ်ရာနဲ့ ဈေးပေါ ပေါ ယူပြီး လူသေတွေပြန်ရှင်အောင် လုပ်ဖို့ထင်ပါရဲ့။ တော်တော်အကြံ ကြီးတာကလား။ သင်္ခါရတရားကြီးကိုလဲ တားဆီးမလို့ထင်ပါရဲ့။ ဒါမှမဟုတ် လည်း ရှေးတုန်းက ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီတွေလို သူတို့ရဲ့ ဆေးတောင်ဝှေး နဲ့တို့ရင် သေသူပြန်ရှင်ရတယ်ဆိုတာ အားကျလို့ မှတ်တယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'အို' -

တော်ဝင်မြို့ဗုဒ္ဓအုပ်တိုက်

ဦးဘဘေ ။ ။ 'ကဲလေ-ဒါတွေကတော့ ဦးဘခက်ရဲ့ အကြောင်း ဆရာလေးသိအောင် အခြေခံသဘောနဲ့ ပြောတာကိုး အဖြစ် အပျက်အစကတော့ ဒီလိုကလား'

'ဦးဘခက်ဟာ ခုနက်က ပြောသလို လူသူမနီးတဲ့ခြံကြီးထဲမှာ သူ့ကြံစည်ထားတဲ့အလုပ်ကို တကုပ်ကုပ်ကြိုးစားနေတယ်။ မပြီးခင် ဗမာ မမြင်စေနဲ့ ဆိုတာလို သူ့အလုပ်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ခြံ ထဲကို ဘယ်သူမှ မလာရဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောမယ် သူ့သမီးကလေး မေနွဲ့ ရီ တစ်ခါတရံလာတာတောင် မကြိုက်ဘူး။ သူ့လူယုံတော်ကြီး ဦးသာခေါင် ဟာ အိမ်တံခါးကို အတွင်းက သော့ခတ်ပြီး အထူးစောင့်ကြပ်နေရတယ်။ ဦးရွှေတင်မှ တစ်ပါး ဘယ်သူ့ကိုမှ တံခါးလွယ်လွယ်ဖွင့်မပေးဘူး'

'ဒီအကြောင်းတွေကို ဦးက ခရေစေ့တွင်းကျ သိနေတာ အခြား ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဦးဘခက်အမှုကို လိုက်ပေးနေရတဲ့ရှေ့နေတစ်ယောက် မို့ သိတန်သလောက် သိအောင်မေးမြန်းထားလို့ ဦးရွှေတင်ဆီက တစ်ဆင့် ကြားရတဲ့ သတင်းတွေပေါ့။ ဒါတောင် ဦးရွှေတင်ဟာ သူ့ဆရာဦးဘခက် အပေါ်မှာ အင်မတန် သစ္စာရှိတဲ့ လူကြီးပဲ'

'အဲတာနဲ့ ဒီအမှုကြီးစပြီးဖြစ်တဲ့နေ့ကို ပြောရတော့မယ်။ အဲဒီ နေ့က လက်ထောက်ဆရာဝန် ဦးရွှေတင် ဟာ ဦးဘခက်မှာတဲ့ ဆေးသေတ္တာကလေးကို တရိုတသေယူပြီး၊ သူ့ဖို့ဒ်ကားကလေးနဲ့ခြံကြီး ထဲ ရောက်လာတယ်။

'အဲဒီ ဆေးသေတ္တာကလေးဟာ ဦးဘခက် အနေ့နေ့အရက် ရက် ကြိုးစားမှုကြောင့် အောင်မြင်ထားတဲ့ ဆေးဓါတ်ဖန်လုံးကလေး တွေ သိမ်းထည့်ထားတယ်။ အဲဒါကို ဦးရွှေတင်က ဓါတ်အားပေးပြီး လုံခြုံစွာ သိမ်းထားရတယ်။ အခြားအသိုင်းအဝိုင်းကိစ္စကို သူ့တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကြီးထဲမှာ စီစဉ်နေမယ်။ အောင်မြင်လှတဲ့အချိန်ရောက်မှ ဒီဆေး သေတ္တာကို လာပို့ရမယ်လို့မှာထားသတဲ့။

တော်ဝင်မြို့ဗုဒ္ဓအုပ်တိုက်

‘အဲဒီနေ့ကတော့ ‘မောင်ရွှေတင် ငါ့ဆေးသေတ္တာကို ယူခဲ့တော့ အားလုံး နေရာတကျ စီစဉ်ပြီးပြီ’ ဆိုတာနဲ့ ဆေးသေတ္တာလာပို့ရတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဦးရွှေတင်ကို ဦးဘခက်ကြီး ကိုယ်တိုင် အတွင်းတံခါး ဖွင့်ပြီး ကြိုဆိုနေတယ်။ ပါလာတဲ့ဆေးသေတ္တာကလေးကိုလည်း အမြတ် တနိုး ဆီးယူတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာလည်း အကြံအောင်နေတဲ့ လက္ခဏာ အင်မတန် ရွှင်လန်းနေတာကို တွေ့ရတယ်တဲ့။

‘ပြီးတော့လည်း ‘မောင်ရွှေတင်ရေ . . . ငါတော့ အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ အောင်မြင်မှုကြီးကို ရတော့မယ်။ ကမ္ဘာကြီးကို လက်ခမောင်း ခတ်ပြန်နိုင်တော့မယ်။ ဟောဟိုလှောင်အိမ်ထဲက မျောက်ကလေးဟာ ငါ့ဆေးနဲ့ သေအောင်သတ်ပြီး တစ်ခါအသက်ပြန်သွင်းထားတာ။ ကြည့်စမ်း ဘာမှမထူးခြားဘူး။ အရင်ကလိုပဲ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ခုန်ပေါက်မြူးတူး နေတယ်’ လို့ ပြောတယ်။

‘ဦးတင်ရွှေလည်း မျောက်ကလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ အရင် မြင်နေကျအတိုင်း မြင်ရသတဲ့ ဦးဘခက်ကလည်း အားရဝမ်းသာနဲ့ ဆက်လက်ပြီး ‘အရင်’ ပူးကလေးတွေ စမ်းသပ်တုန်းကတော့ နေရာမကျ သေးလို့ထင်ရဲ့ ခဏ၊ ခဏ သေသွားရရှာကြတယ်။ ဒီမျောက်ကလေးကို စမ်းတော့မှ လမ်း မှန်တွေ့ပြီး တစ်ခါတည်း အောင်မြင်သွားတယ်။ သို့သော် အသက်ပြန်ရှင် ပေတဲ့ သူ့ဦးနှောက်ဟာ ဘယ်လိုနေသလဲမသိရဘူး။ လူလိုစကားပြောနိုင် တာမဟုတ်တော့လည်း အကဲခတ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ဒီတော့ တကယ့်လူကို စမ်းသပ်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ လူတစ်ဦးကို စမ်းသပ်ရ လိမ့်မယ်လို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသတဲ့။

‘ဦးရွှေတင်က စမ်းသပ်ခံဖို့ လူရှာရန်အတွက် ဘယ်လိုစီစဉ် ထားပါသလဲလို့ မေးတော့၊ ဦးဘခက်က ရယ်မောပြီး-

‘အမယ်လေး-ဒီအလုပ်အောင်မြင်တော့မယ်ဆိုကတဲက ရှာဖွေ ထားပြီးပြီ။ ထက်ထက်မြက်မြက် အရွယ် သွေးသားသန်စင်ပြီး ကျန်းမာ

တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟောဒီဆေးခန်းထဲမှာရောက်နေပြီ။ အလွန်ဆုံး ငါးနာရီလောက် အစမ်းသပ်ခံရရုံကလေးနဲ့ ငွေသုံးရာရမယ်ဆိုတော့ သူတို့ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်အစမ်းသပ်ခံတာပေါ့။

‘ကောင်လေးက ကျန်းမာသလောက် သတ္တိလည်းကောင်းတယ်။ သူ့မယားလည်းပါလာတယ်။ သူ့မယားကိုတော့ ဘာလုပ်ရမယ်လို့ အကုန် ဖွင့်မပြောဘူးထင်ပါရဲ့။ ဟုတ်တယ်လေ. . မပြောတာဘဲကောင်းတယ်။ မိန်းမဆိုတာ သွေးအကြောင်သားကိုး။ ကောင်ကလေးကတော့ သူ့ရှေ့တွင်မောက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ထပ်ပြီးစမ်းသပ်ပြလိုက်တဲ့ အတွက် ပိုပြီး အားတက်စိတ်ပါရဲရင့်လာတာပဲ။ ကဲ-ကဲလာလာ၊ ဟောဟိုမှာ သူတို့ လင်မယား’ လို့ ပြောပြီး ဦးရွှေတင်ကို အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်သွား သတဲ့။

‘ဦးရွှေတင် အခန်းထဲရောက်လျှင်ပဲ အသက်အစိတ်လောက်ရှိ တဲ့ သန်သန်မြန်မြန် လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိ သနားကမား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသတဲ့။ သူငယ်ပျိုက စိတ်အား ထက်သန်နေတဲ့ အမူအရာ တွေ့ရပေတဲ့ မိန်းကလေးမျက်နှာမှာ တော့ စိုးရိမ်တဲ့ အရိပ်လက္ခဏာကလေး ပေါ်နေတာတွေ့ရတယ်တဲ့။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ငွေစက္ကူတွေကြည့်လိုက်။ သူ့လင်ရဲ့ မျက်နှာ ကိုကြည့်လိုက်နဲ့ မချီနိုင်မချနိုင်သလို သူ့လင်ကိုတိုး-တိုး-တိုး-ပြော နေတာနဲ့ ဘာများပြောသလဲလို့ သိရအောင် ဦးရွှေတင်က အမှတ်တမဲ့ နားစွင့်ထောင်မိတဲ့အခါ-

‘ကိုလှရယ်-အသိန်းတော့ စိုးရိမ်တယ်။ ဒီငွေတွေလည်းမလိုချင် ဘူး။ မလုပ်ပါနဲ့။ သူ့ငွေပြန်ပေးပြီး ပြန်ကြပါစို့ရဲ့။ အိမ်ကြီးကြည့်ရတာလည်း ကြောက်စရာကြီး။ အသိန်းစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း မသုံးမသန့်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ဒီငွေတွေ သိန်းမလိုချင်ဘူး။ ပြန်ကြပါစို့လို့ပြောတော့ သူငယ်က-

'ငွေသုံးရာဆိုတာ မနည်းဘူးသိန်းရ၊ ကိုလှမှာလည်း အလုပ် အကိုင် မရှိသေးတော့၊ သိန်းလည်း ဝတ်ရမဲ့ စားရမဲ့ ဖြစ်နေတယ်၊ ငါးနာရီလောက် အစမ်းသပ်ခံရရုံကလေးနဲ့ ငွေသုံးရာတောင်ရတာလည်း ကြည့်ဦး၊ ပြီးတော့ စမ်းသပ်တယ်ဆိုတာလည်း ဘာမှကြောက်စရာ၊ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး။

'ဒါပေတဲ့ သိန်းစိတ်မချဘူး၊ မတော်တဆ တိမ်းပါးယိမ်းပါးရှိ ရင် ဒီငွေတွေ သိန်းမျိုးလို့ ကျနိုင်ပါ့မလား၊ မစားရရေသောက်နေမယ်၊ ဒါ ပြန်ပေးလိုက်ပါကိုလှရယ်'

'အို-သိန်းကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ တွေးမပူပါနဲ့၊ ခဏလေးပါ၊ အထဲမှာ ဆိုရင် သုံးနာရီလောက်ကြာမယ်၊ အသိန်းစိတ်မချဘဲနေမှာစိုး လို့ အတူခေါ်လာတာ၊ အသိန်းစိတ်မချရင် စမ်းသပ်တဲ့အခါ ကိုလှအနား မှာ ထိုင်ကြည့်နေပေါ့။ မေ့ဆေးပေးသလို ခဏလေးအိပ်ရမှာပါသိန်းရဲ့၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ သတ္တိကောင်းကောင်းထားစမ်းပါ' လို့ သူတို့လင်မယား စကားအပြန်အလှန် ပြောနေတာကြားရတယ်တဲ့။

'နောက် ဦးရွှေတင်ကလည်း ဦးဘခက်ဆေးခန်းထဲဝင်လိုက်သွား တော့ ကိရိယာတန်ဆာတွေအားလုံး တပ်ဆင်ပြီးနေပြီ၊ ကိုသာခေါင်ကြီး လည်း အောက်ထပ်မြေတိုက်ထဲက ဒိုင်နမိုကို ခုတ်မောင်းပေးနေတဲ့ အတွက် အလုပ်ဝတ်ထားတဲ့ ဓါတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ဓါတ်မီးရောင်တွေ လင်းထိန် နေတာ တွေ့ရသတဲ့။

'ဆေးခန်းထဲက ဖန်ဘူး-ဖန်ပြွန်နဲ့၊ စက်ခွက်၊ ဓာတ်ခွက် တပ်ဆင်ထားတာတွေ လုပ်နည်းကိုင်နည်း ခလုပ်ဖွင့်တဲ့ နည်းတွေလည်း တို့အရင်ကထဲက ဦးဘခက်ကြီး ကိုယ်တိုင် ဦးရွှေတင်ကို လက်ထပ်ပြသ ထားတဲ့အတွက် ဦးရွှေတင်မှာ ကိုယ်တိုင်ခလုပ်ဖူးတာ တစ်မယ်ရယ်၊ အား လုံးနားလည်နေသတဲ့။

'ဒါနဲ့ တို့တို့ပြောရင် အခန်းထဲမှာ ပြင်ဆင်ရန်ရှိသမျှ ပြင်ဆင်

ပြီးတော့အပြင်မှာရှိတဲ့ မောင်လှကို ခေါင်းငြိမ့်ပြီး လှမ်းခေါ်တယ်၊ ဒီတော့ မောင်လှနဲ့ အသိန်းထလာကြတယ်။ မောင်လှကိုသာအခန်းထဲဝင်စေပြီး အသိန်းဝင်မယ်လုပ်တော့ 'အို-သူငယ်မ၊ မင်းအပြင်ကပဲ ထိုင်ပြီးစောင့် နေပါ။ ဆေးအခန်းထဲကို လူအပိုဝင်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး' လို့ ဦးဘခက်က လေးနက်တဲ့ မျက်နှာထားကြီးနဲ့ ပြောပြီး တားမြစ်လိုက်တော့ အသိန်းမှာ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ကျန်ရစ်ရှာတယ်။

'အခန်းတံခါးကြီးပြူးခနဲပိတ်သွားပြန်တော့ သူ့ခမျာသာပြီး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားတာပဲ၊ ဦးဘခက်လည်း အတွင်းခန်းထဲသို့ ခေါ်လာတဲ့ မောင်လှကို စားပွဲပေါ်တင်၊ နားကြပ်နဲ့စမ်းသပ်လို့ ယနေ့အဖို့ ကျန်း မာတယ်၊ သွေးတိုးမှန်တယ်ဆိုတာတွေလည်းသိရော အလုပ်ကိုပဲ စတာပဲ၊ ဦးရွှေတင်ကလည်း သူ့ရဲ့အကူလက်ထောက်ဆရာဝန်ပီပီတောက်တိုမယ်ရ တွေ့လုပ်ကိုင်ကူညီပေးရသတဲ့'

'ခဏကြာတော့ သတ္တိကောင်းကောင်းနဲ့ အစမ်းသပ်ခံရမဲ့ မောင်လှမှာ လျှပ်စစ်ဓါတ်အိုး ဝိုင်ယာကြိုးတွေနှင့် ပြုပြင်ထားတဲ့ မှန် သေတ္တာရှည်ကြီးအတွင်းမှာ ပက်လက်အိပ်နေရတယ်။ ထွက်သက်ဝင် သက်ကိုလည်း ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်ပြောတဲ့အတိုင်း မနှေးမမြန် ခပ်မှန် မှန် ရှုနေရတယ်။ အဲဒီမှန်သေတ္တာကြီးရဲ့ခေါင်းရင်းခြေရင်းပတ်လည် မှာတော့ ဝိုင်ယာကြိုး၊ ဓါတ်ကြိုးအကြီးအငယ်၊ အရွယ်အလတ်တွေနဲ့ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ဖန်ဘူး၊ ဖန်ပြွန်၊ ဖန်အိုး၊ ဖန်ချောင်းများ၊ ဒီဂရီ အတိုင်းအထွာ အမှတ်အသားပြတဲ့ တင်ပရေချာခွက်များ၊ အဖွင့်အပိတ် ဓါတ်ခလုပ်များနှင့်ပြည့်ကျပ်နေတဲ့စင်မြင့်တွေ စားပွဲခုံတွေ ဝိုင်းရံနေတာ ပဲတဲ့။

'ဦးဘခက်ဟာ စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ မျက် တောင်ခတ်ဖို့ကိုမှ သတိမရနိုင်တော့ဘဲ စူးစိုက်နက်နဲတဲ့ မျက်နှာထား မျက်လုံးကြီးနှင့် မောင်လှရဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက်ရှုရုံကို စောင့်ကြည့်

ကိုကိုလေး

နေသတဲ့ ဒီအခိုက် ဦးရွှေတင်က ဘာလုပ်နေရသလဲဆိုရင် စမ်းသပ်ခံရ တဲ့လူရဲ့ အသက်ရှူပုံအခြေအနေကို စိတ်တိုင်းကျတဲ့အခါ ဦးဘခက် အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခလုပ်နှိပ်ဖို့ရာ ဓါတ်ခလုပ်တွေ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ခုံနံရံတစ်ခုနားမှာ ရပ်စောင့်နေရတယ်ဆိုပဲ။

‘ဒါနဲ့... ဦးဘခက်လည်း မောင်လှကို စိုက်ကြည့်ရတာ သူ့ စိတ်တိုင်းကျအခြေအနေကို တွေ့ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် မျက်စိနဲ့လှမ်း ပြီး အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဦးရွှေတင်က နှိုးစက်ခ လုပ်ကလေး လှည့်လိုက်ရတယ်။

‘ဒီခလုပ်ငယ်က လှည့်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်တည်း အရင်က မလှုပ် မရှက်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ဖန်ဘူးဖန်ပြွန်ထဲမှာရှိတဲ့ စိမ်းစိမ်းရွှေရွှေ ဝါဝါနီနီ ဖြူဖြူမည်းမည်း အရောင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆေးရည်တွေဟာ သူ့အခန်း သူ့အကန့်ထဲမှာ ဆူပွက်လှုပ်ရှားလာကြတယ်။ တခုနဲ့တခု ဆက်သွယ် ထားတဲ့ ဖန်ပြွန်ဖန်ချောင်းတွေထဲမှာလည်း ပြေးလွှားကူးပြောင်းနေတဲ့ ဆေးရည်တွေတမျိုး မြွေနဂါးလို ရှူးရှူးရှားရှားမြည်နေတဲ့နေရာကမြည် လို့ ခုံတွေနံရံတွေမှာရှိတဲ့ စက်ကိရိယာနဲ့ ဓါတ်ခွက်ဓါတ်အိုးတွေဆိုတာ တညီတညိတ်နဲ့ သူ့အစိတ်အပိုင်းနဲ့သူ သွက်သွက်ခါအောင်လည်း တရွရွ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ကိုယ် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေလိုဖြစ်နေကြသတဲ့။

‘နောက်... ဦးဘခက်က ဦးရွှေတင်ကို အနားခေါ်ပြီး အတူ တကွ မောင်လှရဲ့ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေစေတယ်။ ဝိုင်ယာတွေနဲ့ ဆက်ထားတဲ့ မှန်သေတ္တာထဲက မောင်လှဟာ အသက်မှန်မှန်ရှူပြီး အိပ်ပျော်နေသလိုတွေ့ရတယ်။ မောင်လှရဲ့ခေါင်းရင်းမှာတော့ ဒီဂရီ ခွက် ကလေးတခုရှိတယ်။ အဲဒီမှတ်ခွက်ထဲမှာ အိမ်မြှောင်လက်တံကလေးတစ်ခု ဟာ အငြိမ်မနေဘဲ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ရှားနေတယ်။

‘နောက်လက်တံကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းငြိမ်မှန်းမသိ ငြိမ်လာ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

လေ... မောင်လှရဲ့ အသက်ရှူသံများ တစ်စ,တစ်စ ဝေးလံသွားတာကို တွေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး အိမ်မြှောင်လက်တံကလေးလုံးလုံးငြိမ်သက်သွား တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း မောင်လှဟာလည်း အသက်ရှူလုံးဝရပ်စဲသွားပြီး လူ သေပကတိလိုဖြစ်သွားတာပဲတဲ့ ဆရာလေးရဲ့’

‘နောက်... ဦးဘခက်က မောင်လှကို နားကြပ်နှင့်ကပ်နား ထောင်ပြီး နှစ်သက်ကျေနပ်သွားဟန်နှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်သွားရာ က ဦးရွှေတင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး-

‘သေသွားပြီ-အောင်ပြီ-အောင်ပြီ အသက်ကို ထုတ်ပစ်တဲ့နည်း ဟာ နောက်ကို-ဒီနည်းအတိုင်းအသုံးပြုဖို့အတည်ပြုလိုက်တော့’ လို့ ဆိုတာနဲ့ ဦးရွှေတင်လည်း သူ့ဆေးခိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးမှတ်ထားရတယ်။

‘ပြီးတော့မှ ဦးဘခက်ဟာ ဦးရွှေတင်ယူလာတဲ့ သားရေ သေတ္တာ ကလေးထဲက ဓါတ်အားသွင်းပြီး တရိုတသေ သိမ်းထားတဲ့ခွက်စွဲမှာ အရေးကြီးဆုံး အသုံးအဝင်ဆုံး အချုပ်အခြာအာရုံဖြစ်တဲ့ ဓါတ်ဖန်သီး ကလေးတစ်စုံကို ယုယညင်သာစွာ ထုတ်ယူပြီး ခုံပေါ်မှာရှိတဲ့ ဓါတ်စက် ဓါတ်အိုးတွေရဲ့ အလယ်ဗဟိုချက်တည့်တည့်နေရာမှာ သေသေချာချာ တပ်ဆင်လိုက်တယ်တဲ့။

‘ပြီးတော့ ဖန်သီးနဲ့ဆက်နေတဲ့ ဝိုင်ယာတွေကို မောင်လှအ လောင်းထားတဲ့ မှန်သေတ္တာနဲ့ ဆက်သွယ်တပ်ဆင်တယ်။ ပြီးတော့ ဦးဘခက်ဟာ မောင်လှအလောင်းကို အသက်မရှူဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေ ပြန်တယ်။ လုံခြုံတဲ့ ဆေးခန်းကြီးတစ်ခုလုံးဟာလည်း လှုပ်စစ်ခါတ် သံတို့နဲ့ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် ဆူညံနေတာပဲတဲ့။ ဦးဘခက်နဲ့ ဦးရွှေတင်တို့မှာတော့ မောင်လှအသက်ပြန်ဝင်လာမည့်အချိန်ကို အာရုံစူးစိုက်စောင့်ကြည့်နေ ကြတယ်။ဒီလိုစောင့်ကြည့်နေရတဲ့အတွင်း ဦးဘခက်က-

‘ဒီမှာ... မောင်ရွှေတင် ဟောဒီ အိမ်မြှောင်လက်တံနဲ့ တင်ပရေချာဓါတ်ခွက်ဟာ ဒီကိစ္စမှာ ဒုတိယအအရာပဲနော်၊ အသက်ကို

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ထုတ်ပစ်တဲ့အခါမှာလည်း ဒီအိမ်မြှောင်ကလေး လုံးလုံးငြိမ်သွားရင် လုံးလုံး အသက်ထွက်သွားပြီဆိုတာသိရတယ်။ အခုလို အသက်ပြန်သွင်းတဲ့နေရာမှာလည်း လူမှာ အသက်ဝင်ပြီး နှလုံးသွေးလှုပ်ရှားလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အိမ်မြှောင်လက်တံကလေးဟာ တရွရွ လှုပ်ရှားလာမယ်။ လူအသက်ပြန်ဝင်ပြီး ထွက်သက်ဝင်သက် ဒင်ပြည့်ရှူတာနဲ့ တခါတည်း အိမ်မြှောင်ကလေးဟာ တိုင်ကပ်နာရီချိန်သီးလို အကွက်မှန်မှန် လှုပ်ရှားနေလိမ့် မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မြှောင်လက်တံနဲ့ တင်ပရေချာခါတ်ခွက်ဟာ သေတ္တာထဲက စမ်းသပ်တဲ့လူရဲ့ အသက်ရှိ မရှိကို အမြဲသတိပေးနေတယ်။

‘ဟောဒီအရေးတကြီးသိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဖန်သီးတစ်ကတော့ လူ့ကိုယ်ထဲက ထုတ်ပြီးရထားတဲ့ အသက်ကိုပြန်ဝင်လာစေဖို့ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ပထမအရေးအကြီးဆုံးဆိုတာ မောင်ရွှေတင် သိပြီးပဲလေ။’

ဒီနည်းသာ ချောချောမော့မော့ အောင်မြင်သွားရင်တော့ ကမ္ဘာကြီးမှာ သင်္ခါရတို့၊ အနိစ္စတို့၊ အနတ္တတို့ဆိုတဲ့တရားတွေ တစ်ခါတည်း ကွယ်ပသွားမယ်။ လူတွေရဲ့အသက်ကို ကမ္ဘာတည်အောင် ဆက်ဆက်ပေးသွားနိုင်ခဲ့ အတတ်ဖြစ်လေတော့ ဒီအတတ်ဟာ ဘယ်သူမှ တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ မောင်ရွှေတင်နဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ စမ်းသပ်တွေ့ရှိထားတဲ့ နည်းဖြစ်လေတော့ ငါကလွဲရင်၊ ငါ့တပည့်ကြီး မောင်ရွှေတင်သာ ဒီပညာကို ဆက်ခံအသုံးပြုခွင့်ရမယ်ဟုတ်လား။ မောင်ရွှေတင်ကမှတစ်ဆင့် မင်းသား၊မင်းမြေးတွေကို ဆက်ပြီး ပေးပေတော့ ‘ဟော ဟော ကြည့်စမ်းအိမ်မြှောင်လက်တံကလေး လှုပ်ခါနီး နေပြီထင်တယ်’ လို့ လက်ကြီးတကားကားနဲ့ အားရပါးရကြီးပြောလေတော့ ဦးရွှေတင်ကတောင် ‘မလှုပ်သေးပါဘူးဆရာကြီးရဲ့ စိတ်ကထင်နေလို့ပါ။ တနာရီခွဲတိတိရှိမှ တင်ပရေချာမှတ်ခွက်က ထူးခြားလာရမယ်လို့ ဆရာကြီးပြောထားတာပဲ။ အခုဆယ့်ငါးမိနစ်တောင်မရှိသေးဘူး’ လို့ ပြောလိုက်တော့မှ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

‘အေးလေ-ဟုတ်သားပဲ ငါက သိပ်စိတ်စောနေမိသကဲ့သို့’ လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

‘အဲဒီအချိန်အပြင်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုရင် လင့်အတွက် စိတ်လက်မဖြောင့်နိုင်အောင် ရှိနေတဲ့အသိန်းဟာ အစိုးရိမ်ကြီးပြီး မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ဖြစ်နေရှာတယ်။ စိုးရိမ်တယ်ထားအုံး။ သူ့မျက်စိအောက်မှာ ဘာလှုပ်တယ်ဆိုတာသိရရင် နဲ့နဲ့ခံသာဦးမယ်။ ခုတော့ ဦးဘခက်က ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျလည်းမဟုတ်၊ ငုံးတိတိကြီးပြောပြီး အပြင်မှာ ချန်ထားခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့စိုးရိမ်မှုကို ပိုပြီး လေးနက်သွားစေသလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ မမြင်ရလေ၊ စိုးရိမ်လေ- စိုးရိမ်လေကြည့်ချင်လေ၊ ကြည့်ချင်တာမကြည့်ရတဲ့အတွက် ပိုပြီးသင်္ကာမကင်းဖြစ်လာပြီး ‘သူတို့ ဟာ ငါ့လင်ကိုတစ်ခုခုမကောင်းကြံနေကြပြီ၊ ဒါကြောင့်သာ ငါ့ကိုအမြင်မခံ ရဲတာဖြစ်မှာပဲ။ မမြင်စေချင်တာကို မြင်အောင်ချောင်းကြည့်မယ်’ ဆိုပြီး မရမက ချောင်းကြည့်ဖို့ နေရာလိုက်ရှာသတဲ့။

‘အိမ်ကြီးကလည်း အပြင်ကမပြုမပြင် ဖျက်စီးယိုယွင်းနေပြီထင်ရသလောက် အတွင်းခန်းတွေမှာ ထူထဲခိုင်ခန့်အောင် စိမ်ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေတော့ အပ်ဖျားကလေးတစ်ခုဝင်နိုင်လောက်တဲ့အပေါက် ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ဖို့ အင်မတန်ခဲယဉ်းနေတဲ့အတွက် အသိန်းမှာ ကြည့်ချင်မြင်ချင်တဲ့ဆန္ဒက ပိုပြီးနိုးဆွနေတယ်။’

‘ဒါနဲ့ . . . နောက်ဆုံး ကံအားလျော်စွာ ကြေးအံဖုံးကလေးနဲ့ သော့ပေါက် ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရလို့ အံဖုံးကလေးကိုမပြီး အတွင်းကို ချောင်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မှန်သေတ္တာထဲမှာ စင်းစင်းကြီးဖြစ်နေတဲ့ မောင်လှကို မြင်ရပြီး အပေါက်ကို နားနဲ့ကပ်နားထောင်တော့လည်း အထဲက ဦးဘခက်ရဲ့ အသံကြီးနဲ့ ‘အောင်ပြီ-အောင်ပြီ၊ သေသွားပြီ’ ဆိုတာရယ်။ ‘ဒီအသေကို တစ်နာရီခွဲလောက် ဒီလိုပဲ ကြည့်နေရမယ်’ ဆိုတဲ့ အသံရယ်။ သူ့နားထဲ ကြားလိုက်တော့ တစ်ခါတည်းထူးပဲ ပြီး ‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုလှကိုသူတို့’

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သတ်ပစ်ကြပါပြီ။ ကြာ၊ ကြာပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလူရှားကြီး ဆပ်ဆော့ မှုကြောင့် ကြားထဲက ငါ့လင် အသေခံရတာပဲ။ ကိုလှ၊ ကိုလှ . . . ရှင့် အသက်နဲ့ လဲပြီး ရှာပေးတဲ့ ငွေသုံးရာကို မလိုချင်ပါဘူး။ ရှင့်ကို သတ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးကို ရဲလက်အပ်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်' ဆိုပြီး အရေးတကြီး အိမ်ထဲက ထွက်ပြေးဖို့ အပေါက်ရှာတော့ အဝင်တံခါးမကြီးမှာလည်း သေ့ ခတ်ထားတာတွေ ရတယ်။

'ဒီအခါတုန်းက တံခါးစောင့် ဦးသာခေါင်လည်း အင်ဂျင်ခန်းထဲ မှာ စက်ဆရာလုပ်နေရလို့ အသိန်းဟာ အလွယ်တကူ တံခါးကို သေ့ခွဲ ဖွင့်ထွက်လာနိုင်တယ်။

'နောက် ပြင်ဦးလွင်ကားလမ်းပေါ်ရောက်တော့ အဆင်သင့် မောင်းလာတဲ့ ခရီးသွားကားတစ်စီးကို အရေးတကြီး လက်ပြတောင်းပန် စီးသွားတယ်။ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အနီးစခန်းဘူတာရုံနဲ့ ဌာနကိုတိုင်၊ အဲဒီ ဌာနကတစ်ဆင့်ပြင်ဦးလွင်ဌာနကြီးကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားတယ်။

'အစတော့ ရဲတွေကတောင် အသိန်းပြောတာ မယုံကြသေး ဘူး။ နောက်-အသိန်းရဲ့ ပျာယာဆံခတ်ဖြစ်နေတဲ့ အမူအရာနဲ့ သူပြော တဲ့ 'ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မလင်ကို ငွေသုံးရာပေးပြီး ဆေးစမ်းတာနဲ့ သေနေပါပြီ။ ဒီလူကြီးမျိုးတွေဟာ ဆရာဝန်ပီပီ အသတ်အဖြတ် အခွဲ အစိပ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခုံတဲ့လူတွေပါပဲ။ တိရစ္ဆာန်ဘဝ အေး အေးချမ်းချမ်းနေရှာကြတဲ့ ဖားကလေးတွေ၊ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး တွေကိုလည်း လောလောလတ်လတ်သတ် ရင်ခွဲ၊ အူအသည်းထုတ်နုတ်ပြီး သူတို့ ဆေးပညာအတွက် အသုံးပြုစမ်းနေကြတဲ့ လူသတ်သမားကြီးတွေ ပါ။ ဒီတော့ ကျွန်မလင်ကို ကြာကြာပစ်ထားရင် အူအသဲခွဲယူခံရတော့ မှာဘဲ။ တစ်ဆိတ်မြန်မြန်လိုက်ပြီး ဖမ်းပေးကြပါ' လို့ ပျာပျာသလဲပူဆာ တော့မှ ဟုတ်စရာရှိရဲ့ ဆိုပြီး ရဲအရာရှိတွေ အရေးတကြီး အသိန်းခေါ်ရာ ကို လိုက်လာကြတယ်တဲ့။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

'အဲဒါနဲ့ ခြံကြီးထဲ ရောက်ကြတော့ အသိန်းခေါ်ဆောင်လာတဲ့ ရဲအရာရှိတွေဟာ တံခါးကို ထုရိုက်ပြီး အဖွင့်ခိုင်းတာ တော်တော်နဲ့ မဖွင့် ဘူး။ နောက်အပူတပြင်း အာဏာနဲ့ ဆူကြ၊ တံခါးထုကြတော့မှ ဦးဘခက် ကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။ အဲဒီအခါတုန်းက ရဲတွေရဲ့ အပြောဖြင့် ဦးဘခက်ရဲ့ ဗျက်နှာကြီးဟာ ဘီလူးသဘက်ကြီးလို ကြမ်းတမ်းခက်ထန် ပြီး သူ့အလုပ်ကြီးကို လာနှောင့်ရှက်လေခြင်းဆိုတဲ့ အနေနဲ့ သိပ်ဒေါသ ဖြစ်နေပုံရတယ်ဆိုပဲ။

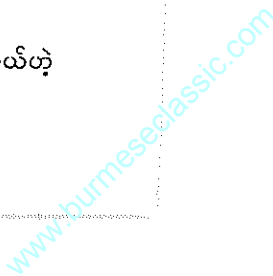
'ပုလိပ်တွေကလည်း သူ့ကို ဂုဏ်သရေရှိ ဆရာဝန်ကြီးရယ်လို့ ငဲ့ညှာမနေနိုင်ကြဘူး။ ဝတ္တရားရှိသလောက် မှန်သေတ္တာထဲမှာ မောင်လှ အလောင်းကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရတော့ ဦးဘခက်ကို လက်ထိပ် ခတ်ပြီး ဖမ်းလိုက်ကြတယ်။

'နောက်ပြီး မောင်လှအလောင်းကို ငူမယ်လို့ လုပ်ကြတော့ 'ဟေ့-ဟေ့ . . . ရဲတွေ အရမ်းမကိုင်နဲ့။ ဒီလူဟာ တစ်ခါတည်းသေသေး တာ မဟုတ်ဘူး။ ခဏစမ်းသပ်ထားတာ သုံးနာရီလောက်စောင့်နေရင် သူ့အသက်ဝင်အောင် ငါလုပ်ပေးမယ်နေကြဦး' လို့ အရေးတကြီး အော် ပြီးပြောသတဲ့။

'ဒါပေတဲ့ သူ့စကားဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ စကားဆိုပြီး ရဲတွေက အရေးမယူရုံမက ရယ်မော ပြောင်လှောင် နေကြသေးတယ်။ အသိန်းက လည်း သူ့လင်ရဲ့ အလောင်းကို ဖက်၊ ဖက်ပြီး 'ကိုလှရဲ့ကောင်းကြသေးရဲ့ လား' ဘာလားနဲ့ ပေါ့လေ။ မိန်းမပီပီ တိတိတာတာတွေ ပြောပြီး ငိုတာပဲ။ အဲဒီလို အသိန်းက အလောင်းဖက်ပြီး ငိုတော့လည်း ဦးဘခက်က အရေး တကြီးနဲ့ လှမ်းထပြန် 'ဟဲ့ ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ အလောင်းကို မကိုင်နဲ့၊ မကိုင်နဲ့။ ကိုင်ရင် အနေအထားတွေပျက်ပြီး အသက်ပြန်သွင်းလို့ မရဘဲ နေတော့မယ်' လို့ တားဆီးတယ်။

အဲဒါကို အသိန်းက မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး 'ကိုင်တယ်ဟဲ့

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကိုင်တယ်တဲ့ ငါ့လင်အလောင်း ငါ့ကိုင်တာ ဘာဖြစ်သလဲ လူသတ်ကောင်ကြီးရဲ့။ ငါ့လင်ကို နင်လိမ်ပြီး သတ်ပစ်တာ ကောင်းသေးရဲ့လား' လို့ ပြောပြောဆိုဆို ရန်တွေ့ပြီး ငိုတာပဲတဲ့။

'ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်မှာလည်း ဖျက်နာကြီး ညှိမည်းပြီး အသိန်း ကို စားတော့မလို ဝါးတော့မလိုကြည့်ပြီး 'ခွေးမကလေး နှင့်လင်ကို နှင် သတ်တာ ငါမသတ်ဘူး။ နှင်သတ်တာမှ အစစ်၊ ခွေးမလေး နှင်အင်မတန် မိုက်တယ်။ နှင့်ကြောင့်-နှင့်ကြောင့် အားလုံးအကြံအစည်တွေ ပျက်ကုန်ပြီ' လို့ ပြောပြီး မောင်လှအလောင်းကို ရဲတွေက တစ်လှည့်၊ အသိန်းကတစ်လှည့် ထိကြ၊ ကိုင်ကြတဲ့အတွက် အောင်မြင်လှဆဲဆဲဖြစ်တဲ့ သူ့အကြံအစည်လည်း ပျက်ရတယ်။ မောင်လှလည်း သက်သက်မဲ့ သေရလေ ခြင်းဆိုပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် စိတ်ပျက်သွားတာပဲတဲ့။

'ပါးစပ်ကလည်း တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့ 'ခဏဆိုင်းကြပါ။ မောင်လှအသက်ကို သူပြန်ဆက်ပေးပါမယ်' ဆိုတာ တစ်ပြောတည်း ပြောနေတာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရဲအရာရှိကြီးက ဟားတိုက်ရယ်မောပြီး 'အဘိုးကြီး.. ခင်ဗျားရှူးနေသလား။ သေအောင်သတ်ပြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်အသက်ကို ခင်ဗျားလို တောရခိုနေတဲ့ ဆရာဝန်အိုချို ကျိုးနားရွက်ပြတ်ကြီး မပြောထားနဲ့၊ မိုးပေါ်က သိကြားနဲ့ ဘုရားတောင်မှ မတတ်နိုင်ဘူး။ 'ကဲ-ဟေ့ကောင် တွေ အဘိုးကြီး လူသတ်ပြီးမှ သွေးရှူးသွေးတန်းပြောနေတာကို အရေးစိုက် ပြီး နားထောင်မနေပါနဲ့ ကွာ မြန်မြန်ခေါ်ခွဲကြပါ။ ထမင်းဆာလှပြီဟေ့' လို့ ပြောပြီး ဦးဘခက်ကို အလောင်းနှင့်တကွ ကားပေါ်တင်ယူလာကြပြီး လူသတ်မှုဖွင့်လိုက်တာပါပဲ'

ကွန်တော်။ ။ 'ဪ... တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးပါလားဦးရဲ့။ နို့ဒါထက် အခန်းထဲမှာ အတူတူ ရှိတဲ့ ဦးရွှေတင်ကိုတော့ ရဲတွေက မတွေ့ကြဘူးလား'

ဘေ။ ။ 'အဲဒါကိုလည်း မပြောရသေးဘူး၊ ဒီအကြောင်းက

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

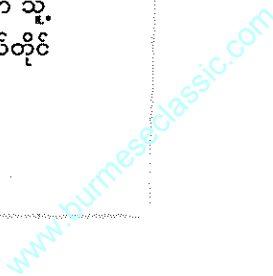
လည်း လူသိအပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဦးကိုတောင် ဦးဘခက်အဖို့ ဦးရွှေတင်ကိုယ် တိုင်ငှားတဲ့ ရှေ့နေမို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောတာ။ ဦးကလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောခွင့်မရှိပေဘူး။ သို့သော်လည်း ဆရာလေးရဲ့ သမာဓိကို ယုံကြည်တဲ့ အတွက် သိသင့်သိထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်းဖြစ်နေလို့ ပြောရတော့မယ်။

'ရဲတွေ ဆေးခန်းတံခါးကို အပြင်ကနေ ထုသံကြားရင်ပဲ ဦးဘခက်ဟာ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုတာသိရလို့ သော့ပေါက်ကချောင်းကြည့်တော့ တစ်ဖက်အခန်းထဲမှာ ရဲတွေကို တွေ့ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ကပျာကယာပြန်လာ ဓါတ်ခလုပ်ကိုပိတ်ပြီး ဓါတ်အားပေးနေတဲ့ ဆေးဖန်သီးကလေးကို ပြန်ချွတ် မူလက ဆေးသေတ္တာကလေးထဲ ပြန်ထည့် ဦးရွှေတင်ရဲ့ လက်ထဲအပ်ပြီး . . .

'ကဲ-မောင်ရွှေတင်၊ ဟိုကောင်မမိုက်ကလေး လက်ချက်ထင်တယ်၊ ရဲတွေလာနှောင့်ရှက်နေပြီ။ ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းတဲ့ ကိစ္စပေါ်လာရင် ငါတစ်ယောက်တည်းသာ တာဝန်ခံမယ်။ မင်း ဟောဒီ ဖန်သီးသေတ္တာကို လှူပြီး မလွယ်ပေါက်က ဆင်းပြေးပေးတော့၊ ဒီဖန်သီးကလေးက သိပ်အရေးကြီးတယ်နော်၊ ဒီဟာကလေးမပျက်စီး၊ မကျိုးပဲ့ပါစေနဲ့။ ငါ့အသက်နဲ့ ရင်းနှီးပြီး ကြံစည်လုပ်ကိုင်ထားရတဲ့ပစ္စည်းကွဲ့၊ ဒီတော့ မင်းအသက်နဲ့ ထပ်တူ ဒါကလေးကိုစောင့်ရှောက်ပေးတော့' ဆိုပြီး ဦးရွှေတင်ကို အိမ်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်အတွင်းလမ်း မလွယ်ပေါက်တံခါးက လျှို့ဝှက်ထွက်ပြေးစေတယ်။ အောက်ထပ် အင်ဂျင်မောင်းနေတဲ့ အစေခဲဦးသာခေါင်ကိုလည်း ဦးရွှေတင်ရဲ့နည်းတူ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အချက်ပေးလို့ အင်ဂျင်စက်ရပ်ခိုင်းပြီး ပုန်းအောင်းနေစေသတဲ့။

'ဒါနဲ့ လာဖမ်းတဲ့ (ရဲ) တွေဟာ ဦးဘခက်နဲ့ မောင်လှအလောင်း မှတစ်ပါး ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရတာပေါ့။ နို့ပြီးတော့ ဦးဘခက်ဟာ သူ့တပည့် လက်သားတွေကို ညှာတာတဲ့လူကြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း သူ့ကိုယ်တိုင်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

သာ ဘာမဆိုတာဝန်ခံတယ်။ (ရဲ) တွေကလည်း ဆင်ကောင်ကြီးတွေ့နေမှ ဆင်ခြေရာရှာလို့ အပိုပဲဆိုပြီး ဘာမှအကျယ်အပွား မလိုက်တော့ဘဲကိုး'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒီလိုကိုယ့်တပည့်ငယ်သားအပေါ် ငဲ့ညှာတတ်မှလဲ လူကြီးပိသတာပဲကိုးဦးရဲ့'

ဘေ။ ။ 'အဲဒီတုန်းကလေ ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက် လူသတ်မှု ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သတင်းစာတွေထဲမှာ ဟိုးဟိုးကျော်အောင် ပါတာပေါ့။ သတင်းထောက်တွေဆိုတာ အမှုစစ်တဲ့နေ့တိုင်း ဦးဘခက်အနားမှာရော၊ ယောက်ျားအဆုံးခံရတဲ့ အသိန်းအနားမှာရော၊ မေးကြစမ်းကြနဲ့ ဝိုင်းနေကြတာပဲ။ အမှုစစ်တာကိုနားထောင်ရအောင် လာကြတဲ့လူတွေဆိုတာလည်းသောက်သောက်လဲလို့ ဒီအကြောင်းတွေ ဆရာလေးသတင်းစာထဲမှာမတွေ့မိဘူးထင်တယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာကြီး ခန္တီးနယ်စပ်မှာ အတော်ကြာသွားနေကြရတယ်ခင်ဗျ၊ ဒါကြောင့် သတင်းစာတွေဘာတွေနဲ့ အတော်တစ်ဆက်ပြတ်နေတယ်'

ဘေ။ ။ 'အင်း-ဟုတ်ပေလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို သတင်းစာတွေမှာ ဟိုးလေးတကြော်ဖြစ်နေတော့ လူတွေကလည်း အမျိုးမျိုးပြောကြတာပေါ့ လေ။ တချို့ကလည်း 'ဒီအတိုးကြီးဟာ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် အိုကြီးအိုမှဘုရား တရားနဲ့ မနေဘဲနဲ့ ဘာပြုလို့ လူများအသက် တစ်ချောင်းကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ရသလဲ၊ တယ်ဆိုးတဲ့အတိုးကြီးပဲ' လို့ ပြောသူကပြော တချို့ကလည်း အတိုးကြီးဟာ မောင်လှကိုရန်ပြီးတစ်ခုရှိလို့ သတ်ပစ်တာဖြစ်မှာပေါ့' လို့ ထင်သူကထင်။ တချို့ကလည်း 'ဒီအတိုးကြီးဟာ... ဆေးရူး၊ မှော်ရူး လောကဓါတ်ပညာအရူးကြီးပါ။ ဒါကြောင့် ဆေးစမ်းတဲ့ သဘောနဲ့ မောင်လှကို ငွေပေးဖျားယောင်းပြီး လုပ်ကြည့်ရာမှာ သူ့အလုပ် သူမနိုင်တာနဲ့ စပ်ကြားက လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်သေရတာပဲ' လို့ ပြောကြတယ်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မွှာဆရာမဟိုတစ်ပါး

'တချို့ကလည်း ပုလိပ်တွေမိုက်တယ်။ သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း အသက် ပြန်ရှင်လာအောင် စောင့်ဖို့ ကောင်းသေးတယ်။ မစောင့်ဘဲ အလောင်း ကို ဆေးရုံပို့လိုက်တဲ့အတွက် အသေကြာလို့ တစ်ခါတည်း ပြန်မလည်လာတာ ထင်တယ်လို့ ပြောတယ်။

'တချို့ကလည်း သေမှပဲ အသက်ကို ပြန်ရှင်အောင် လုပ်လို့ရတယ်လို့ ဘယ်ကမ္ဘာမှာ ကြားဖူးသလဲ။ ဒီအတိုးကြီး သက်သက်ရူးလို့ လုပ်နေတာ' လို့ ပြောကြတယ်။ အမျိုးမျိုးပေါ့လေ။ လူ့ပါးစပ်ကလေးဟာ လက်သုံးလုံးလောက်ကျယ်ပေတဲ့ ဒီပါးစပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ စကားတွေကတော့ စကြဝဠာကြီးကျယ်သလောက် ပြည့်သွားနိုင်တယ်။

'ဦးရွှေတင်မှာလည်း သူ့ဆရာအတွက်ပျာလို့ပေါ့လေ။ သူ့သမီးကလေးမေနှဲ့ရီဆိုတာမှာလည်း အလူးအလဲ ဖြစ်နေရှာတယ်။ သူ့အဖေဂုဏ် သရေရှိ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် သားပစ်၊ မယားပစ်၊ ဝါသနာကြီးလှတဲ့ သူ့ဆေးပညာအတွက်နဲ့ ခုလို အိုအိုမင်းမင်း အရွယ်ကျ မှ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ရတာကို မကြားရက်မမြင်ရက်၊ မျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်နေရှာတော့ သူ့အဖေကို ငြိုဟ်ငွေတုံ့ဆေးခန်းကြီးကို မီးရှို့ ပစ်ပါတော့မယ်လို့ တကဲကဲ၊ ဦးရွှေတင်က အတော်ဆွဲထားရတယ်။

'အဲဒီအချိန်တုန်းက ဦးရွှေတင်ဟာ အပင်ပန်းဆုံးပေါ့။ မန္တလေးက ဆေးတိုက်အုပ်ရ ခြံကြီးထဲက အိမ်မှာရှိတဲ့ ဦးသာခေါင်ကို လာကြည့်ရ မေနှဲ့ရီကိုအားပေးချော့မော့ရ၊ ဦးဘခက်အမှုအတွက် သက်သာရာရအောင် အမျိုးမျိုးအဘက်ဘက်က ဆောင်ရွက်ရ၊ အမှုလိုက်ဖို့ ဝတ်လုံရှာရ၊ ထောင်ထဲသွားပြီး သူ့ဆရာကြီးနဲ့ ချာချာလည်နေရှာတာဘဲ။

'ဦးဘခက်ရဲ့ဖြစ်ပုံကလည်း အတော်အသည်းနာစရာ ကောင်းတယ်။ အိုကြီးအိုမှလူသတ်မှုနဲ့ အချုပ်အနှောင်ခံနေရတယ်။ ဦးလည်း တတ်နိုင်သမျှ သက်သာရာရအောင် ကြိုးစားပြီး လျှောက်လဲတာပါဘဲ ။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

ဒါပေမဲ့ အမှုက အင်မတန် ထင်ရှားနေတော့ လွတ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအမှုဟာ ဒေါသအလျောက် မိုက်မိုက်မဲမဲနဲ့ မတော်တဆ မှားယွင်းပြီးဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကို တတ်သိလိမ္မာတဲ့ သက်ကြီးရွယ်ကြီး ရှေ့နောက် ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ကျူးလွန်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်လေတော့ ပိုပြီး လေးနက်သွားတာပေါ့။

ဦးလည်း ဦးရွှေတင်နဲ့ အတူ အမှုအတွက် စကားပြောဖို့ အချုပ်ခန်းကို မကြာခဏ လိုက်သွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဘိုးကြီးဟာ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ၊ ခေါင်းမွှေးတွေ ဖြူတောင်နေရှာတယ်။ ပါးရေတွေကလည်း အလိပ်လိပ် တွန့်လို့၊ ဒါပေတဲ့ သူ့မျက်လုံးဟာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ထက်မြက်စူးရှတဲ့ မျက်လုံးကြီးပဲ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ၊ သူ့အမှုအတွက် ဘာတစ်ခုမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရုံတဲ လက္ခဏာမတွေ့ရဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မောင်လှသေတာကို မချီမဆုံခံလိုက်ရတယ်ဆိုပြီး တဖျစ်တောက်တောက်မြည် တမ်းနေတာပဲ။ 'ခွေးကောင်မလေး မိုက်တယ်၊ ပုလိပ်တွေမိုက်တယ်။ ဒင်းတို့ မလိမ်မာလို့ မောင်လှဟာ မသေသင့်ဘဲနဲ့ သေရတယ်' နဲ့ လက်သီးဆုပ်လိုက် အံသွားကြီးကြိတ်လိုက်နဲ့ အချုပ်ထောင်ထဲမှာ ဝဏ္ဏာမငြိမ်အောင် စကြံ လျှောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အချုပ်ထောင် အစောင့်တွေက တော့ 'ဒီအဘိုးကြီးရူးနေပြီ' လို့ အတပ်စွဲကြတာဘဲ။ 'ဟုတ်လည်း၊ ဟုတ်တယ်။ သူ့စွဲလမ်းနေတဲ့ အလုပ်တစ်ခု အထမမြောက်ခင် ပျက်စီးသွားတာ တစ်ကြောင်း ကြီးတောင့်ကြီးမားအရွယ်ရောက်မှ လူသတ်မှု နဲ့ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းဖြစ်ရတဲ့ အတွက် အရှက်ရသွားတာ အကြောင်းကြောင့် စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ ဆရာလေးရဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကို ဘာမေး၊ မေးမကြားသလို ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ နေရာကို 'တွေ့ ပြီး စူးစိုက်ကြည့်ပြီး၊ 'ခွေးမကလေး မိုက်တယ်၊ ခွေးပုလိပ်တွေ မိုက်တယ်' ဆိုတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းနေတာဘဲ သနားစရာလည်းကောင်းရဲ့။ မေးစမ်းမရလို့ ဒေါသထွက်စရာလဲ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မွှေးဆရာမဟာမိတ်

ကောင်းရဲ့။ သူ့တပည့် ဦးရွှေတင်ဆိုတာမှာတော့ ဦးဘခက်အတွက် အားမရရှာလွန်းလို့ 'ကျုပ်တော့ . . . ကျွမ်းသာထိုးလိုက်ချင်တာဘဲ၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်းရယ်' လို့ ငိုသံပါကြီးနဲ့ ညည်းရှာတယ်။

'ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးသူ့အမှုကို စက်ရှင်ဦးဘိုးမြစ်ရှေ့ရောက်လို့ သူ့အစစ်ခံချက်အလှည့်ကျတော့ ဦးတို့ရှေ့နေတွေ အံ့အားသင့်လောက်အောင်ပဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ချေပပြောဆိုလိုက်တာ ဒေါရောမောရောလည်ပင်းကြောကြီးတွေများထောင်လို့ပဲ။ သို့သော် သူ့ပြောတာတွေက တရားဝင်တဲ့စကားတွေမဟုတ်ဘူး။ မောင်လှအသက်ကို သူ့စမ်းသပ်ထား တာပါ။ ပုလိပ်တွေနဲ့ ဟိုကောင်မကလေးသာ မနှောင့်ယှက်ဘူးဆိုရင် မောင်လှဟာ အသက်ပြန်ရှင်ရမယ်။ သူ့မှာ 'လူသေကိုပြန်ပြီးရှင်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့နည်း' ရှိတယ်လို့ ဇွဲသန်သန်နဲ့ ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ပြောနေတယ်။ တရားသူကြီးကလည်း မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဦးဘခက်ရဲ့ အစစ်ခံချက်ကို နားမဝင်နိုင်အောင်ရှိတော့တယ်။

'အဲဒီလိုတရားသူကြီးက နားမဝင်မှန်းသိလေ ဦးဘခက်မှာ အခံရခက်လေ တစ်ခါ အစိုးရရှေ့နေက အပြစ်လေးသည်ထက် လေးအောင်ဖိဖိစီးစီးချောက်တွန်းလေ . . . ဦးဘခက်မှာ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဖြစ်လာပြီး သူ့ဆင်ခြေကို တွင်တွင်တွန်းပြောလေပဲ။

'သူ့ဟာ မောင်လှကို တမင်သေစေလိုလို့ သတ်ခြင်းမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ သူ့စမ်းသပ်အောင်မြင်ထားလို့ လူသေကို အသက်ပြန်ရှင်စေတတ်တဲ့ လောကဓါတ်ပညာနည်းကောင်းတစ်ခုကို စမ်းသပ်ဖို့ ခေတ္တသေစေရကြောင်း။ ဒီအလောင်းကို သုံးနာရီအတွင်း အသက်ပြန်ဝင်လာရန် ပြုလုပ်နေဆဲ ပုလိပ်များ လာရောက်ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီး၊ အလောင်းကိုလည်း ဆေးရုံယူ-ရင်ခွဲလိုက်ရတဲ့အတွက် အားလုံးချို့ယွင်းပျက်စီးသွားလို့ မောင်လှအသက်မှာ မဆုံးရှုံးသင့်ဘဲ သေဆုံးသွားရရှာဏယ်။ မောင်လှကို မစမ်းသပ်ခင် သူ့စိမ့်ကြံဆောင်ထားတဲ့ နည်းနဲ့ ယုန်တစ်ကောင်၊ ကြွက်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

တစ်ကောင်၊ မျှောက်တစ်ကောင် အောင်မြင်ဖူးတယ်တဲ့။

ဒါကြောင့်လည်း မောင်လှရဲ့အသက်ကို ရဲရဲကြီး စမ်းသပ်ခွဲခြင်း ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ဖမ်းစဉ်အခါက အကယ်၍ ပုလိပ်များသာ နှစ်နာရီ လောက်ဆိုင်းခုံနေမယ်ဆိုရင် မောင်လှရဲ့အသက်ဟာ ပြန်ရှင်လာရမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့သတ်တာမဟုတ်။ ပုလိပ်များရဲ့ ပယောဂကြောင့် သေရတယ်လို့ ထပ်တလဲလဲပြောနေတယ်။ 'သို့သော် သူ့စကား ဘယ်သူမှမယုံစားနိုင်ဘူး။ သူပြောတိုင်း၊ ပြောတိုင်း နားထောင်နေကြတဲ့ ပရိသတ်များနဲ့ တကွ ပုလိပ်အရာရှိတွေ၊ သက်သေတွေ၊ ရှေ့နေတွေ၊ ဂျူရီလူကြီးတွေဟာ တရုန်းရုန်းနဲ့ ပွဲကျတဲ့အတွက် တရားသူကြီး ဦးဘိုးမြစ် ကိုယ်တိုင်လည်း မပြုံးမိအောင် မနည်းကြီးကူခြေဆောင်နေရတယ်တဲ့။

'ဦးဘခက်မှာလည်း သူက လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကို တရားသူကြီး၊ ဂျူရီလူကြီးအစ အားလုံးသော ပရိသတ် များက ရယ်သွမ်းသွေးခြင်းခံရတဲ့အခါ 'အသည်းကို အပ်နဲ့ ဆွသလို ဆတ် ဆတ်ခါ အခဲရခက် ဒေါသထွက်လွန်းလို့ လူအိုလူမင်းကြီးပီပီ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ရိရိဖြစ်ပြီး ဂျူရီလူကြီးတွေ၊ တရားသူကြီးတွေအစိုးရရှေ့နေ၊ တရားလိုမ အသိန်း၊ သူ့ကိုဖမ်းတဲ့ပုလိပ်တွေကို အံသွားကြီးခဲပြီး၊ ဒေါသ အလျောက် ဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ ဒေါသမျက်လုံးကြီးနဲ့ စားတော့မလို ဝါးတော့မလိုကြည့်နေတယ်။

လောကဓါတ်ပညာ လိုက်စားတဲ့လူဆိုတာ အရှုံးလိုပဲ။ သူတို့ လေးလေးနက်နက် အယူသန်နေသလို အများက မယုံကြည်နိုင်တာကို မကြိုက်ဘူး။ ဇွတ်အယုံခိုင်းချင်တယ်။ တစ်ဖက်က မယုံလေ... ဒေါသ ကြီးလေပဲ။

ကိုရွှေတင်ကသာ သူ့ဆရာကြီးဟာ ဒီစကားတွေကို လေးလေး နက်နက် အူအသဲ တိုက်ရိုက်သွယ်ယူပြောချနေတယ်ဆိုတာ သိတယ်။ အဲဒီလိုသိတဲ့အတွက် ကိုယ်မယုံချင်မှနေရော၊ ပြောတဲ့သူ ဝမ်းသာသွား

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အောင် သရော်ပြောင်ပြီး ပြုံးနေကြတဲ့လူတွေကို ဝန်တိုငြူ စုနေပုံရတယ်-

'ဒါနဲ့ -တို့တို့ပြောရရင် နောက်ဆုံးပိတ် စီရင်ချက်မှာ ဦးဘခက် အား သေစားသေစေဆိုတဲ့ အမိန့်စီရင်ချက်ကို ဦးဘိုးမြစ်ကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်၊ မေနှဲ့ရီမှာ ဖခင်ကြီးကိုဖက်ပြီး ငိုချရှာ တော့တာပဲ။ ဦးရွှေတင်တို့ သားအဖတစ်တွေမှာလည်း မျက်နှာတွေ ညိုမည်းသွားကြတာ တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီလိုအများတစ်တွေ မျက်ရေမစဲအောင် ဖြစ်နေကြပေတဲ့ ဦးဘခက်မှာတော့ အထူးတထွေ မျက်နှာမပျက်ဘူး။ သူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကလူတွေကိုပဲ မျက်မှောင်တုပ်ကြီး နဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

'နောက်-ဦးလည်း သူ့အတွက် လျှောက်လဲပေးရတဲ့ ရှေ့နေပီပီ သူ့အနားကို သွားပြီး အားပေးစကားပြောတဲ့အခါ ဦးရွှေတင်ကလည်း 'ဆရာကြီး ဘာမှမပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးအတွက် ဟိုက်ကုတ်ကို အယူခံတက်မယ်။ ကြီးမိန့်နဲ့ မသေရဘူး' လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင် တည်း မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ဦးရွှေတင်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်တဲ့ပြီး

'အို- မောင်ရွှေတင် ငါမကြိုက်ဘူး။ မင်းဘယ်နည်းနဲ့မှအယူ ခံမဝင်ရဘူး။ အခုပေးထားတဲ့ ကြီးမိန့် အတိုင်းရှိပစေ၊ ဟေ့-မောင်ရွှေတင် ရှ ငါအဖို့မှာ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ဒဏ်ပေးထားတာထက် ကြီးမိန့်က အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ပိုပြီး အဖိုးတန်နေတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ အယူမခံလေနဲ့နော်' လို့ ခါးခါးသီးသီး ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ဦးနဲ့ ဦးရွှေတင်တို့မှာ ဦးဘခက်ကြီးဖြင့်သွက်သွက်လည် ရူးသွားရှာပါပြီရယ်' လို့ စူးစူးစိုက်စိုက်သနားကရဏာ မျက်လုံးကြီးနှင့် ကြည့်နေမိကြတယ်-

အဲဒီလိုကြည့်တာကို သူက ရိပ်မိသွားပြီး 'အို-မောင်ရွှေတင် မင်းငါ့ကို ရူးနေတယ်ထင်လို့လား၊ ငါမရူးဘူး မောင်ရွှေတင်ရဲ့၊ ဒီအချက် ဟာ ငါ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးရည်ရွယ်ချက်ကြီးပြည့်စုံမဲ့ အချက်ကြီး ပဲ။ ကဲ-ကဲ၊ မင်းဒီအနားလာ ငါတိုးတိုးပြောပြမယ်။ ဟိုက ဝတ်လုံတော်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ရမင်း၊ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီးဖယ်နေစမ်းပါလို့ ဆိုတာနဲ့ ဦးလည်း သူထင်တာတွေ ပြောပါစေတော့လေလို့ အလိုက်သိစွာ ခပ်ဝေးဝေး ရှောင်နေလိုက်တယ်။

‘ဦးဘခက်ကြီးလည်း သူ့တပည့်ဦးရွှေတင်ကို တိုးတိုး၊ တိုးတိုးနဲ့ တစ်ခုခုကို အရေးတကြီးမှာကြားပြောဆိုနေတာတွေ့ရပြီ။ နားထောင်နေတဲ့ ဦးရွှေတင်ရဲ့ မျက်နှာကြီးဟာလည်း နည်းနည်းနည်းနည်း စိတ်ဝင်စား ထက်သန်သလို ဖြစ်လာတာ တွေ့မြင်ရတယ်။’

‘ဦးမှတ်မိသလောက်ဖြင့် ဒီလိုတိုးတိုးပြောပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဦးရွှေတင်ရဲ့ မျက်နှာဟာ သူ့ဆရာကြီးဦးဘခက်ကြီးမိန့်စီရင်ချက်ချ၊ စအချိန်နာရီလောက်က ပူပင်သောကနှင့် ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ခုလို ကြီးမိန့်အပေးခံရတာကိုပဲ ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားသလိုလို ထင်လိုက်မိတယ်။ ဒီလိုထင်မိတာကို ပိုမိုထောက်ခံပေးနေတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကလည်း ဦးရွှေတင်ဟာ ဦးဘခက်အတွက် ဟိုက်ကုတ်ကို အယူခံတက်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စကားကို နောက်ထပ်စပ်လို့ တောင် မပြောတော့ဘူး။’

‘တစ်နည်းတွေ့ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဦးရွှေတင်ဟာ ဦးဘခက်ရဲ့ စကားဆိုရင် သေဆိုသေ-ရှင်ဆိုရှင်၊ မြေဝယ်မကျနားထောင်တဲ့ တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်မို့ ဩဇာတည်သွားတယ်လို့ စဉ်းစားစရာပဲ။’

‘ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဦးဘခက်ဟာ ထောင်ထဲမှာ ကြီးစင်တင်ပြီး အသတ်ခံရရှာတာက။ ဦးလည်း အမှုကိစ္စပြီးစီး ပြီးတဲ့အတွက်၊ သူတို့ နဲ့ အဆက်အသွယ်အတွေ့အကြုံပြတ်သွားတာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်ကမှ ဦးဘခက်ဟာ ‘အယူလွဲပြီး သရဲကြီးဖြစ်နေတယ်’ လို့ကြားရတယ်။ သရဲဖြစ်တယ်ဆိုတာဟုတ်စရာရှိပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီလူကြီးဟာ လောကဓါတ်ပညာကို လိုက်စားတဲ့လူကြီးပီပီ အယူသည်းပြီး သေခါနီးမကျေမချမ်းကြီးဒေါသထွက်သေရှာတော့ အယူလွဲပြီး သရဲ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မဖြစ်ဘဲ ဘာနေတော့မလဲ၊ ရှေးရှေးတုန်းက အယူတိမ်းပြီး အစိမ်းဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာလည်း ဒါမျိုးနေမှာပဲ ဆရာလေးရဲ့

အခန်း (၆)

ထို့နောက် ဦးလှဘေက ဆက်လက်၍ သူ့သိရသော အဖြစ် အဖျက်များကို ပြောပြန်သည်မှာ 'ဦးဘခက်သေဆုံးပြီး၍ လေးငါး လလောက်လွန်မြောက်တဲ့အခါ အသိန်းဟာ လင်ယောက်ျားရှာဖွေပေးခဲ့ တဲ့ငွေကလေးသုံးရာကို အရင်းတည်ပြီး ဈေးထဲမှာ ဆိုင်ကလေးတစ်ခုဖွင့် နေတယ်။ တစ်နေ့တော့ ညနေအသိန်းဈေးကအပြန် လမ်းမှာ မလှမ်း မကမ်းမှ ရင်ဆိုင်လာနေတဲ့ ရှမ်းအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသတဲ့ ရှမ်းကြီးမှာ မြက်ခမောက်ဆောင်းလျက် ပခုံးမှာ သတ္တလပ်ခြုံစောင်ကြီး ကို မျက်နှာတစ်ပိုင်းမြှုပ်သည်အထိ သိုင်းခြုံထားတာကို တွေ့ရသော်လည်း အသိန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အနီးဆုံး နေရာသို့ ရောက်တဲ့အခါ ရှမ်းကြီး မဟုတ်တော့ဘဲ ကျောကုန်းကြီးကို အဝတ်နက်ကြီးခြုံ၍ အဆမတန် ရှည် ထွက်နေတဲ့ လည်ပင်းကြီးကို ကိုင်းပြီး ပြူးဝိုင်းပြုထွက်နေတဲ့ မျက်လုံး ကြီးနှင့်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဦးဘခက်အလောင်းကြီးကိုတွေ့ရတော့ အသိန်း မှာ 'အမယ်လေး . . . ' လို့ယောင်အော်လိုက်မိပြီး သွေးရှူးသွေးတန်း နှင့် အိမ်အရောက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကြောက်ဖျားလန့်ဖျား အပြင်းဖျားတာ ခုနစ်ရက်လောက်ရှိမှ သက်သာတယ်။ အဖျားရောဂါ သက်သာသည်ဆိုရငြားလည်း ကြောက်ရွံ့တဲ့အရှိန်မပြေနိုင်ဘဲ-

'ဦးဘခက် . . . ဦးဘခက်၊ သရဲကြီး--သရဲကြီး၊ ကြီးဆွဲချခံရလို့ ရှည်ထွက်နေတဲ့ လည်ပင်းကြီးအတိုင်း ကျွန်မကိုလာခြောက်တယ်' လို့ ရေရွတ်မြည်တမ်းနေတယ်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ညည့်အချိန်များမှာလည်း 'ဟော-ဦးဘခက်၊ အလောင်းကြီးက ကျွန်မကိုလာခေါ်နေတယ်၊ သူမသေဘူးတဲ့၊ သူ့အိမ်လာရမယ်တဲ့၊ အမယ် လေး ကြောက်ပါပြီ။ လာခဲ့ပါမယ်၊ မခြောက်ပါနဲ့၊ ကိုလှ ကျွန်မကြောင့် သေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အို-ကျွန်မ မသတ်ရပါကလား၊ လာမယ်-လာခဲ့မယ် ဒီလည်ပင်းရှည်ကြီးကိုကြောက်လွန်းလို့ မကြည့်ပါရစေနဲ့' လို့ ကယောင် ချောက်ချား တစ်အော်နေတဲ့အတွက် အိမ်သူအိမ်သားတွေဟာ အသိန်း ကြောက်မှာစိုးလို့ အမျိုးမျိုးချော့မော့စောင့်ရှောက်နေကြတယ်။ ညည လည်း လူလန့် မိုးအလင်းစောင့်ကြတယ်။

'ဒါပေမယ့် မိုးအလင်းထိုင်စောင့်နေမယ်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး၊ အတုံးအရုံး အိပ်ပျော်ကုန်ကြတယ်။ အဲဒီလို အစောင့်တွေလည်းအိပ်ရော အသိန်းနဲ့ သရဲဦးဘခက်နဲ့လည်းတွေ့ရော၊ သရဲက စိမ်ပြေနပြေ ခြောက်အားရလို့၊ အသိန်းက အသံကုန်ဟစ်အော် တော့မှပဲ စောင့်တဲ့လူတွေနိုးကြတယ်။ တခါတော့ စောင့်တဲ့လူတွေ အိပ် လိုက်တာ မနက်(၇) နာရီလောက်ရှိမှ နိုးကြလို့ ကယာကယာနဲ့ အသိန်းကို ကြည့်ကြတော့မရှိဘူး။ ဟိုဟို ဒီဒီ လိုက်ရှာလဲမတွေ့နဲ့ အသိန်းပျောက်ခြင်း မလှ ပျောက်သွားပါရော၊ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးမျှော်လင့် ချက်ကုန်လို့ ဟိုတုန်းက လာပါမယ်-လာပါမယ်လို့ အသိန်းအော်ဖူးတဲ့စကားအတိုင်း အနီးစခန်းက ဦးဘခက်ရဲ့ ခြံကြီးထဲ ပုလိပ်တွေ ဘာတွေခေါ် အရဲစွန့်ပြီး လိုက်ကြည့်ကြတော့ အိမ်ကြီးအဝင်စ အတွင်းခန်းထဲမှာ မီးသွေးတုံးလို တစ်ကိုယ်လုံးမည်းပြီး သေနေတဲ့ အသိန်းရဲ့အလောင်းကိုတွေ့ရတယ်-

'ဦးလည်း ထူးဆန်းတဲ့အတွက် သတင်းကြားနဲ့ လိုက်ကြည့်ပါ တယ်။ ဦးဘခက် သေပြီးကတည်းက ဒီခြံနဲ့အိမ်ကြီးကို ဘယ်သူမှ မသွား ဝံ့ကြဘူး။ အစောင့်အဘိုးကြီးဦးသာခေါင်လည်း မနေဝံ့လို့ မန္တလေးဆေး ဆိုင်ကို ပြောင်းပြေးတယ်။ သူ့သမီးမေခွဲရီကလည်း စိတ်နာလို့ လာဖို့နေနေသာသာ ဒီအိမ်ကြီးကို မီးရှို့ပစ်ချင်တယ်၊ ဦးရွှေတင်က

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သူ့ဆရာ ခြေရာ လက်ရာကိုမပျက်ပါစေနဲ့လို့ တားထားတဲ့အတွက် မီးမရှိဖြစ်တာ။

‘အိမ်ကြီးဟာ ဦးဘခက်နေတုန်းကမှ လူအရောက်အပေါက် နည်းပြီး ကြောက်စရာကောင်းနေသေးတာ၊ ယခုလို အိမ်ရှင် ဦးဘခက် စက်တိုင်တက်ပြီးသေရတယ်။ သရဲဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ နေဝင်ရီ သရောအချိန် နွားကျောင်းသားတွေ၊ ခရီးသွားတွေ ဒီခြံကြီးနားက ဖြတ်သွားမိရင် ခြံကြီးထဲက မည်းမည်း-မည်းမည်းနဲ့ သရဲဦးဘခက် ခြောက်လှန့်ပြတာနဲ့ သေပြေးရှင်ပြေးလာခဲ့ကြဖူးတယ်ဆိုတော့ အစောင့် အနေမရှိပေတဲ့ အိမ်ကြီးထဲကို နေ့နေ့ ညည ဘယ်သူမှမဝင်ဝံ့ကြဘူး။ သရဲကြမ်းတယ် ဆိုတဲ့သတင်းဟာ သိပ်ကြီးနေတာပဲ။ ဒီအိမ်ထဲကို ဝင်ဝံ့တာတော့ ဦးရွှေ တင်တစ်ယောက်ပဲ ဒါလည်း တစ်လ၊ နှစ်လလောက်မှ တစ်ခါတစ်ခေါက် လာပြု ကြည့်ရင်း သူလိုချင်တဲ့ ဆေးဘူး ဖန်ဘူးတွေ ယူပြန်သွားတာပဲ-

‘အဲဒီတုန်းက ဦးရောက်သွားတော့ ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါတယ်။ အိမ်ကြီးက အိမ်အိုကြီးမို့ အလိုလိုနေရင်းမှ ကြောက်စရာကောင်းရတဲ့ အထဲ လူမနေဘဲ ပစ်ထားတော့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာပေါ့။ အခန်းတိုင်း မှာ ဖုန်တွေ၊ မြူတွေ၊ ပင့်ကူအိမ်တွေ ရစရာမရှိဘူး။ ခြံကြီးကလည်း တောဖြစ်နေလေတော့ အိမ်ထဲက ပင့်ကူအိမ်ကြီးတွေဟာ တစ်ဖျာရာ၊ တစ်ပန်းရာရှိတဲ့ ဧရာမ တောပင့်ကူအိမ်ကြီးတွေပဲ။ ပင့်ကူကြီး တစ်ကောင် တစ်ကောင်ဆိုလည်း ပန်းကန်ပြားကလေးလောက်ရှိတယ်။ အရင်သူ မွေးထားတယ်ဆိုတဲ့ ပူးကလေးတွေ၊ ယုန်ကလေးတွေ၊ နောက်ကလေးတွေ ဟာလည်း လွတ်လွတ် လပ်လပ်ဖြစ်ပြီး ခြံကြီးထဲမှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ကလေးတွေလို ဘေးမဲ့ ဖြစ်နေတယ်။

‘အိမ်ခေါင်မိုး မျက်နှာကြက်ထောင့်တွေမှာလဲ လင်းနို့တွေ၊ လင်းဝက်တွေ၊ အိမ်ထောင်သားမွေး တိုင်းပြည်တည်နေကြတဲ့အတွက်

ဖုန်တွေ လက်လေးသစ်လောက်တက်နေတဲ့ ကြမ်းပေါ်မှာ လင်းနို့ချေးတွေ တောင်ပို့ကန်သင်းဖြစ်နေတာပဲ။ နံလိုက်တဲ့အနံ့တွေလည်းဟောင်လို့၊ လင်း နို့ချေးနံ့ရော၊ တခြားငှက်ချိုးနံ့ရော၊ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ရန်ဖြစ်ကိုက်ခဲ ပြီး သေနေကြတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကောင်သေတွေရဲ့ အပုပ်နံ့ရော သောသော လှိုင်နေတာပဲ။

‘ဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အိမ်ကြီးထဲကို အသိန်းဘယ် အချိန်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်ပြီးသေနေတယ်ဆိုတာတွေလို့မရဘူး။ ပုလိပ်တွေကလည်း ဘယ်သူ့လက်ချက်နဲ့သေရတယ်ဆိုတဲ့ သဲလွန်စကို လိုက်ကြပါသေးရဲ့။ သို့ပေတဲ့ ဘယ်ကမှ အစမပေါ်ဘူး။ ဒီတော့ သရဲ ခြောက်လို့ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ သွေးပျက်ပြီးပြေးရာမှာ ဒီခြံနဲ့အိမ် ကြီးထဲ ရောက်တော့ ကြောက်သထက်ကြောက်ပြီး အကြောက်လွန်လို့ သေရတယ်လို့ အယူရှိကြတယ်။

‘နောက်သေတဲ့လူတွေတော့ ဦးကိုယ်တိုင် လိုက်မကြည့်မိဘူး။ တစ်ဆင့်ပြောတာ ကြားရသဖြင့် အသိန်းသေပြီးတဲ့နောက် ဦးဘခက်ကို လာဖမ်းတဲ့ ပုလိပ်အရာရှိ ဦးဆင့်သေရတယ်။ မသေခင်အသိန်းလိုပဲ အခြောက်ခံရပြီး ကယောင်ကတန်း အော်နေတဲ့စကားထဲမှာ ‘လာပါမယ်- လာပါမယ်’ ဆိုတဲ့စကားရယ်။ ‘မောင်လုကို ကျွန်တော်မသတ်ပါဘူး၊ သေနေတာတွေလို့ ဝတ္တရားအတိုင်း ယူလာရတာပါ ဦးဘခက်ကို ကြောက်လှပါတယ်။ ဒီလည်ပင်းရှည်ကြီးကို မကြည့်ဝံ့ပါဘူး’ ဆိုတဲ့ စကား တွေရယ် ပါတယ်တဲ့။

‘နောက်-သူလည်းအသိန်းလိုပဲ အစောင့်အရှောက်တွေအိပ်ပျော် နေတုန်း ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာတော့ ဦးဘခက်ရဲ့ ခြံထဲက အိမ်အို ကြီးထဲမှာ မီးသွေးတုံးလိုမည်းပြီး သေနေတာတွေ့ရတယ်။

‘နောက် နှစ်ယောက်ဆက်ပြီးသေတာကတော့ ဟိုတုန်းက ဦးဆင့်နှင့်အတူပါလာပြီး ဦးဘခက်ကို လက်ထိပ်ခတ်ဖမ်းလိုက်တဲ့ ပုလိပ်

အမှုထမ်းနှစ်ယောက်ပါပဲ။ အဲဒီအမှုထမ်းနှစ်ယောက် ရက်မကြာခင် ဆက်ကာ၊ ဆက်ကာ သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ဦးဘခက်ကို ချောက်ထွန်းရတဲ့ အစိုးရရှေ့နေ ကုလားလူမျိုး 'ဘီဂျော်ဂျီ' ဆိုတဲ့လူပဲ။ သူ့ခမျာလည်း ဦးဘခက်ကို မုန်းလိုရယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ အလုပ်ဝတ္တရားအတိုင်း အစိုးရရှေ့နေဆိုတော့ တရားခံကို အပြစ်ပေးနိုင်အောင် ဆွဲချရတာပေါ့။ သူ့ကိုလည်း အသိန်းလိုပဲ ပဌမဦးဆုံး ခြောက်ပြတယ်တဲ့။ ကုလားလဲ မပီကလာ-ပီကလာနဲ့ ဦးဘခက်-တရဲတရဲလာတယ်။ ငါကြောက်တယ်။ နင့်ကိုငါမကြည့်ချင်ဘူး။ တွားတွား' နဲ့ အော်နေတာပဲတဲ့။

'နို့ပြီးတော့ နှင်ပြောတာ ငါမယုံဘူး။ တခြားလူတွေလည်း မယုံဘူး။ ဒါကြောင့် ရီတယ် ရီတာကို နှင်စိတ်ဆိုးတာ ဘာကောင်းသလဲ' လို့ မြန်မာလိုပြောပြောပြီး ငိုတာပါပဲတဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့ခမျာလည်း အရင်လူတွေသွားလမ်းကို တန်းတန်းမတ်မတ်လိုက်ရှာတဲ့ သဘောနဲ့ ဦးဘခက်ရဲ့ ခြံကြီးထဲမှာ သွားသေရရှာတာပဲ။

'အဲ-အခုတော့ ဆရာလေးသိတဲ့အတိုင်း ဟိုတုန်းက စီရင်ချက်ချတဲ့ စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဘိုးမြစ်ရဲ့ အလှည့်ရောက်လာပြီ။ ဒါတွေကို ဦးဘိုးမြစ်ကိုယ်တိုင် အကြားအမြင်ဖြစ်နေတော့ သူ့ခမျာ သိပ်ကြောက်နေရှာတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သင့်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲအစောင့်အရှောက်တွေ ဝိုင်းရံနေနေ ဒီအထဲက ဦးဘခက်ရဲ့ ခြံကြီးထဲကို သွားသေဖြစ်အောင် သေရတယ်ဆိုတာသိနေတာကိုး။ အိမ်သူအိမ်သားတွေဆိုတာလဲ နည်းနည်းလေးမှ အလစ်မပေးဝံ့ဘူး ဆရာလေးရဲ့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်နေ့က စတွေ့သလဲဦးရဲ့' ဘေ။ ။ 'တစ်နေ့ညနေစောင်းကလေး သူ့အိမ်ရှေ့က လမ်းပေါ်မှာ ဦးဘိုးမြစ်တစ်ယောက်တည်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြံ့ လျောက်နေ တုန်း၊ ကုန်းကုန်း၊ ကုန်းကုန်းနဲ့ ရှမ်းအဘိုးကြီးတစ်ယောက်အဝေးကလာ နေတာတွေ့ရတယ်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

'အနားလည်းရောက်ရော- သူ့ကိုယ်ကို ဘယ်လိုအတတ်ပညာနဲ့ ပြောင်းလိုက်သလဲ မသိဘူး။ ဦးဘိုးမြစ်ကိုယ်တိုင် ကြိုးမိန့်ပေးလို့ အသတ်ခံရတဲ့ ဦးဘခက်ရဲ့ အလောင်းကောင်ကြီးဟာ ပုဇွန်မျက်စိလို ပြူးထွက်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီးနဲ့ မဒေါင်လူမျိုးလို အထက်ရှည်တက်နေတဲ့ လည်ပင်းကြီးကို စင်းပြီး အံသွားကြီးကိုကြည့်နေတာ တွေ့ရတဲ့အတွက် ဦးဘိုးမြစ်မှာ မှင်သက်မိသလို ကြောင်ကြောင်ကြီး ဝေးကြည့်နေမိတယ်တဲ့။

'ဒီလို-နေတုန်း အမွေးကြမ်းကြီးတွေ ထောင်ထနေတဲ့ လက်ကြီးနှစ်ဖက်မြောက်ပြီး ကောက်ကောက်ကွေးကွေးကြီးလုပ်ရင်း'ဟင်း-ဟင်းဟင်း' ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီးနဲ့ 'နှင်ဟာ ငါပြောတဲ့ စကားကို နားမထောင်ဘဲ၊ ငါ့ကို အရမ်းမဲ့ ကြိုးပေးသတ်ပစ်တဲ့ အကောင်မဟုတ်လား-အခုနင့်ကို လက်စားချေမလို့ လာတာ' လို့ ဂလိုငါ့သကြီးပါအောင်ပြောရင်း၊ သူ့လက်မည်းကြီးနဲ့ ဦးဘိုးမြစ်ရဲ့လည်ပင်းကိုညှစ်မယ်လုပ်တာနဲ့ ဦးဘိုးမြစ်လည်း ကြောက်လွန်းလို့ သေငယ်ဇောနဲ့ မြောနေသလိုနေရင်းက ရုတ်ခနဲ သတိရပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး-အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာခဲ့ရတယ်။

'နောက် ၅ ရက်လောက်ကြောက်ဖျားလန့်ဖျား ဖျားရင်း၊ 'ဦးဘခက်-ဦးဘခက် ကျုပ်ခင်ဗျားကို မတရားသတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအမှုထင်ရှားလွန်းလို့ အလုပ်ဝတ္တရားအတိုင်းဆောင်ရွက်ရတာ ပါ' လို့ ကယောင်ကတန်းပြောနေတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း 'ကျုပ်ကို မခေါ်ပါနဲ့ ဦးဘခက်ရဲ့၊ ကျုပ်မလာဝံ့ဘူး။ ခင်ဗျားကျုပ်ကို သတ်မလို့ ခေါ်နေတာ ပါ၊ မလာချင်ဘူး၊ မခေါ်နဲ့ မခေါ်နဲ့' လို့ ခါးခါးသီးသီးငြင်းနေတာ ကိုတွေ့ရတယ်။

'ဦးနဲ့ ဦးဘိုးမြစ်နဲ့ဆိုတာ ငယ်သူငယ်ချင်းပါ ဆရာလေးရဲ့။ သူက အစိုးရဘက် လုပ်တဲ့အတွက် စက်ရှင်မင်းကြီးအထိအရာရှိဖြစ်နေတယ်။ ဦးကတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တဲ့လူဖြစ်လေတော့

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

လခစားဘက်မဝင်ဘဲ၊ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှေ့နေလိုက်စားနေတာ ကလား၊ ရှေ့နေနဲ့ တရားသူကြီးဆိုတာလည်း အမြဲတွေ့ကြုံနေ ရတာတစ် ကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာတစ်ကြောင်းကြောင့် သူ့အတွက် စိုးရိမ်နေ မိတယ် ဆရာလေးရယ်။

‘သရဲကလည်း အတော့ကိုရဲနေတယ်၊ ဦးကလည်း ဆရာလေးရဲ့ သတင်းကို ကြားဖူးလေတော့ အရေးထဲမှာ ဘွားခနဲ သတိရတဲ့အတွက် ချက်ချင်းပင့်ခေါ်ဖို့ သူတို့ကို သတိပေးရတာပဲ။ အရင့်အရင့် လူတွေ ကတော့ သရဲခြောက်လို့ ကြောက်တာလောက်ပဲရှိတယ်။ ပယောဂ ဆရာ ကောင်းကောင်းနဲ့ အကာကွယ်လုပ်ဘို့ သတိမရကြဘူး၊ လုပ်ပြန် ပါလည်း တော်စွာ၊ ရော်စွာ ဆရာယောင်၊ သမားယောင်တွေနဲ့ လုပ်ခဲ့ကြ တော့ အကြောင်းမထူးဘူးပေါ့။ ‘သတိတမံ ဉာဏ်မြေ့ကတတ်၊ ပညာစွန်းချွန်း ကဲ့သို့ အုပ်ရမယ်’ ဆိုတဲ့စကားလို သူ့နေရာနဲ့ သူ သတိမဝင်ကြတဲ့အတွက် အသက်ပါသွားရှာကြရတယ်။

‘ပယောဂအစွဲတို့ နာနာဘာဝအစွဲတို့ဆိုတာမျိုးဟာ တော်စွာ ရော်စွာအစွဲကို တော်စွာ ရော်စွာ ဆရာမျိုးနဲ့ နိုင်ပေတဲ့ တကယ်ကြမ်းတဲ့ အစွဲကျတော့ တကယ်စွမ်းတဲ့ အထက်လမ်းဆရာမျိုးနဲ့ ကာကွယ်မှ အနိုင်ရကြတာမျိုး၊ တချို့အိမ်တွေမှာ ပုဏ္ဏားကအတိုက်ခံရတယ်၊ ‘ငိုသံ ကြား အင်း’ ဖြစ်ပဲရတယ်၊ ဆရာကောင်းနဲ့ မတွေ့ရတော့ အိမ်ပစ်အိုး ပစ် ထွက်ပြေးကြရတယ် ဆရာလေးရဲ့၊ အခုတော့ ဦးဘိုးမြစ်ရဲ့ ကုသိုလ်ကံ သေဖို့ရန် မဖန်သေးတော့ နတ်၊ မိစ္ဆာ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲတို့ ကို အမြဲနိုင်နင်းခဲ့တဲ့ ဆရာကောင်းဆရာမြတ်နဲ့ တပ်အပ်ရင်ဆိုင် တွေ့ရပေတော့တာပဲ ဆရာလေး။

‘ဒီတော့ အစိမ်းသေသရဲကြီး ဦးဘခက်ရဲ့ အစွဲကို ဆရာလေးပဲ ကြည့်ပြီးကာကွယ်ပေးပါ။ သူ့ခမျာ ကြောက်ရွာလွန်းလို့ ဘယ်လောက် တုန်လှုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဆရာလေးမျက်မြင်ပါပဲ၊ ယခုအချိန်ကစပြီး

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဆရာလေးလက်ကို အပ်လိုက်ပါပြီ၊ တတ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်ပါ တော့ ဆရာလေးရယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော်ပြောပါပြီကောဦးရဲ့ ပယောဂ သာမှန်ပါရင် ဦးရဲ့ ဦးဘိုးမြစ်ကို ရေကြည်တစ်ပေါက် မစင်စေရပါဘူးလို့ အာမခံပါတယ်၊ အခုကျွန်တော် အပရိကအကတ်ခတ်ရတာဖြင့် ဦးဘိုးမြစ် မှာ ပယောဂအစွဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အရိပ်လက္ခဏာမတွေ့ ရသေးပါဘူး’

ဘေ။ ။ ‘သေသေချာချာ စုံစမ်းပါဦး ဆရာလေးရယ်၊ ပယောဂမဟုတ်ဘူး ဆိုပေတဲ့ သူ့ရဲ့လှန်နေတာတော့ အင်မတန်ထင်ရှား နေပါတယ်။ အရင့်အရင့်လည်း ဒီသရဲကြောင့် လူငါးယောက် စင်းစင်းလဲ သေခဲ့ရဖူးလေတော့၊ သရဲကြမ်းနေတာ အမှန်ပါပဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ၊ အမှန်အကန်သိရအောင် ကျွန် တော်တို့ အထက်လမ်းဆရာများရဲ့ ထုံးစံအငိုင်း သမာဓိဝင်စားပြီး ဒီဗွ စကျအင်းနဲ့ စီးကြည့်ပါဦးမယ်၊ ရတနာသုံးပါး၊ အထက်ဆရာကြီးများ အတွက်၊ ပန်း၊ ဖယောင်းတိုင်နဲ့၊ ကန်တော့ပွဲကလေးများသာ စီမံခိုင်းပါ တော့’

ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် နာရီများမကြာမီအတွင်း ကျယ်ဝန်း သော အိမ်ဦးဘုရားခန်းအတွင်း၌ ကန်တော့ပွဲခနစ်ပွဲ၊ ပန်း၊ ဖယောင်း အမွှေးတိုင်များ အပြည့်အစုံရောက်လာလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ကန်တော့ပွဲများအနီးတွင် ပိတ်ဖြူခင်းလျက် ဂုဏ်တော်ပုတီးဆွဲထားသော ကာယကံရှင် ဦးဘိုးမြစ်အား ပိတ်ဖြူတစ်ဖက် စွန်းတွင် ထိုင်စေပြီးနောက်၊ သရဏာဂုံသုံးပါးနှင့် ပဉ္စသီလများကို ကျနစွာ ခံယူစေပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ထုံးစံအတိုင်း သရဏာဂုံသုံးပါးနှင့် ငါးပါးသီလများကို ခံယူပြီး၊ အထက်နတ်ကြီးများကို ဂါထာနှင့်နှိုး၍ အထက်ဆရာကြီးများနှင့်တကွ၊ ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးကို

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကန်တော့တိုင်တည်ပြီးလျှင် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က စ၍ ရေးသား ခဲ့သည့်ကျွန်တော်၏ မှတ်တမ်းတိုင်းတွင် ဇာတ်လိုက်ကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ထူးထူးချွန်ချွန်ပါဝင်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်၏ လက်သုံးလက်ရုံးကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်သည့် ဒိဗ္ဗစက္ခု အင်းတော်ကြီးကို ဂါထာကျူး၍ တန်ခိုးသွင်းပြီး၊ ထုံးစံ အတိုင်း ဦးဘိုးမြစ်အား ထိုအင်းဖြင့် ကြည့်ရပေတော့၏။

သူတို့အဆိုအားဖြင့် ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက် အယူတမ်း၍ အစိမ်းသရဲဖြစ်နေသည်။ ထိုသရဲကြီးက လူ့ဘဝက အဖျက်မပြေသူများ ကို လိုက်လံချောက်လှန် သတ်ဖြတ်နေခဲ့ရာမှ ယခု ဦးဘိုးမြစ်၏အလှည့် သို့ ကျရောက်နေပြီဟုဆိုကြ၍ ကာယကံရှင် ဦးဘိုးမြစ်ကိုယ်တိုင် ကလည်း သရဲဦးဘခက်ကို တပ်တပ်အပ်အပ်တွေ့ပြီး အကြောက်ကြီး ကြောက်ရွံ့ နေကြောင်း မျက်မြင်သိရှိရသည့်တိုင်အောင်၊ ယခုကဲ့သို့ အင်း တော်ကြီးစီး ၍ ကြည့်သောအခါ တစ္ဆေသရဲစသော နာနာဘာဝ အစွဲဟူ၍ အရိပ် အယောင်မျှ မပဲလာသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မဝေခွဲနိုင်ဘဲ များစွာ စဉ်းစားရခက်ခဲနေပါတော့သည်။

ပယောဂ အစွဲသမုန်ပါက သာမန်အောက်တန်းစားမျှဖြစ် သော ယခုလို အစိမ်းသရဲအစွဲမျိုးမဆိုထားဘိ၊ ၃၇ မင်းအပါအဝင် နတ်ကြမ်းများ၏ အစွဲသော်မှ ပုန်းလျှိုးကွယ်ဖျောက်မနေသာ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု အင်းတော်ကြီးအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်ရောက်လာကာ အကောင် အထည်ဖော်ပြရမြဲဖြစ်ပါလျက် မည်သည့်အတွက် ရုပ်လုံးပေါ်မမြင်ရ လေသနည်း၊ ငါ၏အကျင့်သီလသော်လည်း ဖောက်ပြန်ချို့ယွင်း၍ပေ လော၊ သို့တည်းမဟုတ် အင်းတော်ကြီး၏ တန်ခိုးအာနိသင်များပင် ကွယ်ပသွား၍ ပေလောဟု အမျိုးမျိုး တွေးတောကာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

တစ်ဖန်တုံလည်း စိတ်ထဲက မကျေနပ်လေလေ၊ အစွဲကောင်ကို မမြင်ရ၊ မနေနိုင်လေရှိလာလျက်၊ သုံးနေကျ အင်းတော်ကြီးတွင်မျှမက

တော်ဝင်မြို့ဗုဒ္ဓအုပ်တိုက်

အကျပ်အတည်းရှိမှ အသုံးပြုရမြဲဖြစ်သော တန်ခိုးပြင်းလှသည့် ကုဏ္ဍ သယ ဆေးကြိမ်လုံးကိုပင်ထုတ်၍ သုံးမိပြန်မိပါတော့သည်။

အခါတိုင်းဆိုလျှင် ဆေးကြိမ်လုံးနှင့် သုံးချက်ပြည့်အောင် မရိုက် ရမိ၊ အစွဲကောင်သည် ပူလောင်သော ဝေဒနာကို ခံစားရလျက် လူးလှိမ့် ရောက်လာစမြဲ ဖြစ်စေကာမူ၊ ယခုအခါလုံးဝရောက်လာခြင်း မရှိတော့ချေ။

ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်သည်များစွာ အစဉ်းစားရခက် လျက်ရှိ၏။ ဆိုခဲ့ရသည့်အတိုင်း ကိုယ်၏အကျင့်သိက္ခာများဖောက်ပြန် ချို့ယွင်းလေသလားဟု သင်္ကာယန့်မကင်းသော စိတ်ထားဖြင့် ဆင်ခြင် သုံးသပ်ကြရာတွင်လည်း ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာလျှင် ကောင်းကောင်း သိသူဖြစ်၍ ဤဘက်မှ တစ်စုံတရာ ချို့ယွင်းဖူးသေးသည်မရှိပါ။ ကျေးဇူး ရှင်ဆရာကြီး၏ နိဿည်းခံ တပည့်ဦးကြီးဖြစ်ခဲ့သည်နေ့မှစ၍ ယနေ့ အချိန်သို့အထိ၊ သိက္ခာသမာဓိတံတိုင်းကြီးဖြင့် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ကို လုံခြုံစွာရိုခိုင်းထားခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရားအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု အင်းတော်ကြီး တန်ခိုးပျက်ပြယ်ခြင်းကြောင့်၎င်း မဟုတ်နိုင်ဘဲ၊ အစိမ်းသရဲ တို့၏ အစွဲမမှန်သောကြောင့်သာ မထင်မြင်လာသည်ဟု ယူဆမိပါ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးဘိုးမြစ်၏ ဖြစ်ရပုံမှာ မည်သည့်စုန်း၊ နတ်၊ တစ္ဆေစသော ပယောဂအစွဲမျှ မတွေ့ရကြောင်း၊ သွေးသားနှင့် ယှဉ်၍ စိတ်ချောက်ချားခြင်းသာလျှင် ဖြစ်မည်ထင်ကြောင်းပြောမည် ကြံမိရာ ကာယကံရှင်များနှင့်တကွ၊ ဦးလှဘေကပါ အစိမ်းသရဲပယောဂအစွဲဟု ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲစွဲမှတ် ယူဆထားကြသောကြောင့် ဟုတ်သည့်အတိုင်းပြော၍ ယုံကြည်မဟုတ်သဖြင့် အပူတပြင်းစိုးရိမ်ထိတ်လန့် နေသော ကာယကံ ရှင်များအား တစ်နည်းတစ်လမ်းနှင့် စိတ်အေးချမ်းအောင် ကြံဆောင် ဖျောင်းဖျထားမှသာလျှင် ခမာများတွင် သောကအေးမည်ဟုစဉ်းစားမိ ပါသည်။

တော်ဝင်မြို့ဗုဒ္ဓအုပ်တိုက်

ကျိကျိလေး

အထက်လမ်း-အောက်လမ်းပညာတို့ဖြင့် ဟိတ်ဟန်ဆောင်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ရှာသူတို့အဖို့မူကား၊ ယခုကဲ့သို့ အဖိုးတန်လူ နာတည်းသော သိုက်ကောင်းကြီးတစ်ခုကို တိုးမိပါလျှင် မည်သည့်စုန်း၊ မည်သည့်နတ်တို့က မည်သို့ဖမ်းစားထားသည်ဟု တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ် လုပ်ကာ နေ့ရက်ရှည်ကြာစွာစားလမ်းဖွင့်လျက်၊ အမျိုးမျိုးအဘက်ဘက် က ငွေညှစ်ယူကြမည်ဖြစ်သော်လည်း၊ ကျွန်တော့်မှာ ဆရာကြီး၏ ကျင့် စဉ်အဟိုင်း ဒုက္ခသည်ကို ကုသိုလ်ဖြစ် ကယ်ဆယ်ရမည့် ဝတ္တရားသာရှိ နေသူဖြစ်သောကြောင့် မှန်ရာကိုသာ ပြောလိုသည်အတိုင်း . . .

'ကိုင်း-ကျွန်တော်တော့ အမျိုးမျိုး စုံစမ်းလို့ပြီးပါပြီ၊ ဦးဘိုးမြစ် ရဲ့ဝေဒနာဟာ ပယောဂနှင့် လုံးဝကင်းစင်နေတဲ့အတွက် စိတ်ရောဂါ သက်သက်သာဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်လာမိတဲ့လက်စနဲ့ ဦးဘိုးမြစ်ယခုလိုဖြစ်ရတာ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံအခြေတည်လာတဲ့အတွက် ဘယ်ဘက်ကလှည့်ပြီး ကုသယူရမယ် ဆိုတာ စုံစမ်းပေးပါဦးမယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးလှဘေမှာ ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး-

'ဟာ-ဆရာလေး၊ သရဲမှ တကယ်သရဲကြမ်းကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ နေရတာ၊ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်းထင်းကြီးထင်ရှားနေတာက ဝဲ၊ သူ့အရင်လည်း ဒီသူရဲကြောင့် လူငါးယောက်တိတိပွဲချင်းပြီးသေခဲ့ပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ဆရာလေးလွဲပြီထင်တယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ် နိုင်ဘူး'

'ကျွန်တော်ကလည်း ဒီဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပယောဂမယှဉ်ဘူး၊ သွေးရိုးသားရိုး အကြောက်လွန်ပြီး နှလုံးသည်းခြေ ထိခိုက်နေတဲ့ဝေဒနာ လို့ အတတ်ဆိုပါတယ်။ ဟောဒီကျွန်တော့်အင်းတော်ကြီးဟာ ပယောဂ အစွဲသာဆိုရင် စကြိုဝဠာအပြင်ဘက်ထွက်ပုန်းနေတဲ့ အစွဲဖြစ်ပါစေ၊ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်ရပါတယ်။ ဟောဒီ ဆေးကြိမ်လုံးဟာလည်း

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမှတ်တမ်း

အထက်သူရွာဝါသ ငါးဘုံမှာ ကပ်နေတဲ့ အစွဲကောင်ကိုတောင့် ကျွန်းထိုး မှောက်ခုန်ကျလာရတဲ့ အစွမ်းရှိပါတယ်'

ဟုပြောလိုက်လျှင် ဦးလှဘေလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်း ကိုကုပ်ကာ-

'ခက်တာပဲ ဆရာလေးရာ-ကာယကံရှင်ကလည်း သရဲနဲ့ သေသေချာချာ တွေ့ရပါတယ်၊ ပြီးတော့ သရဲကိုယ်တိုင် ခဏခဏလည်း လာလာ ခေါ်နေတယ်၊ ဆရာလေးကလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ သရဲ မဟုတ်ဘူးငြင်းနေတော့ ခက်တာပဲ။ နို့ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆရာ၊ ဒီအတိုင်း သာဆိုရင် အရင်လူတွေလို ရက်မကြာခင် ကိုဘိုးမြစ်သေရာ တော့မှာပဲ'

'ပယောဂဆိုရင် ကျွန်တော်က တာဝန်ခံပြီး စောင့်ရှောက်နိုင် ပါတယ်။ ဒုအရှုပ်အရှင်းက ဘာမှန်းမသိရတော့ ကျွန်တော်လည်း တာဝန် မခံရပေဘူး။ သို့ပေတဲ့ လာလို့ ရှိမှတော့ ပိုးစိုးပက်စက်မဖြစ်စေရပါဘူး။ အသက်ဉာဏ်စောင့်ဆိုတာလို ကျွန်တော်က တတ်နိုင်သလောက် စောင့် ရှောက်ပေးပါမယ်'

'အရင်လူတွေလို စောင့်ရှောက်ကြနေတဲ့အထဲက အလစ်ထွက် ပြေးသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ် ဆရာလေးရဲ့'

'ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ညညကျရင် တံခါးတွေကို အားလုံး သော့ခတ်၊ အိမ်အောက်မှာလည်း အစောင့်တွေတစ်ထပ်ထား၊ အိမ်ဝင်း အပြင် ကလည်း ပုလိပ်တွေခေါ်ပြီး အစောင့်ခိုင်းပါစေ'

'အင်း-ပုလိပ်ခေါ်ပြီး အစောင့်ခိုင်းဖို့ ဆိုတာတော့ နည်းနည်း အပြောရခက်မနေဘူးလား ဆရာလေးရဲ့'

'ဘယ်လို အပြောရခက်မှာလဲ'

'ဪ . . . သရဲခြောက်လို့ ပုလိပ်တိုင်တာနဲ့ ပုလိပ်တွေ လာစောင့်ရတယ်ဆိုတာကို သူတို့ပုလိပ်ခိုင်ယာရီမှာပြရင် အထက်လူ ကြီးတွေက ဘာပြောမလဲ ဥပဒေမှာလည်း ပုလိပ်ဆိုတာ ရာဇဝတ်မှုကိုသာ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကာကွယ်ပေးဖို့ထားတာ၊ သရဲတစ္ဆေခြောက်တာကို ကာကွယ် ပေးထား တာမဟုတ်လေတော့'

'ဦးကလည်း ခက်နေပြီ။ ဒီကိစ္စကို တစ္ဆေသရဲခြောက်နေတဲ့ ကိစ္စ လို့ ဦးကိုယ်တိုင်က အယူအစွဲသန်နေတာကိုး၊ ဦးဘိုးမြစ်ကို မုန်းနေတဲ့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က စိတ်ညှို့အတတ်နဲ့ ဖြစ်စေ၊ သူ့စိတ်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကြောက်လန့်အောင် လှန်ပြီးမှ သူလိုရာခေါ်ပြီး သတ်ပစ် မယ်တဲ့၊ ဒီလိုလည်း ရှိပါသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဦးဘိုးမြစ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အရာရှိကြီးတစ်ဦးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ သူ့ကို ရန်သူတစ်ဦးက မကောင်းကြံနေတဲ့အကြောင်းနှင့်ပုလိပ်အကူအညီတောင်းရင် လာစောင့် မှာပါပဲ' ဟု ပြောသည်တွင်မှ ဦးလှဘေလည်း . . .

'အင်းလေ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါဖြင့် ဆရာလေးရှိနေတုန်းအခါ ဦးလည်း ညတိုင်း ညတိုင်း လာအိပ်မယ်၊ ပုလိပ်အကူအညီလည်း ယူထားရတာပေါ့၊ အိမ်သူအိမ်သားတွေလည်း တံခါးမှန်သမျှ သော့ခတ်ထားဖို့ ပြောရမယ်' ဟုဆိုကာ ဦးဘိုးမြစ်ကိုလည်း တစ္ဆေသရဲ၏အစွဲမဟုတ်ကြောင်း၊ အိမ်ကို လုံခြုံအောင်ပိတ်ဆို့ စောင့်ရှောက်ထားမည်ဖြစ်ကြောင်း အားပေးစကား ပြောကြရပါသည်။

ဦးဘိုးမြစ်မှာ ကျွန်တော်ပြောစကားကိုကြား၍ ကြောက်စိတ် လျော့ပါးသွားသည်ဆိုရငြားလည်းကလေးငယ်ပမာမျက်နှာသေကလေးနှင့် 'ကျုပ်တော့ ဒီအကောင်ကြီး မျက်နှာကိုမြင်မြင်ပြီး လိပ်ပြာ စင်တော့မလို ကြောက်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ တံခါးပိတ်ထားရုံနဲ့ မဝင်နိုင် ဘူးလို့ မထင်နိုင်ဘူး၊ ဒါတိုင်းလည်း တံခါးတွေအတွင်းက ဂလန့်ထိုးပြီး ပိတ်ထားတာပဲ၊ သူ့ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဝင်လာမှန်းမသိဘူး၊ နာနာဘာဝဆိုတာ ကမ္မဇိတိဒ္ဓိတန်ခိုးနဲ့ မြေလျှိုးမိုးပျံ့နိုင်တော့ အိမ်နံရံကာထားရုံလောက်ကို မဖြစ်လောက်ပေဘူး' ဟု ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်က ရယ်မောလိုက် ရကာ

'ကျွန်တော်တံခါးတွေပိတ်ပြီး အတွင်းက သော့ခတ်ထားဖို့ ပြောတာက အပြင်ကသရဲတစ္ဆေ ဝင်လာမှာစိုးလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးစိတ် ဦးအစိုးမရတဲ့ အကြောက်လွန်ကဲပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာစိုးလို့ပြောရတာ ပါ' ဟု ဆိုသည်တွင် ဝိဝါဒမသကဲ့သလို ကြည့်နေကြသော ဦးလှဘေနှင့် တကွ အိမ်သူအိမ်သားများမှာ ကျွန်တော်၏ အပြောကို သဘောပေါက် သွားကြဟန်တူပါသည်။

ဦးလှဘေမှာမူကား ကြာလေကြာလေ အစဉ်းစားရခက်လာ သလို 'ဆရာလေးရဲ့-ဆရာလေးပြောတာကို မယုံလို့ မဟုတ်ဘူးနော် ဒုဟာ က တော်၊ တော်အစဉ်းစားရခက်သွားတာပဲ၊ သရဲမဟုတ်လို့ ဦးဘခက် ဟာ လူအဖြစ်နဲ့ ထောင်ထဲက တိတ်တိတ် ထွက်ပြေးပြီး လိုက်ပြီး လက်စား ချေနေတယ်ဆိုရအောင်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကြိုးစင်မှာ သေသေ ချာချာ တင်ပြီး သတ်လိုက်ကြတာပဲ ဆရာလေးရဲ့'

'ဒါထက်-ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာသိရအောင် ထောင်ထဲ သွားပြီး စုံစမ်းရင် မကောင်းပေဘူးလားဦးရဲ့ အချိန်လည်း ရှိပါသေးတယ်' 'ဆရာလေးသွားရင်လိုက်ပို့ပါမယ်၊ ထောင်မှူးနဲ့ ထောင်ဆရာ ဝန်လည်း ဦးနဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ စုံစမ်းဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး'

ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် ဝတ်လုံဦးလှဘေတို့သည် ဦးဘခက် အကြောင်းစုံစမ်းရန် ထောင်သို့ သွားကြပါသည်။ ထောင်မှူးနှင့်ထောင် ဆရာဝန်သာမက ဦးဘခက်ကို ကြိုးစင်က ကိုယ်တိုင်ဖြုတ်ချခဲ့ရသူ ထောင်နှစ်ကြီးသမား ငတေကြီးဆိုသူ အကျဉ်းသားကိုပါ တွေ့ရပါ သည်။ ၎င်းတို့ ပြောကြသည်မှာလည်း ယုံမှားစရာမရှိပါပေ။

ဦးဘခက်ကို အရှင်လတ်လတ် ထုံးစံအတိုင်း၊ သရဏဂုံတင် ပေးပြီး ဆရာဝန်နှင့်သွေးစမ်းကာ ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တက်စေပါသည်။ မျက်နှာကိုအိတ်စွပ်၍ အကျဉ်းသမားငတေကြီးက ကြိုးဖြတ်ချလိုက်ပြီး နောက် ထောင်ဆရာဝန်က အလောင်းကိုဖွင့်၍ စမ်းသပ်သောအခါ

သေဆုံးနေကြောင်းလက်မှတ်ရေးထိုးမှတ်တမ်းတင်ကြောင်း ကြီးအစ်
သော အရှိန်ကြောင့် ဦးဘခက်၏အလောင်းကြီးမှာ လည်ပင်းကြီး အဆ
မတန်ရှည်ထွက်နေပြီး၊ မျက်လုံးကြီးနှစ်ခုမှာလည်း ပုဇွန်မျက်စိကဲ့သို့
မျက်ခွံ၏အပြင်ဘက်သို့ ပြူးနေကြောင်း၊ မျက်နှာနှင့်ပါးစပ်ကြီးမှာလည်း
ဖွေးဖွေးဖြူနေသော နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မျက်ခုံးမွှေးများအကြားမှာ များစွာ အရုပ်
ဆိုးနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်းများ ပြောပြကြပါသည်။

တစ်ဖန်အလောင်းကိုမည်သို့ မြှုပ်ကြောင်း မေးမြန်းသောအခါ
အလောင်းကိုထောင်က မမြှုပ်ရကြောင်း ဦးဘခက်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ ဆရာ
ဝန်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် သူ၏သားသမီးများက အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်
ခွင့်တောင်း၍ ယူသွားကြသည်ဟု သိရလေ၏။

တစ်ဖန်ထောင်သားများအား မည်သူအလောင်းကို လာယူပါ
သနည်းဟုမေးမြန်းကြရာ သူ၏ တစ်ပြည့်ဖြစ်သူ ဆရာဝန်ဦးရွှေတင်လာ
ယူကြောင်း၊ အလောင်းလာယူသော ဦးရွှေတင်မှာ ဦးဘခက်ကြီးစင်
မတက်ရမီ လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်း သေပြီးသောအခါ
အလောင်းကို အေးအေးဆေးဆေးပင် လော်လီကားတစ်စီးနှင့်တင်ယူသွား
ကြောင်း။

အထူးအံ့ဩစရာကောင်းသောအကြောင်းတစ်ခုမှာ အသတ်ခံရ
ဆဲဆဲဖြစ်သော ဦးဘခက်သည်လည်းကောင်း၊ ဦးရွှေတင်သည်လည်း
ကောင်း၊ အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းမရှိ၊ တည်ငြိမ်သော
သမာဓိနှင့် အသေခံလူက လည်း ပူပင်ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာထား မရှိ
ကြောင်းသိရပြီးလျှင် အလောင်းကို မည်သည့်သင်းချိုင်းတွင် မည်ကဲ့သို့
သင်္ဂြိုဟ်သည်ကို မေးမြန်းရာ သူ၏ ခြံကြီးအတွင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးအနီးပြာကို
ဂူသွင်းထားကြောင်းစသည်တို့ ကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော်ထက်
ဝတ်လုံဦးလှဘေမှာ သာ၍ အံ့ဩ နေပုံပေ၏။

‘တော်၊တော် ထူးဆန်းတဲ့ လူစုပါလားဆရာလေးရဲ့၊ ဘယ်လို

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သတ္တိကောင်းတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်ဖြစ်ပစေ၊ ကြီးမိန့်နဲ့သေရတော့မဲ့ ဆဲဆဲ
ဆိုရင် နည်းနည်းတော့ တုန်လှုပ်သေးတာတဲ့၊ ပြီးတော့ ဦးရွှေတင်ကလည်း
အမှုစစ် ဆေးနေတုန်းက ပူပူပင်ပင် ပျာယာခတ်နေဖူးတဲ့ အလိုထောက်ရင်
အလောင်းကောက်တဲ့အခါ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာ ကောင်းတယ်၊ အခုကြား
တာဖြင့် အံ့တစ်ပါးပါပဲနော်’

‘ကလေး-အခုလို နည်းနည်းထူးတဲ့အလိုထောက်ရင် နောက်
လည်း ထူးတာကလေးများ ဆက်ပြီးတွေ့ကောင်းပါသေးရဲ့ ဒီတော့
လိုက်လက်စနဲ့ ဦးဘ ခက်ရဲ့ခြံကြီးဆီကို သွားကြည့်စမ်းစို့လား’

‘ဟော-ကြောက်စရာကောင်းပါတိနဲ့၊ ဆရာလေးရယ်။ ဦးတော့
အသိန်းဆိုတဲ့ ကလေးမကလေးကိစ္စတုန်းက လိုက်သွားမိတာတောင်
ခုထက်ထိ မျက်စိထဲ မြင်နေသေးတယ်’

‘မကြောက်ပါနဲ့ဦးရဲ့၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ပါသေးတာပဲ၊
သရဲကိုနိုင်တဲ့ လက်နက်ကောင်းတွေပါပါတယ်’

‘အပြန် မိုးချုပ်နေဦးမယ်’

‘ကားနဲ့ပဲ၊ အသွားအပြန်အလွန်ဆုံး နှစ်နာရီကြာတော့မပေါ့
ဦးရဲ့၊ ခုမှ သုံးနာရီရှိပါသေးတယ်’

ဦးလှဘေလည်း ကျွန်တော်မရမက ခေါ်သောကြောင့် စိတ်မ
ပါတပါနှင့်ပင် လိုက်ပါရန် သဘောတူလိုက်ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့လည်း ဝါတ်သို့ဝင်၍ ဦးဘိုးမြစ်အိမ်အတွက် ညအခါ ပုလိပ်
အစောင့်အရှောက် အနည်းငယ်လွှတ်ရန်မှာထားခဲ့ပြီး အနီးစခန်းရှိ
ဦးဘခက်၏ ခြံအိုကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြပါ၏။

အိမ်ကြီးဆီသို့လည်းကောင်း၊ နာနာဘာဝတို့၏အရိပ်လက္ခဏာများကို ကျွန်တော်တတ် စွမ်း သမျှ စုံစမ်းကြည့်ရှုပါသော်လည်း တစ်စွန်းတစ်စ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါ။

မဝေခွဲနိုင်အောင် ထူးဆန်းနေသည့် အကြောင်းများမှာလည်း ဦးဘခက်စက်တိုင်တွင် ကြီးမိန့်ကျ၍ အသက်သေဆုံးရသည်မှာ အခိုင် အမာဖြစ်ကြောင်း ကြားသိခဲ့ရသည်။ အလောင်းကို ဦးရွှေတင်ကိုယ်တိုင် မီးသဂြိုဟ်၍ အုတ်ဂူသွင်းထားသည်မှာလည်း ကျွန်တော်၏ရှေ့တွင် အထင်အရှားတွေ့မြင်နေရသည်။

ဦးဘခက်သည် အယူလွဲ၍သရဲဖြစ်ကာ လူ့ဘဝ၏ မကျေမချမ်း ဖြစ်ခဲ့သမျှသော လူများကို ခြောက်လှန့်လက်စားချေနေသည်မှာ လည်း လေး၊ ငါးယောက် ဆက်ကာဆက်ကာ ခံရသည်။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့ဆေးကြိမ်တို့ဖြင့် စုံစမ်း၍လည်းမရသော ကြောင့် ဦးဘခက်ဘယ်နည်းနှင့်မျှ တစ္ဆေသရဲမဖြစ်ဟု ကျွန်တော်အခိုင် အမာဆိုခဲ့ပါ၏။ ဦးဘခက်မသေဘဲ သရဲတစ္ဆေယောင်ဆောင်နေသည်ဟု ဆိုရအောင်လည်း သေရုံတွင်မျှမက အလောင်းကိုပင် အုတ်ဂူသွင်းပြီးထား သည်ကို ရှေ့ရှေ့တည်တည်တွင် တွေ့မြင်နေရလျက်ရှိပေသည်။

အကယ်၍ သေပြီးမှ တစ်နည်းနည်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အလောင်းကို ဖုတ်ဝင်၍သော်လည်းကောင်း၊ ဦးဘိုးမြစ်စသောသူများထံ သို့ လာရောက်၍ ခြောက်လှန့်နေသည်ဟုတွေးရန်ရှိပြန်သေးသော်လည်း ဦးဘခက် အလောင်းမှာ ခိုးရိုးမြေမြှုပ်ခြင်းပင်မဟုတ်သေး၊ မီးရှို့သဂြိုဟ်ပြီးမှ အရိုး ပြာကို ဂူသွင်းနှံထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပြာကျနေသောဘဝ ရောက်မှ အလောင်းထ၍ မလာနိုင်တတ်ရာ။ သုဓမ္မစာရီမင်းသမီးဖြတ်ထုံး တွင် မောင်ဒဂုန်ပလက်မှ အရိုးပြာထုပ်ကို ဝိဇ္ဇာဓိရ်တစ်ဦးက လက်ကမ်း ပြီး ဆေးတောင်ငှေးနှင့် အသက်သွင်းပေးလိုက်သဖြင့် လူနှစ်ယောက်ပြိုင် အသက်ရှင်လာကြသည်ဆိုသော ရှေးစကားဟောင်းတစ်ရပ်ကို ကြားဖူး

အခန်း (၇)

ခြံကြီးမှာ မည်မျှတော့ရှိုင်းဖြစ်နေလျက်၊ အိမ်ကြီးမှာလည်း မည်မျှယုတ်စီး အိုမင်း၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်တို့ကို အထူး ရေးသားရန်မလိုတော့ပါ။ အတူလိုက်ပါလာသော ဦးလှဘေမှာမူ ခူးများ တုန်လာမလောက် ကြောက်ရွံ့နေပုံရသောကြောင့် အိမ်ကြီးရှိ အခန်းခန်း အဆောင်ဆောင်ရှိသမျှကို အနံ့အပြားမကြည့်တော့ဘဲ၊ စေ့ထားသော တံခါးကို အသာတွန်း၍ အဝင်ဝ အခန်းကြီးတစ်ခုကိုသာ ကြည့်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ကြီး၏ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ သစ်ချို ပင်ကြီး နှစ်ပင်အကြားတွင် ထုံးဖြူဖွေးဖွေးနှင့်ကျောက်ဂူကလေးကို လှမ်း ၍ မြင်ရပေ၏။

‘ဟိုဟာ ဦးဘခက်ရဲ့ဂူပဲ ထင်တယ်၊ လာလာ ကျွန်တော်တို့ အနားသွားကြည့်ရအောင်’ ဟုဆိုကာ ဦးလှဘေကို လက်တွဲ၍ ခေါ်လာ ခဲ့ပါသည်။ ဂူကလေးမှာ သေသပ်ခိုင်ခန့်သော အုတ်၊ ကျောက်၊ အင်္ဂ တေတို့နှင့် တည်လုပ်ထားပြီးလျှင် ဂူနံရံကိုကပ်ထားသော ကျောက်ဖြူ ပြားတစ်ခုပေါ်၌မူကား ဦးဘခက်၏ ဂုဏ်ထားနှင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက် သော နေ့စွဲရက်စွဲများ ရေးသားထွင်းထုထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ပြီးမှ အရိုးကို ဂူသွင်း ထားသည်ဆိုသော ကျောက်ဂူကလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး တွေ့ တွေ့ကြီးစဉ်းစားနေမိပါသည်။ ဂူကလေး၏ သေသပ်ပုံ၊ လက်စလက်နစေ့ စပ်ပုံများမှာလည်း အတော်ပင် ချီးမွမ်းစရာကောင်းပါပေသည်။

တစ်ဖန်ဂူကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းနေသော

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

စေကာမူ၊ ယခုခေတ်အခါတွင် ဦးဘခက်၏ အရိုးပြာကိုမူ မည်သည့်
ဝိဇ္ဇာမရှိမှလာ၍ လက်ကမ်းထမည်မဟုတ်ရကား ဦးဘခက်၏ ကြောက်
မက်ဖွယ်ကောင်းသော အလောင်းကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရ၍ သေဆုံးကြ
ရသော လူငါးဦးအကြောင်းကို ဘယ်ကဲ့သို့မျှ စဉ်းစား၍ မရနိုင်တော့
သည့်အပြင် ယခုလောလောဆယ်တွင်လည်း သူ၏ လက်ချက်ကြောင့်
အသက်ထွက်ရလှဆဲဆဲ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေရှာသော ဦးဘိုးမြစ်ကို
တွေ့ရပြန်သောကြောင့် ဦးဘခက်၏ ရန်စနက်ဟူ၍ကား ရှောင်ရှား
ငြင်းဆိုခြင်း မပြုနိုင်အောင်ရှိနေပြန်တော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ငြိမ်သက်နေသော
ဦးလှဘေက 'ကဲ-ဆရာလေးပြန်ကြပါစို့၊ ကြာရင် မှောင်လာတော့မယ်'
ဟု 'လော' နေပြန်သောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဦးလှဘေ၏ အလို
လိုက်ကာ စိတ်အိုက်အိုက်နှင့်ပင် ပြန်လာခဲ့ရပါတော့၏။

အခန်း (၈)

ထိုနေ့ညအဖို့ကား ကျွန်တော့်မှာ စကားများစွာမပြောနိုင်
တော့ပါ။ မကျေချမ်းလှသော အချက်အလက်တို့ကို နက်နက်နဲနဲ တွေး
တော့၍သာ မျက်လုံးများ 'ကြောင်' နေပါတော့၏။

သို့ မျက်လုံးကြောင်၍ နေသည်ပင်လျှင် တစ်နည်းအားဖြင့်
ဦးဘိုးမြစ်အား ညဘက်စောင့်ရှောက်ရေးတွင် အသုံးဝင်လျက် ရှိနေပြန်
ပါ၏။ ဦးလှဘေနှင့်တကွ အိမ်သူအိမ်သားများမှာလည်း အိမ်တံခါးများ
လုံးခြုံစွာပိတ်ဆို့လျက် တံခါးပေါက်မှန်သမျှ အာမခံသော့ခလောက်
ကောင်းများနှင့်ခတ်ပြီး သော့ကိုမူ မင်းကြီးကတော်ဒေါ်မမ၏ ဘော်လီ
အိတ်ထောင်ထဲတွင် အရေးတကြီး သိမ်းဆည်းထားကြောင်း သိရပါသည်။

အိမ်အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းကြီးမှာလည်း မီးဖိုချောင်းထိန်လင်း
အောင်ထွန်းထားလျက်၊ စောင့်ရှောက်ရန် ရောက်လာကြသော အိမ်နီး
နားချင်းကာလသားကလေးများသည် မိုးအလင်း တဝါးဝါးနှင့် ပိုကာဆွဲ
နေကြသောကြောင့် အပေါ်ထပ်က လူတွေမှာ အလိုလိုနေရင်း အိပ်ချင်
ပြေပုံရပါ၏။

အိမ်ဝင်းခြံအတွင်းမှာလည်း အထူးငှားရမ်းထားသော ည
အစောင့် ဒရုတ်များလည်း အိမ်၏ပတ်လည်တွင် ချောင်းတဟန်ဟန်
နှင့်စောင့်ရှောက်လျက်ရှိပြီးလျှင် ဝင်းခြံအပြင်ဘက်တွင်ကား အထူး
ဝတ္ထုများနှင့် လာရောက်စောင့်ရှောက်နေကြသော ပုလိပ်အမှုထမ်း လေးငါး
ယောက် ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးများ တဂေါက်ဂေါက်နှင့် လမ်းလျှောက်နေသော
အသံကို ကြားရလေ၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဦးဘိုးမြစ်ကား ထိုမျှများပြားလှသော အစောင့်အရှောက်တို့ကြောင့် အတော်ပင်စိတ်အားတက်နေသဖြင့် သူ၏အိပ်ရာတွင် စိတ်ချလက်ချ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေရှာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ယခုအဖြစ်အပျက်ကို အနည်းနည်း အဖုံဖုံ အတွေးပေါင်းစုံတို့ဖြင့် အဘက်ဘက်မှ လှည့်၍တွေးခဲ့ရာ၊ တွေးရင်းတွေးရင်းသာလျှင် ဘဲဥအစရှာမရသလို ချာချာလည်၍ နေပါတော့သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်တော်၏တာဝန်ဝတ္တရားမှာ သူနာအဖို့ ပယောဂအစွဲရှိ-မရှိကြည့်၍၊ ရှိခဲ့လျှင် ပျောက်ကင်းအောင်ပြုလုပ်ပေး၍ မရှိလျှင် အေးအေးပြန်လာရုံသာ ဖြစ်ပါပြားလည်း ယခုအခါ ပြန်သွားလျှင် ကျွန်တော်နှင့်တကွ ဆရာကြီးအား ကာယကံရှင်များ၊ အထင်အမြင်သေးကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ အထင်အမြင်သေး၍သော် ကား အပန်းမကြီးလှပါ။ ကျွန်တော်၏ဆရာကြီး ဂုဏ်သရေပါ ထိုခိုက်နစ်နာမည်ကို အထူးစိုးရိမ်နေမိခြင်းကြောင့် အပြန်ရခက်နေပြန်ပါသည်။

ဦးဘိုးမြစ်တွင် ပယောဂအစိမ်းသရဲ အစွဲမဟုတ်၍ မဟုတ်ဟု ဆိုကာ ပြန်လာခဲ့ပြီးမှ ယခင်လူများကဲ့သို့ ပယောဂလိုလို သရဲဟုစွပ်စွဲထားကြသော ဦးဘခက်၏ စနက်လိုလိုနှင့်သေဆုံးသွားပါက- 'ဆရာလေးဟာ-မနိုင်လို့ ပယောဂမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ပြန်ပြေးတယ်' ဟူသော အပြောမျိုးတွေ ပြောနေရစ်ကြမည်မှာ မလွဲနိုင်အောင် သေချာ၍နေပါသည်။

ဓားစာခံသွားရသော ကာယကံရှင်များ၏ ဖြစ်ပုံမှာလည်း အစိမ်းသရဲပယောဂ မဟုတ်ဘူးငြင်း၍ မည်သူမျှယုံကြည်ကြမည်မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က နောက်ဆုတ်သွားရန် လားလားမျှ မတော်သင့်ဟု ချင့်ချိန်မိပါသည်။

သို့ကြောင့် ထိုကိစ္စများမှာ သရဲတစ္ဆေပယောဂမဟုတ်လျှင် မည်သူ၏လက်ချက်ကြောင့် မည်သို့ဖြစ်ရသည်ကို အများသင်္ကာကင်း

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြုနိုင်မှသာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အထက်လမ်းဆရာတည်းဟူသော ဂုဏ်ကို မထိခိုက်အောင် စောင့်ရှောက်ရာ ကျပေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိသောအခါ ထိုအိမ်မှာ စတည်းချလျက် ဦးဘခက်၏ သရဲပြဿနာကို ရှင်းလင်းတော့အံ့ဟု သန့်ဌာန်ချလိုက်ရပါတော့ သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် အထက်လမ်းဆရာမျှသာ မဟုတ်တော့ဘဲ စုံထောက်ပေါက်စဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာရပြန်ပါ၏။ ကျွန်တော်၏ အစီအမံအတိုင်း ညဉ့်အချိန်များတွင် ဦးဘိုးမြစ်၏ အိမ်တံခါးပေါက်မှန်သရွေ့ သော့ခတ်ပိတ်ဆို့ထားခြင်း၊ အိမ်ပေါ်အိမ်အောက် ညဉ့်လုံးပေါက် အစောင့်အရှောက်တွေ ထားခြင်း၊ ခြံတွင်းခြံပြင်လည်း ဒရဝမ်နှင့်ရဲများ စောင့်ရှောက်စေခြင်းကြောင့် ဦးဘိုးမြစ်မှာ လေးငါးရက်လုံးလုံး သရဲ ဦးဘခက်ရဲ့ အနှောင့်အယှက်မခံရဘဲ သက်သာရာရခဲ့သောကြောင့် ကာယကံရှင် ဦးဘိုးမြစ်နှင့်တကွ အိမ်သူအိမ်သားတို့မှာ ကျွန်တော့်အား များစွာ ကျေးဇူးတင်လျက်ရှိ၍ ကျွန်တော်ကလည်း ဤနည်းအတိုင်းဆိုလျှင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ လက်ချက်သာဖြစ်ရမည်။ ဤအိမ်တွင် အစောင့်အထပ်ထပ်ရဲဝိုင်းလျက်ရှိသောကြောင့်သာ အိမ်တွင်းသို့ဝင်ရန် ခဲယဉ်း၍ လာရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုနိုင်ဟု အတပ်သိရပေသည်။

အကယ်၍ နာနာဘာဝသာမှန်လျှင် သံတံတိုင်း ဆယ်ထပ်ဝိုင်းထားစေကာမူ သူတို့၏ ကမ္မဇိဒ္ဓိတန်ခိုးနှင့် အလွယ်တကူဝင်ရောက်နိုင်ပါမည်။ ကျွန်တော်၏အထင်ကားမှန်သည်ထက်မှန်လာသဖြင့် ရှေးကထက် စိတ်ဝင်စားလာမိပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စုံထောက်လက်သစ်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်မှာ တစ်ခါတရံ ခြံကြီးသို့ တစ်ယောက်တည်း အမှတ်မထင်သွားရောက်၍ အိမ်ကြီး၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းမိပါ၏။

သို့ရာတွင် အိမ်ကြီးမှာ အပြင်ကျသော အခန်းတစ်ခန်းမျှသာ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

တံခါးဖွင့်လျက်၊ အခြားသော အတွင်းဆေးခန်းများမှာမူကား၊ တံခါးကို သော့ခလောက်ကြီးများ ခတ်ထားလျက် ဘုံဆောင်သဖွယ် အသွယ်သွယ် သော အထပ်ခိုးကလေးများရှိ အခန်းမြှောင်အခန်းကျဉ်းကလေးများမှာ လည်း အသေပိတ်ဆိုထားသည်သာ အများအားဖြင့် တွေ့ရသောကြောင့် အိမ်ကြီး၏ အတွင်းခန်းများ၏ အကြောင်းကိုမူကား အကဲမခတ်နိုင်ရုံပါ တော့၏။

ထို့ကြောင့် စုံစမ်းလက်စအတိုင်း ရှမ်းကပြားတစ်ဦးသဏ္ဍာန်နှင့် ရုပ်ဖျက်ကာ မန္တလေးသို့ အမှတ်တမဲ့ဆင်းသက်၍ ဦးရွှေတင်နှင့် ဦးဘခက်၏ သမီးတို့ကို တစ်နည်းနည်းနှင့်အကြောင်းရှာကာ သွားရောက်စုံစမ်း မိပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်ရောက်သွားသောအချိန်၌ ဆရာဝန်ဦးရွှေတင်၏ ဆေးတိုက်မှာ ခပ်ခြောက်ခြောက်ပင်မြင်တွေ့ရပါသည်။ အခြားသူများ အပြောအားဖြင့် ဆေးတိုက်မှာ ဦးဘခက်အမှုဖြစ်ပြီးမှ အတော်လူလာနည်း သွားသည်ဟု သိရပါသည်။

ဦးဘခက် တည်ထောင်ခဲ့သည့် ကိုယ်ပိုင်ဆေးတိုက်ကြီးမှာ သုံး ထပ်တိုးခန်းတိုက်ကြီးဖြစ်၍ အောက်ဆုံးအထပ်တွင် ဆေးများရောင်းရာ ဆေးများပေးရာ၊ အပြင်လူနာများစမ်းသပ်ရာဌာနဖြစ်၍ ဒုတိယအထပ် တွင် အတွင်းလူနာများကို လက်ခံပြုစုလျက် ဆရာဝန်ဒေါက်တာ မောင် မောင်မြ ဆရာဝန်မမေနှဲ့ရီ ထွေးထွေးတင်တို့နှင့် အခြားသူနာပြုနာခံမ များကို ဆရာဝန်ကြီးဦးရွှေတင်ကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်နေကြောင်း အပေါ်ဆုံး အထပ်တွင် မေနှဲ့ရီနှင့် ဦးရွှေတင်တို့မိသားတစ်စုနေထိုင်ကြကြောင်း။

ဒေါက်တာမောင်မောင်မြနှင့် ဆရာဝန်မလေး မေနှဲ့ရီတို့မှာ လူငယ်ချင်းလည်း မေတ္တာမျှ၊ လူကြီးချင်းလည်း ကျေနပ်စွာ ရည်မှန်း ထားခဲ့ကြသည့်အလျောက် ဦးဘခက်မသေမီ ခြောက်လလောက်ကပင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်ရောက်သွား

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အချိန်၌ မေနှဲ့ရီ၌ တစ်လသားမျှသာရှိသေးသော သားဦးယောက်ျား ကလေး တယောက်ဖွားမြင်ထားပြီဖြစ်၍ မေနှဲ့ရီမှာ ကလေးငယ်လှသေး သည်က တစ်ကြောင်း၊ မျက်နှာမြင်ပြီးစ သွေးနုချိန်ဖြစ်သည် ကတစ် ကြောင်း တို့ကြောင့် ဆေးတိုက်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုခြင်း၊ အလုပ်များမှ ခေတ္တအနားယူထားသည်နှင့် တိုက်အပေါ်ဆုံးအထပ်မှ လူနာများနှင့် ဆေးတိုက်ကို ဆင်း၍ပင် မကြည့်နိုင်သေးကြောင်းတို့ကို သိရပါ၏။

ထို့ကြောင့်ကျွန်တော်လည်း ဆရာဝန်ဦးရွှေတင်နှင့်သာ လူမ မာတစ်ဦးကို ဆေးတိုက်တွင် လာရောက်ကုသလိုက်ကြောင်းနှင့် ရမယ်ရှာ ၍ စကားပြော မိတ်ဆက်ရပါသည်။ ဦးရွှေတင်မှာ ကျွန်တော်အား ရှမ်း လူမျိုး ကျောက်မဲမြို့မှ လက်ဖက်ခြောက်ပွဲစား လူနာရှင်တစ်ဦးဟူသော အမှတ်ဖြင့် ဖော်ရွေစွာ လက်ခံစကားပြောနေရာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကွယ်လွန်သူ ဦးဘခက်အကြောင်း စကားစပ်...၀၁အောင် သွယ်ဝိုက်ဆွဲ ယူလာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က မိဘများနှင့်အတူ ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက် ၏ ဆေးတိုက်သို့ ရောက်ဖူးကြောင်း၊ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်မှာ အလွန်ကြည်ညိုစရာကောင်းသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်၍ မဟုတ်မဟတ် ယုတ်ပတ်စွပ်စွဲခံရကာ ကြီးမိန့်နှင့် အသတ်ခံရသည်ထင်ကြောင်းများ ဆွယ်တရားဟောလာခဲ့ပြီးမှ ယခုအခါ ဆရာဝန်ကြီးဦးဘခက်သည် အယူလွဲ၍ သရဲကြီးဖြစ်ကာ လူ့ဘဝက စိတ်နှာခွဲသူများကို ခြောက်လှန့်လက်စားချေနေကြောင်း၊ သရဲဦးဘခက် လက်ချက်ဖြင့် လူလေးငါးယောက်မျှ သေဆုံးကြပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါ စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဘိုးမြစ်ကိုပင် လက်စားချေရန် စတင် ခြောက်လှန့်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်းများကို ခြောက်ပုံခြောက်နည်းနှင့်တကွ သတင်းကြားလာ ရသူတစ်ဦးအနေဖြင့် သေချာဝန ပြောပြလေရာ၊ ဦးရွှေတင်မှာ ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သလိုနားထောင်နေပါသည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ထို့နောက် မယုံသင်္ကာမျက်နှာနှင့်ကျွန်တော်ပြောသောသတင်း စကားများအမှန် ဟုတ်မဟုတ် စစ်တမ်းထုတ်ပြန်ပါတော့သည်။ သူတို့မှာ ဦးဘခက်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးသည်ကစ၍ စိတ်မကောင်းလှ သောကြောင့် ဦးဘခက်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်သမျှ တစ်စုံတရာ မေးမြန်း ပြောဆိုခြင်းမပြုခဲ့ကြကြောင်း၊ ယခုသတင်းကြားရသည့်အတွက်လည်း များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်ရကြောင်း၊ ဤမကောင်းသတင်းကို မေနှဲ့ရီ သိလျှင် သွေးနုသားနုအခါ၌ စိတ်ကို အထူးထိခိုက်သွားမည်စိုး၍ မသိ စေချင်ကြောင်းများ၊ မျက်နှာမသာယာနှင့် နှုတ်ပိတ်လိုက်ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်ထင်အားဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောပြီးသည့်အဆုံးတွင် ဦးရွှေတင်၏ မျက်နှာ၌ စိုးရိမ်သောကမအေး သော အရိပ်အယောင်ကလေးများ မေးယှက်ရစ်သန်းနေသည်ဟု ရိပ်မိ ပါတော့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးရွှေတင်တို့နှင့် တွေ့ရန် ကျွန်တော်သွား ခဲ့ရခြင်းအတွက် လိုအပ်သော အချက်အလက်များ လုံလုံလောက်လောက် မရရှိခဲ့ဘဲနှင့် ဦးဘိုးမြစ်အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ အစီ အမံအားဖြင့် ကျွန်တော်မန္တလေးသို့ ဆင်းသွားသောနေ့များတွင်လည်း ဦးဘိုးမြစ်မှာ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကယောင်ချောက်ချားမြည်တမ်း ပြောဆိုနေခြင်းများမရှိ၊ ငြိမ်သက်တိတ်ဆက်စွာ အစားမုန့်၊ အအိပ်မုန့် ဖြစ်လာကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ဦးလှဘေမှတစ်ပါး လူနာရှင်များမှာမူကား ကျွန်တော်၏ အထက်လမ်းပညာအစွမ်းကြောင့်သာ သရဲ၏ အနှောင့်အယှက် မခံရ သည်ဟု အထင်ရောက်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေကြပေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်၏ စုံထောက်အလုပ်စခန်း မကုန်သေးသည်နှင့် သူတို့၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဖွင့်ထုတ်ငြင်းဆိုခြင်း မပြုသေးဘဲ တုံ့ကျိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်သာနေလိုက်ရပါသေး၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့၌ ထူးခြားသော သတင်းဆိုးကြီးတစ် ခု ထပ်မံကြားသိရပြန်ပါသည်။ ထိုသတင်းမှာ ဦးဘခက်လူသတ်မှုစီရင်ချက် ချခါနီးအချိန်က စက်ရှင်ရုံးသို့ ရောက်လာကြဖူးသော ဂျူရီလူကြီးများ အနက်မှ ခေါင်းဆောင်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသူ ဦးဘတူခေါ် လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးအား သရဲဦးဘခက်၊ တစ်ညတည်းနှင့် အပြီးအစီး ခြောက်လှန့်သတ် ဖြတ်သွားသည့် သတင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တအံ့တဩနှင့် ဦးဘတူသေပုံကို နီးနှော စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ညနေ- နေဝင်ရီသရောအချိန်တွင် သရဲဦးဘခက် ခြောက်ပြု၍ လန်ဒဲရကြောင်း၊ ညဉ့်ယံတွင်မူကား ယခင်သေဆုံးသွားရရှာ သူများနည်းတူ 'ဟော-ဟော ဦးဘခက်-ဦးဘခက် ကျုပ်ကို လာခေါ် သလား၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကိုသတ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကို လက်စားမချေ ပါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ခြံထဲကိုလည်း မလာပါရစေနဲ့' ဟုငိုယိုကာ၊ ကြောက်ရွံ့တုန် လှုပ်စွာနှင့် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပိတ်ကာ မကြာခဏ ကယောင် ချောက်ချားပြောနေသေးကြောင်း၊ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ငွေ့မှိုင်းမိသလို အိပ်ပျော်နေကြစဉ် မည်သို့မည်ပုံလာရောက်ဖမ်းစား သွားသည်မသိ၊ ဦးဘတူမှာ သူ၏အိပ်ရာထဲ၌ပင် လူတစ်ကိုယ်လုံး မီးသွေး တုံးကဲ့သို့ ညိုညိုမည်းမည်းဖြစ်ခါ သေဆုံးနေရှာပြီကိုတွေ့ရကြောင်း ကြားသိရပါသည်။

ထို့ကြောင့်- ကျွန်တော်လည်း သူရဲဦးဘခက် လက်ချက်နှင့် သေဆုံးရသူတစ်ဦးကိုတွေ့မြင်ရန် ကြံကြိုက်လာသည့် အလျောက် စုံထောက်ချက် သဲလွန်စ ရမလားဟု သွားရောက်ကြည့်ရှုမိရာ မီးသွေး တုံးလို ညိုမည်းနေသော ဦးဘတူ၏အလောင်းမှာ ပယောဂယှဉ်သည့် အစွမ်းအစဆို၍ ဆံတစ်ခြည်မျှင်မျှမတွေ့ရဘဲ လျှပ်စစ်ခါတ်လိုက်၍ ညို မည်းသေဆုံးရသူတစ်ဦး၏အလောင်းကဲ့သို့သာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတော့သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဦးဘိုးမြစ်ကို ငြိုးနေဆဲဖြစ်၍ သေခြင်းသေရ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

လျှင် ဦးဘိုးမြစ်သာ အလျင်သေရမည်ဖြစ်ပါလျက် ဦးဘိုးမြစ်ကို တိုးလိုး တန်းလန်းထားခဲ့ပြီး၊ ဂျူရီလူကြီးဦးဘတူကို 'တစ်ပင်ကျော်သွားရောက် လက်စားချေလိုက်သည်မှာ ဦးဘိုးမြစ်အိမ်တွင် အစောင့်အရှောက်တွေ မလစ်သဖြင့် အဝင်ရကျပ်သောကြောင့်သာ သူ၏အစီအစဉ်ကို ခုန်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်နှင့်တကွ အားလုံးပင် အတပ်သိကြရပါ၏။

ဦးဘိုးမြစ်နှင့် မင်းကြီးကတော့ ဒေါ်မမတို့မှာမူကား ကျွန်တော် ၏ လုံ့လဝီရိယရှိမှု၊ အစောင့်အရှောက်လုံလောက်အောင် စီစဉ်ပေးမှု များကြောင့်သာ ဦးဘိုးမြစ်အသက်မသေရပေသည်ဟု ကျွန်တော့်အား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးအောင် ရှိကြပြီးလျှင် အစောင့်အနေကောင်း၍သာ အန္တရာယ်မရှိသည်ဟု သိရှိကြသည့်အတိုင်း ဝီရိယလုံ့လနှင့်အသက်ကို လဲလှယ်ရမည့်အရေးဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း အစောင့်အကျပ်များကို ရှေးကထက် ပိုမိုထားခဲ့ကြပြန်လေ၏။

အခန်း (၉)

ယင်းသို့ အစောင့်အရှောက်နိုင်နင်းမှုများကြောင့်လည်း အန္တ ရာယ်မရှိသကဲ့သို့ အေးချမ်းနေခိုက်တွင် အခြားနေရာဌာနတစ်ခု၌ အပူ တိုက်ကြမ်းနေသော သရဲဘခက်အကြောင်းကို ကြားသိရပြန်တော့သည်။

ဂျူရီလူကြီး ဦးဘတူသေဆုံးပြီးသည့်နောက် သုံးရက်မြောက် သောနေ့တွင် အခြားဂျူရီလူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဦးထွန်းရင်ဆိုသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားရပြန်သောသတင်းဖြစ်ပေ၏။ ဦးဘတူသေဆုံးသကဲ့သို့ပင် ဦးထွန်းရင်မှာလည်း သေရပုံလျင်မြန်လှပေ သည်။ ယခင်ဦးဘခက်၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးရသူများမှာ တစ်ကိုယ် လျှင် အနည်းဆုံးတစ်သိတင်းခန့်မျှ ခြောက်လှန့်နေပြီးမှ သူ၏ခြံကြီးထဲ သို့ခေါ်ယူသတ်ဖြတ်ပစ်လေ့ရှိရာ ယခုနောက်ဆုံးနှစ်ဦးအဖို့မှာမူကား အချိန်ဖြုန်း၍ ခြောက်လှန့်ခြင်းမျှ မပြုတော့ဘဲ ရုတ်တရက်ဆွဲ၍ သတ် ပစ်သည်မှာ သရဲဦးဘခက်တွင် အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိတန်ရာသည်။

ထိတ်လန့်အောင်ခြောက်လှန့်နေခြင်းအားဖြင့် နို့တစ်ပေး ထားသည်နှင့်တူသဖြင့် ကာယကံရှင်များက စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဘိုးမြစ် ကဲ့သို့ အစောင့်အနေ လုံခြုံစွာထားခဲ့လျှင် အဝင်ရခက်ချိမ့်မည်ဟု ဆိုင်း မဆင့် ဘွဲ့မခံ၊ အလျင်အမြန် လက်စားချေခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်ဟုလည်း ကျွန်တော်နှင့်တကွ အားလုံးပင်တွေ့မိကြပါ၏။

လှံဖျား ပုစဉ်းနား-ကျီးကန်းကချေးပါဆိုသလို ဦးဘခက်၏အမှု တွင် ဂျူရီလူကြီးများဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဂျူရီလူကြီးများအနက် ဦးဘတူနှင့် ဦးထွန်းရင်တို့ သရဲကြီးလက်ချက်နှင့် ပြုန်းခနဲ သေဆုံးသွားကြရှာသည့်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

နောက် ကျန်ရှိသေးသော ဂျူရီလူကြီးအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သည် လူကြီးလူကောင်းများမှာ မိမိတို့ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်၍ ခရီးဆက်လာတော့မည်ဟု အသက်ထားစရာမရှိအောင် ကြောက်ရွံ့နေရှာကြသည်ဟု ကြားသိရပေ၏။

ကြောက်ရွံ့သောစိတ်ထားကြောင့်လည်း အစားပျက်အအိပ်ပျက်နှင့် ငယ်ထိပ်သွေးရောက်ကာ ဦးဘိုးမြစ်နည်းတူ အစောင့်အနေများနှင့် လုံခြုံသော အခန်းတစ်ခုတွင် အလုံထောင်အကျဉ်းသားပမာ ကျပ်တည်းစွာ ပုန်းအောင်းနေကြရှာပေ၏။

သို့သော် ထိုဂျူရီလူကြီးအဖွဲ့ဝင်များမှာ ဥစ္စာပစ္စည်းခိုင်လုံသူလည်းရှိ၍ မရှိမရှား ရရစားစားနေထိုင်သူများလည်း ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင် အလုပ်အကိုင်သွားလာလုပ်ကိုင်ရခြင်း၊ အရောင်းအဝယ်ဌာနကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရခြင်းစသော အလုပ်ဝတ္တရားများနှင့် ကိုယ်စီကိုယ်ငှာရှိကြ၍ ယခုကဲ့သို့ သရဲဦးဘခက်၏ရန်ကြောင့် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်မထွက်ဝံ့၊ အသားအရေကိုပင် လေသလပ်မခံဝံ့သကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မှီခိုအားပြုနေထိုင် ရေးနှင့် အစောင့်အရှောက် လုံလုံလောက်လောက်ထားပေးနိုင်ရန်အရေးအတွက် လက်တွေ့အခက်အခဲကြီးနှင့် ကြုံကြိုက်နေရရှာပြန်တော့၏။

သို့နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းတို့၏ သားမယားများသည် ကြိရာမရသဖြင့် ကျွန်တော်၏ထံသို့ အကူအညီတောင်းရန် ရောက်လာကြပြန်ပါ၏။

ထိုအခါတွင်ကား လူများလေလေ ကြိုက်လေလေရှိနေသော ဦးဘိုးမြစ်နှင့်မင်းကတော် ဒေါ်မမတို့မှာ ရန်လက်စမအေးသေးသော ဂျူရီလူကြီးအဖွဲ့ဝင်များကို ၎င်း၏ သားမယားများနှင့်အတူ လာရောက်ခိုကိုးနေထိုင်ရန် ပြောကြားလေ၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်ကလည်း အစောင့်အရှောက်မတတ်နိုင်သူများက အစောင့် အရှောက်လုံလောက်ပြီဖြစ်သော ဦးဘိုးမြစ်ထံသို့ လာရောက်စုပေါင်းနေရန် သဘောတူအကြံပေးလိုက်ရပေ၏။ ထို့ကြောင့်ပစ္စည်းဥစ္စာကုံလုံသူ ဂျူရီလူကြီးတစ်ယောက်မှအပ ကျန်သောဂျူရီလူကြီး အဖွဲ့ဝင်များအား နေ့လယ်ကြောင်တောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အစောင့်အရှောက်ကျပ် တည်းစွာနှင့် ပြောင်းရွှေ့သယ်ယူပေးခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဦးဘိုးမြစ် အိမ်က လူမျိုးအဖို့ အတော်အတန် စိတ်အေးသွားရပြန်ပါ၏။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် စိုးရိမ်မကင်းဖွယ် အကြောင်းတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာပြန်ပါသည်။ အိမ်တွင်း-အိမ်ပြင် စောင့်ရှောက်သူများသည် သုံးလေးရက်မျှ ညစဉ်လိုလို ဆက်၍ ညဉ့်နက်လျှင် စိမ်းရွှေရွှေအနံ့တမျိုးကို ရှုရှိုက်လိုက်ရပြီးနောက်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မှီကာ အိပ်ငိုက်လာကြောင်း တစ်ခါတစ်ခါလည်း ငှက်တုတ်ထိုင်လျက်က သတိအလျဉ်းမရဘဲ၊ အိပ်မောကြီးကျသွားတတ်ကြောင်း၊ ထိုစိမ်းရွှေရွှေအနံ့မှာ တစ်ခါတစ်ခါလည်း အိမ်အောက်ထပ်က ပိုကာသမားများ နှာခေါင်းသို့ပင် ထိုးဝင်လာပြီး ဖဲချပ်တွေကိုင်ရင်း တိုင်ငိုင်းနှင့် အိပ်ငိုက်နေကြောင်း သိရှိရကား တအိမ်သားလုံးမှာ အသက်ထားစရာမရအောင် ကြောက်ရွံ့လာ ပြန်လေ၏။

စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ကြောင့် အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်ရှိ လူတွေငိုက်မျဉ်းအိပ်ပျော် သွားကြသော်လည်း ကံအားလျော်စွာဆိုသလို တံခါးပေါက်ကြီးငယ် ဟူသရွေ့ကို ခိုင်ခန့်စွာ သော့ခတ်ထားပြီး သော့တွဲကြီးကိုလည်း ဒေါ်မမ၏ ဘော်လီအိတ်ထဲတွင် သိပ်သည်းကျစ်လျစ်စွာထားခြင်းဖြင့် အပြင်ကရန်သူလည်း မဝင်နိုင်၊ အတွင်းကလည်း ထွက်မသွားနိုင် ရှိနေကြလေသည်။

သို့သော် စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ဆိုးကြီး ဝင်လာခြင်းအတွက် မျက်သလဲဆန်ပျာနှင့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေကြပါတော့၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်လည်း ထူးဆန်းသော ထိုအနံ့ဆိုးကို မည်သည့်အရပ်က မည်သူ၏လက်ချက်နှင့် ထွက်ပေါ်လာရမည်ဟု သိရှိရန် မည်ကဲ့သို့ စုံစမ်းရမည်ဟု အကြံပေးနေရပေ၏။

ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင်ကား နာနာဘာဝ ပယောဂမဟုတ်သည်ကို အသေအချာ သိရပြီးဖြစ်သောကြောင့် ထူးခြားသော အနံ့ကြီးမှာလည်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် လူတစ်စုံတစ်ယောက်က အိပ်ပျော်စေတတ်သော အခိုးအငွေ့များ ပေးခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်မေ့ဆေးစသော အရာများ ပြုလုပ်ရန်မှာ ဆရာဝန်များသာလျှင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် သည် ဦးဘခက်၏ ဘယဆေးများနှင့်ပြည့်နှက်နေသော ခြံအိုနှင့်အိမ်ပျက်ကြီးကို ရှေးဦးစွာ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာမိပါသည်။ ဦးဘခက်မှာ သရဲလည်း မဖြစ်၊ သေဆုံးပြီး အစိုးပင်ပြာကျနေသူဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ အိပ်မေ့ ဆေးမျိုးဖြင့်လျှို့ဝှက်နက်နဲစွာ ကြံစည်လက်စားချေနိုင်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ၊ ထို့ကြောင့် အသက်ပေါင်း ဆယ်ယောက်နီးပါး လက်စားချေ ခဲ့သည်မှာ ဦးဘခက်၏ ကိုယ်စား တစ်ဦးတစ်ယောက်က ပြုလုပ်နေသည်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိပါ၏။

သို့ဖြစ်၍ လူလူချင်းရန်မူခံနေသည်လား၊ အမှောင့်ပယောဂ အစွဲလေလားဟု ယခုတိုင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဝိဝါဒမကွဲပြားနိုင်သေးသော ကာယကံရှင်များကို အမှန်အတိုင်း အသိမပေးသေးဘဲ ကျွန်တော်၏ စုံထောက်ခန်းကိုသာ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဇာတ်လမ်းမှစ၍ နေခဲ့ရသည့်အားလျော်စွာ ခြံအိုကြီးဆီသို့လည်းကောင်း၊ ‘မန္တလေးမြို့တော် မယ်ဒီကယ် ဟေလ်’ ခေါ် ဦးရွှေတင်၏ ဆေးဆိုင်ကြီးသို့လည်းကောင်း မပြတ်မပြတ် အမှတ် မထင် သွားရောက်အကဲခတ်လေ့ရှိခဲ့ပါ၏။

သို့နှင့်တစ်နေ့သောအခါ အနီးစခန်းရှိ ခြံအိုကြီးအနီး၊ တောစပ်ကလေးတွင် ကျွန်တော်စီးလာသော ကားကလေးကို ခပ်ဝေးဝေးချုံ့ကွယ်

တော်ဝင်မြို့ဗဟုအုပ်တိုက်

တခုတွင် ဝှက်ထားခဲ့ပြီး ခြံကြီးအတွင်းဝင်၍ အိမ်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်စုံတစ်ခုတွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်လံကြည့်ရှုနေစဉ်၊ အိမ်ကြီး၏ နောက်ဘေးပိုင်းရှိ မြက်ရိုင်းပင်ကြီးနှစ်ခုကြားတွင် ဘဲဥပုံ ငါးသေတ္တာ အခွံတစ်ခုကျနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် အတော်ကလေး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ခန့်ကပင် ၎င်းမြက်ပင်များအနီးသို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ဖူးသေးရာ တစ်စုံတရာမတွေ့ရဘဲ၊ ယခု ထူးထူးခြားခြားတွေ့သောကြောင့် အံ့ဩစွာကောက်ယူကြည့်ရှုရာ ဖောက်စားပြီးစ ဆီအကပ်အသပ်များနှင့် လောလောလတ်လတ်လွင့်ပစ်ထားသည်ကို သိရပြန်သောကြောင့် ဤအိမ်ကြီးပေါ်၌ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ကြောင်းသိရပါသည်။

သို့အတွက် အိမ်ကြီးပေါ်သို့တက်၍ ထိုလူကို လက်ရဖမ်းဆီးရန်ကြံလိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက်ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ အပေါ်ထပ်အခန်းများမှာ သေ့ခတ်၍ အလုပ်တံထားသည်တစ်ကြောင်း၊ အိမ်ကြီးတွင် လျှို့ဝှက်သော အဝင်အထွက်သွားလမ်းလမ်းများရှိပုံရ၍၊ ထိုလမ်းများကိုလည်း မသိရသည့်အပြင် ကျွန်တော့်မှာသာ အထက်လမ်းနှင့် စွမ်းသူဖြစ်၍ လူလူချင်း ရန်တုန်ရန်မူလုပ်ရမည့်အတွက် လက်နက်ကောင်း မပါရကား အိမ်တွင်း၌ မည်သူမည်ဝါအဝင်အထွက်ရှိ၍ မည်သူမည်သို့ လုပ်ကိုင်ကြစည်နေသည် သိရရုံလောက်သာ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုထားခြင်းက တစ်နေ့တွင် အကြံပိုင်ပိုင်နှင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းမိနိုင်ပေမည်ဟု အကြံပေါ်လာသောကြောင့် အိမ်ကြီးနှင့်တကွ ခြံကြီးတစ်ခုလုံးကို စီး၍ မြင်နိုင်မည်ဖြစ်သော အကိုင်အခက်ဝေဆာသည့် သစ်ပင် တစ်ခုပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ တက်ပြီး အချိန်အတန်ကြာ စောင့်ကြည့်နေမိပါသည်။

သို့သော် အိမ်ကြီးပေါ်မှ လှုပ်ရှားသွားလာသော လူရိပ်လူယောင်ဆို၍ လုံးဝမတွေ့ရဘဲ ရှိပါ၏။ လတ်ဆတ်သော ငါးသေတ္တာခွံတွေ့

တော်ဝင်မြို့ဗဟုအုပ်တိုက်

ရပုံကို အကြောင်းပြု၍ အိမ်ကြီးပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်စွာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် လာနေကြောင်းကား ထင်ရှားနေပေပြီ။ သို့ရာတွင် ဤသူသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်၍ မည်သည့် အကြံအစည်နှင့် ဤကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်နေထိုင်သည် ကို သိရှိရန် အရေးကြီးပါသည်။

ယင်းသို့ လျှို့ဝှက်စွာနေခြင်းကို ထောက်သဖြင့်လည်း ထိုသူတွင် မရိုးမဖြောင့်သော အကြံအစည်ရှိနေသည်ဟု တပ်အပ်စဉ်းစားမိပါသည်။

ဤသူသည် မည်သူနည်း၊ ဦးရွှေတင်ပင် ဖြစ်လေသလား၊ ဦးဘခက်သေပြီးနောက် သရဲခြောက်သော ထိုအိမ်ကြီးတွင် အိမ်စောင့်အတိုးကြီး ဦးသာခေါင်ပင် မနေဝံ့၍ အပြင်လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ နေဝံ့မည်မဟုတ်၊ ဦးရွှေတင် တစ်ယောက်သာ တစ်ခါတရံ ခေတ္တလာတတ်ကြောင်း သိရသည်ဖြစ်ရာ ထိုအိမ်ထဲ၌ လျှို့ဝှက်စွာနေသူမှာ ဦးရွှေတင်များ ဖြစ်နေမည်လား၊ ဦးရွှေတင်သည် သူ၏ဆရာ အခဲမကျေသော သူတွေကို သရဲယောင်ဆောင်၍ ခြောက်လှန့်နေလေမလားဟု တွေးမိပြီး ဦးရွှေတင်ကြီးကိုပင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာမိပါသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် 'ဒီလူကြီးဟာ လူတွေကို ဘာကြောင့် ဤမျှရက်စက်စွာ လျှို့ဝှက်သတ်ဖြတ်နေရသနည်း' ဦးရွှေတင်၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာ သူတော်ကောင်းနှလုံးနှင့် အမြဲပြုံးနေသည်ကိုသာတွေ့ရ၏။ သူ၏ဆေးရုံသို့ရောက်လာသော ဝေဒနာသည်၊ ရောဂါသည်များကို ကလေးသူငယ်ကလေးများအား ယုယအလိုလိုက်သကဲ့သို့ ချိုချိုသာသာ ချော့မော့ပြောဆိုတတ်သည်။ ကရုဏာ၊ မေတ္တာ၊ စေတနာရှေ့ထား၍ သနားကြင်နာစွာလည်းပြုစုတတ်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ကိုင်တွိုင် ဝေဒနာသည်ဟန်ဆောင်၍ မကြာခဏ သွားရောက်ဆက်သွယ်ဖူးသောကြောင့် မျက်မြင်ထင်ရှားတွေ့ခဲ့ရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးရွှေတင်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဤကဲ့သို့

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဆိုးဝါးရက်စက်အကြံတွင်းနက်လိမ့်မည်ဟု မထင်နိုင်အောင်ရှိနေပါသည်။

ထို့ပြင်လည်း ဦးရွှေတင်သည် တစ်ခါတရံဤမြို့သို့လာသော အခါလည်း အထင်အရှားလာတတ်သည်ဟု သိရခြင်း၊ သူ့အိမ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် အကယ်၍သာ အမြဲလာရောက်နေထိုင်သည့်တိုင် အောင် မည်သူကမှ ကန့်ကွက်မည်မဟုတ်၍ လျှို့ဝှက်စွာ ပုန်းအောင်းနေရန် နည်းလမ်းမရှိ၊ ပြောင်ပြောင်ပင်နေလျက် လုပ်လိုသောအလုပ်ကို လုပ်နေနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်မိခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ဝိစိကိစ္ဆာတရားများ လွင့်ပါးပျောက်ပျက်သွားပြန်ပါ၏။

ယင်းသို့ သစ်ပင်ပေါ်တွင် သို့လော သို့လောနှင့် တွေးတောယုံမှားဖြစ်နေမိစဉ် ရုတ်တရက် သစ်ရွက်ခြောက်များကို ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် နင်းလာသော ခြေသံတစ်ခုကို ကြားရသောကြောင့် အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိရာ ကျွန်တော်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိ ရှမ်းအဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။

၎င်းရှမ်းအဘိုးကြီး၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာ ဆင်းရဲသော တောင်သူလယ်လုပ်များနှင့် အသက်မွေးရသူကဲ့သို့ ဝါးဖတ်ခမောက်ဆောင်း၍ ယော်ပျက်နေသော အင်္ကျီနက်အစုတ်ကြီးကို ဝတ်ကာ ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်အပွကြီးကိုလည်း ဒူးအထက်သို့ရောက်သည်တိုင်အောင် ခါးကြားတွင် ညှပ်တင်ထားလျက် လက်လုပ်ခုံဖိနပ်အထူကြီးကိုစီးထားပြီး ပလိင်းငယ်နှစ်ခုကို ထမ်းပိုးတပ်၍ ထမ်းယူကာ လက်မှ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးတစ်ခုနှင့် သစ်ပင်ပေါင်းပင်များကို လမ်းဖယ်ရှင်းရင်း သစ်ပင်အနီးမှ ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

သို့သော်လည်း အသက်ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့အောင် စိုက်ကြည့်နေရာ၊ အဘိုးကြီးထမ်းယူလာသော ပလိင်းနှစ်လုံးပေါ်တွင် အဝတ်စုတ်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား၍ အတွင်း၌ ဘာပါသည်ဟုမသိနိုင်အောင်ရှိနေစဉ် သူတိုးသွားသော လမ်းဘေးရှိ ဆူးခက်အချို့သည် အုပ်ထားသော အဝတ်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

စတစ်ခန့်ငြိသွားသဖြင့် အတွင်းမှာထည့်ယူလာသော ပစ္စည်းများတစ်စွန်း တစ်စပေါ်ထွက်လာရာ ကျွန်တော်သည် များစွာ အံ့ဩသွားမိပါသည်။

ရှမ်းကြီးသည် ဆူးခက်နှင့်ငြိနေသော အဝတ်စကို ဆွဲဖြတ်၍ ပြန်ဖုံးလိုက်သော်လည်း ပလိုင်းထဲမှ ဂိုလ်းဒင်းပတ်မုန့်သေတ္တာ၊ ငါးသေတ္တာ၊ အိုဗာတင်းဘူး၊ နို့ဆီ၊ ထောပတ်စသော အစားအသောက် ပစ္စည်းများကိုမြင်လိုက်ပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော့်အဖို့မူကား တောင်သူ ယာလုပ်ဆင်းရဲသားရှမ်းကြီးတစ်ယောက်နှင့်ညှိပစ္စည်းများ လမိုင်းမကပ်မှု ကို အမျိုးမျိုး တွေးတောနေရပါသည်။

ထို့နောက် အဘိုးကြီးသည် အုတ်ဂူကလေးနှင့် ပေငါးဆယ် ခန့် အကွာတွင်ရှိသော နဘူးချုံကြီးအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားသည်ကို တွေ့မြင် ရလေ၏။

ချုံကြီးမှာလည်း အကိုင်းအနွယ်တွေရှုပ်၍ အရွက်အခက် တွေ ပြည့်ကျပ်အုပ်ဆိုင်းနေသော်လည်း ကံအားလျော်စွာ ထိုအချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီခန့်ဖြစ်၍ အနောက်ဘက်မှ ထိုးနေသော နေရောင်ခြည်ကြောင့် ချုံကြီးအတွင်း အဘိုးကြီးလှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြုသမျှ အရိပ်ကို ကောင်းစွာ မြင်ရပါသည်။

အဘိုးကြီးသည် သူ၏ထမ်းပိုးကိုချကာ မြေပြင်သို့ ခါးကုန်း၍ တစ်စုံတရာနှိုက်ယူနေသည်ကို တွေ့ရပြီးနောက် ပြန်၍ ခါးဆန့်လိုက်သော အခါ အဖုံးကဲ့သို့သော သံပြားကြီးတစ်ခုမြောက်ပါလာပြီး ပလိုင်းနှစ်ခု ကို အတွင်းသို့ချကာ လူကိုယ်တိုင်လည်း မြေတွင်းသို့ ဆင်းသက်သွား လျက် အဖုံးတံခါးကို ပြန်ပိတ်သွားကြောင်း တွေ့မြင်ရပါ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းအဘိုးကြီးမှာ အိမ်တွင်း၌ ပုန်းအောင်းနေသူနှင့် ဆက်သွယ်၍ အစားအစာရိက္ခာများ သယ်ယူပေးပို့နေကြောင်း၊ အိမ်ကြီး မှာ အပေါ်ထပ်နှင့် အတွင်းတံခါး အချို့ပိတ်ထားသော်လည်း လျှို့ဝှက် သော ဥမင်လှိုက်ခေါင်းလမ်းဖြင့် အတွင်းသို့ ဝင်နိုင်သည်ကို သိရပေ၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ကယုာကယာဆင်းပြီး ချုံကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ ယခင်သံအဖုံးတံခါးဝှက်မှာ အထင်အရှားမတွေ့ရဘဲ သံပြားကြီးပေါ်တွင် ရေညှိနှင့် မြက်ပင်ကလေး များပေါက်ရောက်လျက်ရှိ၍ ထိုနေရာ၌ အဖုံးတံခါးရှိသည်ကို မည်သူမျှ ရုတ်တရက်သိမြင်နိုင်မည်မဟုတ်။

ကျွန်တော်လည်း ထိုအဖုံးတံခါးကိုဖွင့်၍ အိမ်တွင်းသို့ အရောက် လိုက်ကြည့်ပြီး ပုန်းအောင်းနေသူကို လက်ပူးလက်ကြပ်မိ အောင်ဖမ်းမည် ဟုကြံမိပြီးအဖုံးကိုမ တင်တော့မည့်ဆဲတွင် စဉ်းစား ဉာဏ်ကလေးတစ်ခု ဝင်၍လာပြန်ပါသည်။

‘ငါအထဲဝင်လိုက်သွားလို့ ပုန်းနေသူကိုတွေ့ပါပြီတဲ့ ဘယ်ကဲ့သို့ အပြစ်ပြု၍ ဖမ်းရမလဲ၊ လက်ပူးလက်ကြပ်အပြစ်ပြု၍ ဖမ်းသည်ထားဦး အကြည်အသာ အဖမ်းခံမည်လား’

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှမခံ၊ အကြံအစည်မအောင်မီ အရေးပျက် ရန်သာရှိသည်ဟု စဉ်းစားမိသောကြောင့်ခြေလှမ်းကို အသာရုပ်သိမ်းခဲ့ရ ပါသည်။ အတွင်းမှာ လူတစ်ဦးနေသည်ကား အမှန်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုလူမှာ အိမ်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်သောလမ်းများကို အသုံးပြုနေခြင်းအတွက် ဤလူသည် ဦးရွှေတင်သော်လည်းကောင်း ထိုသို့မဟုတ်၊ ဦးရွှေတင်တို့နှင့် ဆက်သွယ်သော လူတစ်ယောက်ယောက်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်။

သရဲတစ္ဆေယောင်ဆောင်၍ လူ၏အသက်ပေါင်းများစွာကို ရက်စက်စွာသတ်သော ဤလူဆိုးကို အမြန်ပေါ်ပေါက်အောင် စုံထောက် တော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ၊ အိမ်တွင်းကလူ ဦးရွှေတင် ဟုတ်-မဟုတ် အတပ်သိရအောင် ခြံပြင်သို့ အမြန်ပြန်ထွက်လာပြီး ကားကလေးနှင့်ပင် မန္တလေးသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

လာနေကျရှမ်းလူမျိုး လက်ဖက်ခြောက်ပွဲစားအသွင်ဖြင့် ရွှေမြို့ တော်ဆေးတိုက်ကြီးသို့ ဝင်မိလျှင် ဝင်မိချင်းပင် ကျွန်တော်၏အထင်နှင့်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ပါစင်အောင်မှားနေသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာဝန်ဦးရွှေတင်မှာ ဖော်ရွေချိုသာစွာနှင့်ကျွန်တော့်ကိုဆီးကြိုနှုတ်ဆက် ပြီးလျှင် 'အော်-ပွဲစားလေးနေကောင်းသွားပလား၊ တစ်နေ့ကပေးတဲ့ဆေးနဲ့ ပွဲစားလေး လူမမာနဲ့ တဲ့သွားပြီထင်တယ်' ဟုပြောလျှင်-

'ဟုတ်ကဲ့ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လူမမာက သူ့ရောဂါကို ဘာမှန်းမသိတော့ ဆေးကိုအထင်နဲ့မှန်းပြီး ပေးနေရတာနည်းနည်း နေသာထိုင် သာရှိပါပြီ။ ဒါထက် အခုလာခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်တိုင်အတွက် ပါပဲ' ဟု မုသားမဖြစ်အောင် ဝိနည်းလွတ်ပြောလိုက် ရလေ၏။

၎င်းပြင်ကျွန်တော်၏အကြံမှာ အိမ်တွင်းအောင်းနေသူဦးရွှေ တင်မဟုတ်လျှင် ဦးရွှေတင်နှင့်နီးစပ်သူ တစ်ဦးဦးဖြစ်လေမလားဟု အကဲ ခပ်လိုသဖြင့် သူ၏ဆေးတိုက်တွင် နှစ်ရက်သုံးရက်မျှ နေနိုင်ရန် တစ်မျိုး တစ်မည် ကြံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤဆေးဆိုင်တွင် ကျွန်တော်နေသည့် တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း လည်း ဦးဘိုးမြစ်နှင့် ဦးလှဘေတို့အား စိတ်ချစေရန် မန္တလေးရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဆေးတိုက်သို့မသွားမီ သံကြိုးရုံးသို့ဝင်၍ အကြောင်းကြားခဲ့ ပြီးလျှင် ဦးဘိုးမြစ်တို့အတွက်လည်း စိတ်မငယ်စေရန် ထွက်မလာမီက ပင် နာနာဘာဝ တစ္ဆေသရဲစုံနတ်ရဲတို့ ဝင်ရောက်နှောင့်ရှက်ခြင်းမပြု နိုင်စေခြင်းငှာ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် ပတ်ဝန်းကျင်တို့တွင် ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်သဲ၊ ပရိတ်ပန်းတွေနှင့် ရံဝိုင်းပေးထားပြီး အိမ်နှင့်ခြံ အဝင်အထွက် တံခါးတို့မှာလည်း မနုဿိဟ အင်းတော်ကြီးများနှင့်ခံတပ်ကြီးသဖွယ် ကာကွယ်ပေးထားခဲ့ခြင်းများကြောင့် ကျွန်တော်မရှိသည့်အချိန်အတွင်း တစ်နေရာမှ ပယောဂအနှောင့်အရှက်များပေါ်ပေါက်လာသည်တိုင် အောင် စိုးရိမ်ရန်မရှိတော့သဖြင့် ဆေးတိုက်တွင် စိတ်ချ လက်ချ နှစ်ရက် သုံးရက်မျှနေရန် စိတ်ကူးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဦးရွှေတင်မှာ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သော စကားကို ကြားရလျှင် ပင်-

'ဟင်-ပွဲစားလေးအတွက်၊ ဟုတ်လား၊ ပွဲစားလေးဘာရောဂါ ရှိလို့လဲ' ဟု စိုးရိမ်စွာ မေးရှာပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း မုသားမဖြစ်စေခြင်းငှာ၊ 'ဩတ်-ထူးထူး ထွေထွေတော့မဖြစ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ် တစ်ခါတလေ အတွေးလွန်ပြီး အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါကျရင် လူမှာလည်း မအိမ်သာကြီးဖြစ်နေရော၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးကို တစ်နေ့ပြုမယ်၊ တစ်နေ့ပြုမယ်နဲ့ မအားလို့ မရောက်လားနိုင်ဘူး။

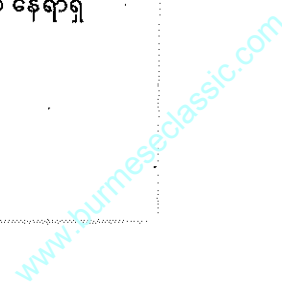
'ဒီတခေါက်တော့ အကြောင်းကိစ္စကလေးနဲ့ လာရပေတဲ့ နှစ်ရက်သုံးရက်တန်သည်ဆိုသလို ဒီဆေးတိုက်ကြီးမှာနေပြီး ဆရာရဲ့ အစမ်းသပ်ခံ ဆေးဝါးစားတန်လည်း စားရအောင်လို့ လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံရတဲ့အတွက် အခန်းခ၊ စမ်းသပ်ခ ဆေးဖိုးဝါးခ ကျသလောက် ပေးပါမယ် ဆရာကြီး' ဟု ပြောလိုက်သောအခါ

'အို- နေပါ-နေရာတွေလည်း ခုတလော အတော်ပဲ ချောင်ပါ တယ်။ နို့ပွဲစားလေးရောဂါက ဘာရောဂါလို့ ထင်သလဲ တခြားဆရာဝန် တွေကရော ဘယ်လိုပြောဖူးသလဲ'

'တယ်သူ့မှလည်း မပြုဖူးသေးပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ တစ်ခါတစ် ခါ အိပ်မပျော်ရင် မအိမ်သာဖြစ်တာပါပဲ ဆရာကြီး၊ ဘာရောဂါအခြေခံရှိ သလဲဆိုတာ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုမှ သိရတော့မှာပေါ့' ဟု ပြောလိုက်သော ကြောင့် ထိုနေ့မှစပြီး ဆရာဝန် ဦးရွှေတင်၏ လူနာစာရင်းတွင် ကျွန်တော် ၏ နာမည်ထည့်သွင်းလိုက်ပါတော့၏။

ကျွန်တော့်အတွက် ပေးထားသော နေရာမှာ အလယ်ထပ် လူနာခန်းများတွင် ယောက်ျားလူနာများအဖို့ ဝိုင်းခြားထားသော နေရာရှိ အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်ပါသည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကံအားလျော်စွာ လူနာများပါးရှားနေသည့် အခိုက်အတန့်ဖြစ် သဖြင့် ကျွန်တော်၏အဖို့ အနေရချောင်ချိလျက်ရှိသည့် အပြင် ကျွန်တော်ဆေးရုံတက်ရသည်မှာလည်း တုံးလုံးပက်လက် လဲနေသော လူနာမျိုးမဟုတ် ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် အစမ်းအသပ်ခံရရုံသာ တက် ရောက်နေသော လူနာတစ်ဦးဖြစ်လေရာ၊ အား၊ အားရှိတိုင်း ဆေးတိုက် ဆေးခန်းများသို့ ဝင်ထွက်သွားလာ ကြည့်ရှုနေပြီးလျှင် ဆေးတိုက်တွင် လုပ်ကိုင်သော သူနာပြုများ၊ ကွန်ပေါင်ဒါများ၊ ဆရာဝန်-ဆရာမများနှင့် လည်း အလွမ်းသင့်စကားပြောဆိုနေထိုင်ခြင်းဖြင့် ဆေးတိုက်ကြီးရှိ လူနာ များနှင့်အတော်ပင် ပန်စားလျက်ရှိပါ၏။

ဦးရွှေတင်လည်း နောက်နေ့ကစ၍ ကြည့်ရှုရာ၊ စိတ်အလုပ် ကို လုပ်အားကြီးသဖြင့် ဦးနှောက်သို့ အားပေးသော အာရုံကြောများ၊ အင်အားနည်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်မှအပ ရောဂါအထွေအထူးမရှိ ကြောင်း ပြောဆိုကာ တစ်ခါတစ်ခါ ဦးနှောက်ကို အနားပေးရန်နှင့် ကျွန်တော်စားရန်ဆေးများ စပ်၍ ပေးထားပါသည်။

အခန်း (၁၀)

ကျွန်တော်လည်း အလိုက်သင့်ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ရာ၊ ဆေးတိုက်ရှိလူနာများကို ကြည့်ရှုရသော ဦးရွှေတင်၏သား မောင်မောင် မြနှင့် သူ၏ညီမ-ဆရာဝန်မ ထွေးထွေးတင်ကိုလည်း တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရ ပါ၏။

ဒေါက်တာမောင်မောင်မြမှာ မျက်နှာခပ်တည်တည် နေတတ် သော်လည်း လူနာများအပေါ်တွင် ယုယကြင်နာစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံ တတ်ပါသည်။

ထွေးထွေးတင်မှာလည်း စိတ်သဘောကောင်းသောမိန်းကလေး တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သူ၏ ချိုသာရွှင်ယုသော မျက်နှာကလေးက သက်သေ ခံလျက် ရှိနေပေ၏။

ဦးဘခက်၏သမီး ဒေါက်တာ မောင်မောင်မြ၏ဇနီး ဆရာဝန် မလေး မေနှဲ့ရီဆိုသူကိုမူကား မျက်နှာမြင်ပြီးစ၊ အနားယူနေဆဲဖြစ်သည် တစ်ကြောင်း၊ သူ၏သားကလေး နေမကောင်းသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ဆေးခန်းထဲသို့ တစ်ကြိမ်သာ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရဖူးပါသည်။

သို့ရာတွင် မေနှဲ့ရီ၏ မျက်နှာလည်း ကလေးနေမကောင်း၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသော အရိပ်အယောင်ကလေးများ မျက်နှာတွင် ရစ် သန်းနေသည်မှတစ်ပါး စိတ်ကောင်းသဘောကောင်းရှိသူကလေး ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်နိုင်ပါတော့သည်။

သို့နှင့် ဆေးတိုက်ရှိ ဦးရွှေတင်၊ မောင်မောင်မြ၊ ထွေးထွေးတင် နှင့် မေနှဲ့ရီစသောတို့မှာ အနီးစခန်းရှိ ခြံနှင့်အိမ်ပျက်ကြီးအတွင်းမှာ လျှို့

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

ဝှက်၍ လူများ၏ အသက်ကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်နေသော သူယုတ်မာကြီးနှင့် မညီညိုသော နည်းဖြင့် အဆက်အသွယ်ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်းဟု တွေးကာ စိတ်စေတနာကောင်းနှင့် နေထိုင်ရှာကြသော သားအဖတစ်စု အပေါ်တွင် မကောင်းထင်မြစ်မှားမိသော ကျွန်တော်၏ စိတ်ကိုပင် ပြန်လည်အပြစ်တင်ရပါတော့သည်။

ထို့ပြင် အစေခံများအား သူတို့အိမ်သားထဲ၌ ဦးသာခေါင်ဆိုသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိ-မရှိကို အမှတ်တမဲ့ စုံစမ်းမိရာ ရှိကြောင်း၊ ဦးသာခေါင်မှာ ဦးဘခက်သေဆုံးပြီးနောက် သရဲခြောက်သောမြဲကြီးတွင် မနေဝံ့တော့သဖြင့် ဦးရွှေတင်ထံတွင် လာရောက်နေထိုင်ကြောင်း။

သို့ရာတွင် အဘိုးကြီးမှာ အသက်ကြီးသဖြင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်မလုပ်နိုင်၍ ဦးရွှေတင်က သူ၏ ဆရာကြီး ဦးဘခက်၏ လက်သုံးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အငြိမ်းစားနေရန် အခွင့်ပြုထားသောကြောင့် ဦးသာခေါင်မှာ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်အလုပ်နှင့်သာ ခပ်အေးအေးနေရကြောင်း။

ယခုလည်း ရွှေကြက်ယက်တောရသို့ ဥပုသ်စောင့်ထွက်သွားသည်မှာ နှစ်ရက်လောက် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း တို့ကို ကျွန်တော်ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပင် ကြားသိရပြီး ဖြစ်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်လာခဲ့သည်မှာ အလဟဿဖြစ်ရလေပြီ။ ဤအိမ်သားတို့မှာ သူတော်ကောင်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်အလိုရှိသော လူတစ်ကောင်ကို တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်ဟု စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် နောက်တစ်နေ့မနက် ဆေးတိုက်ကြီး၏ရှေ့မျက်နှာစာတွင် စကြို လျှောက်နေစဉ် ပိတ်ဖြူလုံချည်၊ ပိတ်ပုဝါလောဘက်တင်၍ လည်ပင်းမှာ စိတ်ပုတီးဆွဲ၍ ဆေးတိုက်ထဲဝင်လာသော အဘိုးကြီးတယောက်ကိုမြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်၏ သွေးသားများ ရပ်ဆိုင်းသွားသကဲ့သို့ မှတ်ထင်လိုက်မိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝင်လာသော စိတ်ပု

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမှတ်တမ်း

တီးနှင့် ဥပသကာကြီး၏ မျက်နှာကြီးမှာ မြဲအိုကြီးအတွင်းသို့ ပလိင်းနှစ်ခု ထမ်း၍ လျှို့ဝှက်သောလမ်းမှ အိမ်ကြီးအတွင်း ရိက္ခာပို့ဝင်သွားသူ ရှမ်းအဘိုးကြီး၏ မျက်နှာနှင့်ရွေးမရအောင် တူနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုခဏ၌ပင် ဆေးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဦးရွှေတင်က ဆီးကြိုကာ 'အလို-ဦးသာခေါင်ဥပုသ်စောင့်ရာက ပြန်လာပြီလား' ဟု မေးသံကို ကြားရသောအခါမူကား ကျွန်တော်သည် အလွန်အလွန်အံ့ဩ၍ သွားပါတော့သည်။

ဦးသာခေါင်ကား ဘုရားဒကာယောင် ဆောင်၍ဓားပြတိုက်သူနှင့် မခြားနားတော့ပေ။ အသက်ပေါင်းများစွာကို သတ်ခဲ့သူ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်အားပေးနေသူဖြစ်သောကြောင့် ဘီလူးသဘက်ကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းလှတော့သည်။

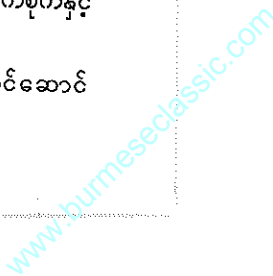
ထို့ပြင် သရဲ ဦးဘခက်ယောင်ဆောင်၍ ပုန်းအောင်းဆိုးသွမ်းပြီး ရာဇဝတ်မှုကြီးကို ဆက်ခါဆက်ခါ ကျူးလွန်နေသူလူဆိုးကြီးကို မိလိုလျှင် ဦးသာခေါင်ကို ဖမ်း၍ စစ်ဆေးက သိရတော့မည်ဟုလည်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းကြီးမက ဝမ်းမြောက်၍ သွားမိပါ၏။

ဤလူဆိုးကြီးသာမိပါလျှင် သေဆုံးရသူများနှင့်တကွ စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဘိုးမြစ်တို့ကို ပြီးနေသော သရဲဦးဘခက်၏ပြဿနာမှာ မှန်ရာကန်ရာအတိုင်း ရှင်းပြတ်သွားရတော့မည်ဟု စိတ်အားတက်၍ သွားပါ၏။

ထို့နောက် ဦးသာခေါင်က ဥပသကာသံပါပါနှင့် 'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာပြန်လာပါပြီ။ သာဓုသာ ခေါ်ပါတော့၊ သုံးရက်လုံးလုံးသက်သတ်လွတ်စားပြီး ဆယ်ပါးသီလစောင့်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းလည်းညှတိုင်းဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အမျှ-အမျှ-အမျှ ယူပါဆရာ' ဟုဆို၍ ဦးရွှေတင်ကလည်း 'သာဓုဗျာ-သာဓု-သာဓု' ဟုပြန်ပြောလိုက်သောကြောင့် ဦးသာခေါင်မှာ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပါတော့သည်။

ဦးရွှေတင်တို့ကား ဦးသာခေါင်၏ သူတော်ယောင်ဆောင်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

ကြောင်း သိတင်းသုံးနေသော အဖြစ်ကို မသိရှာ၍ ပေလော၊ သိလှက်နှင့် သူတို့ချင်း တစ်နည်းနည်းနှင့် အဆက်ရှိ၍ ပေလောဟု ထိုအချိန်ပိုင်း ကလေးအတွင်း၌ ခွဲခြားသိနားလည်ရန် ကျွန်တော်မစွမ်းဆောင်နိုင်သေး ပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဦးသာခေါင်၏ အနေအထိုင် အပြုအမူတို့ကို မျက်လုံးနှင့်နား အလကားမထားဘဲ အမြဲစောင့်ကြပ် ကြည့်ခဲ့ရာ တစ်ခဏကြာသော် ဦးသာခေါင်သည် တိုက်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်း လာပြီး ဦးရွှေတင်၏ပရိုက်ဗိတ်အလုပ်ခန်းထဲသို့ လစ်ခနဲ ဝင်သွားသည် ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အလယ်ထပ်မှ ကပျာကယာ ဆင်းလိုက်လာပြီး အလုပ်ခန်းအနီးရှိ ဆောင်တော်ကူး လမ်းကြားကလေး တွင် အမှတ်မထင် လမ်းလျှောက်ရင်း အကဲခတ်နေမိရာ၊ ဦးသာခေါင် သည် ဦးရွှေတင်အား အရေးကြီးသော သတင်းစကားတစ်ရပ်ကို ပြောဆို နေသကဲ့သို့ တီးတိုးကပ်ပြောနေပြီးလျှင် ဦးရွှေတင်ကလည်း ဦးသာခေါင် ပြောသောစကားများ စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ မြင်ရပါသည်။

၎င်းတို့ပြောစကားမှာ တီးတိုး နှစ်ကိုယ်ကြားဖြစ်နေသည် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ကလည်း မလှမ်းမကမ်း ဖြစ်နေသည်ကတစ် ကြောင်း တို့ကြောင့် 'ဘာအကြောင်း' ဟု မသိရသော်လည်း လူမကြား အောင် လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စတစ်ခုခုအတွက် ဆွေးနွေးနေကြကြောင်းကား ၎င်းတို့ ၏ လေးနက်သော မျက်လုံးများကိုထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်ပါ သည်။

ထိုခဏမှာပင် မောင်မောင်မြနှင့် ထွေးထွေးတင်တို့ ဦးရွှေတင် အခန်းထဲဝင်လာကြပြီးနောက် လေးယောက်ထိုင်၍ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တီးတိုးပြောကြပြန်ပါသည်။

ဤတွင်မှလည်း အစက အထင်ကြီးခဲ့မိသော အိမ်သားများ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဇော်ဆရာမဟ်တစ်

အားစိတ်ပျက်၍ သွားမိပါ၏။ ကျွန်တော်ကား ကြာကြာမအောင်နိုင်တော့ ဘဲ သူတို့အထဲသို့ တိုးနိုင်အောင် တိုးလိုက်ချင်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဆေးရုံတက်လာသော လူမမာဆိုသော်လည်း တည်းခိုနေထိုင်သည့် ဧည့် သည်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေသောကြောင့် အခွင့်အရေးပိုနေသူဖြစ်သည့်အတိုင်း လမ်းလျှောက်ရင်းမှ သူတို့အခန်းသို့ လှမ်းမြင်ရပုံမျိုးနှင့်-

'အလို-ဆရာတို့သားအဖတွေ ဘာများအရေးတကြီးတိုင်ပင် နေကြသလဲ' ဟု စကားရောဖွဲ့ရောလုပ်၍ အလိုက်မသိသော ဧည့်သည် တစ်ဦးပမာ မေးမေးဝင်ဝင် ဇွတ်ဝင်သွားသည်တွင် အားလုံးပင် မျက်နှာ ကျွမ်းမြဲတစ်မျိုး ပြင်လိုက်ကြကာ ဦးရွှေတင်ကစ၍-

'အော်-ပွဲစားကလေးလား၊ လာပါ-လာပါ' ဟုဆို၍ မောင်မောင် မြကလည်း နေရာထိုင်ခင်း ဖယ်၍ပေးပါသည်။

'ကျွန်တော်လည်း စကားပြောဖော်မရှိလို့ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ဆရာ တို့စုစုရှိရာ ဝင်လာခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဝင်လာတဲ့အတွက် ဆရာတို့မှာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေတာအနှောင့်အယှက်များဖြစ်နေမလား' ဟု အလိုက်သိတတ်သည့်သဘောနှင့် ပြောလိုက်သောအခါ ဦးရွှေတင်က-

'အို . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆရာတို့တိုင်ပင်တာလည်း လူမသိရမဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာ့မြေးကလေး၊ ဟောဒီက ဒေါက်တာမောင်မောင် မြရဲ့ကလေး၊ အပေါ်ထပ်မှာ အတော်ပဲ မကျန်းမမာဖြစ်နေတယ်။ ဒီ အတွက် စိုးရိမ်ကြလို့ ခေါင်းချင်းရိုက်နေတာပဲ။ ကလေးအမေ မေနှဲ့ရီ လဲကလေးရောဂါ အခြေအနေစိုးရိမ်ရတာကို မသိစေချင်တဲ့အတွက် ဒီမှာ လာပြီး တိုင်ပင်နေကြတာပါ။ သူ့ခမာ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်နေပေတဲ့၊ ကိုယ့်ရင်သွေးအတွက်ဆိုတော့ ထိပ်သွေးရောက်ပြီးဘာမှ မလုပ်တတ်အောင် မွန်တက်နေရှာတယ်။ ဆရာတို့လည်း ဆရာဝန်တွေမို့ တတ်အားသလောက်ပြုစုကြတာပဲ။ ကလေးကလည်း လသားကလေးဆို တော့ ကုရတာလည်း တယ်မလွယ်လှဘူး' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က-

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

'ဪ... ဟုတ်ကဲ့လားဆရာ' ဟု ရောနှောညှာလိုက်ရပါ သော်လည်း သူတို့တိုင်ပင်ကြသောစကားမှာ ကလေးအတွက် မေနှဲ့ရီ မကြားစေချင်၍ တိုးတိုးပြောနေကြသည်ထားဦး၊ ပြောပုံဆိုပုံမျက်နှာ အမူအရာတို့မှာ ထိုထက် နက်နဲ၍ အရေးတကြီး လျှို့ဝှက်ထားရသည့် အရိပ်အယောင်ရှိနေပါသည်။ ထို့နောက် ဦးရွှေတင်က ဆက်လက်ခါ-

'ခလေးတော့ မျှော်လင့်စရာမရှိတာအမှန်ပဲ' ဟုပြောလျှင် မောင်မောင်မြက ကလေးထက် ရီရီက ခက်နေပါတယ် ဖေဖေရဲ့၊ သူ့ကလေးကို အရိပ်ကြည့်နေရာက ကလေးတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သူ့မှာ စိတ်ကိုအများကြီးထိခိုက်သွားမယ်။ နဂိုကလည်း သူ့ခမျာတယ်ပြီး- စိတ်ကောင်းခဲ့တာမဟုတ်တော့' ဟုပြောစဉ်ဦးရွှေတင်က ဆက်၍-

'အေးလေ... အရီက သူ့အဖေအတွက်လည်း စိတ်မကောင်း အခဲကလေးရှိနေတယ်၊ ဪ-ဒါထက်၊ ဟောဒီက ပွဲစားကလေးပြောဖူး တယ်၊ ဆရာလည်း မကျွတ်ရှာဘူးတဲ့၊ သရဲဖြစ်ပြီး သူ့ရန်သူတွေလိုက်ပြီး ဂလဲ့စား ချေနေသတဲ့' ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်မောင်မြ ထွေးထွေးတင် နှင့်ဦးသာခေါင်တို့သည် ကျွန်တော်၏ ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့် ပါသည်။ မောင်မောင်မြကမူ-

'အို-ဟုတ်ကဲ့လား-ပွဲစားကလေး၊ ဘယ်ကကြားသလဲ၊ ကိုယ်တိုင် ကောမြင်ခဲ့ရသလား' ဟုမေးသောအခါ

'ပြောနေကြတာတော့စုံလိုပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ ကျုပ်တော့ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘခက်ကိုမမြင်ဘူး၊ မကြားခဲ့ပါဘူး။ သူများပြောကြတာ သိရတာပါပဲ၊ နို့ပြီးတော့ လူတွေကိုခြောက်လှန့်ပြီး သတ်အားကြီးလို့ တချို့ကလည်း သရဲတောင်မထင်ဘူးတဲ့၊ အိမ်ကြီးကို ရဲတွေနဲ့ တစ်ရှာချင် ကြတယ်၊ ရဲကလည်းသရဲဆိုပြီး အရေးမယူခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုပြောင်း လာတဲ့ရာဇဝတ် ရဲဝန်ထောက်မောင်ဉာဏ်ရင်ကတော့ လူကလည်း ထက်တုန်း၊ မြက်တုန်း အရွယ်ကလေးမို့ တစ်နေ့နေ့အိမ်ကြီးကို တက်ပြီး

ရှာမယ်လို့ကြိမ်းဝါးနေသတဲ့၊ ဒါလည်း ကျွန်တော်တို့ပွဲရုံမှာ လူများတွေ ပြောကြတာ ကြားခဲ့ရတာပါပဲ' ဟုအရေးမကြီးသလိုပြောလိုက်ပြီး၊ အမှတ်မဲ့သူတို့အကဲကိုကြည့်လိုက်ရာ၊ လေးဦးသားပင် မျက်နှာများ မသိ မသာယာသွားကြသည်ကိုတွေ့ရပေ၏။

သို့ရာတွင် ဦးရွှေတင်က ဟန်ဆောင်လိုက်သည့်အနေဖြင့် 'ရှာ ပစေလေ၊ ရဲမသင်္ကာဘူးထင်လည်း ထင်စရာပဲ၊ ဒါပေတဲ့ တစ္ဆေသရဲဆို တာ မြင်နိုင်တာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ၊ ရှာလည်းရှာ၊ ရှာနေမှာပေါ့' ဟု ပြောလိုက် ပါသည်။

ထို့နောက် သူ၏မြေးငယ်ကလေးအတွက် စိုးရိမ်ကြောင်းများ စကားဆက်လက်ပြောနေပြန်ရာ ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးအတွက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန်သော်လည်းကောင်း၊ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေစောင့်ရှောက် ရန်ရှိကလည်း ကူညီလိုကြောင်း ပြောရပါသည်။

ထိုသို့ပြောရခြင်းမှာလည်း သူတို့နေထိုင်ရာ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တိုးနိုင်အောင် ကြံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးရွှေတင်နှင့်တကွ တစ်အိမ်သားလုံး မှာ ကျွန်တော့်အား လူရေမလယ်တလယ်၊ ရှမ်းကပြားတစ်ဦးဟု အထင်ရှိ နေသည်တစ်ကြောင်း၊ သူတို့၏ အတွင်းရေးများနှင့် တစ်စုံတရာ မပတ် သက်သူ အရိုင်းသက်သက်ဟု အထင်ရှိသည့်အတိုင်း လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခွင့် ရနေပါသည်။

သို့နှင့် ထိုနေရာမှ လူစုခွဲ၍ ညဉ့်ဦးယံ အချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော်အိပ်သော ခုတင်ပေါ်တွင် သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်လျက် ရှိနေခိုက် ကျွန်တော်၏အနီးသို့ ဆရာဝန်မ ထွေးထွေးတင် ရောက်လာပါ သည်။ သူ၏လက်တွင် ဆေးပုလင်းနှင့် ဝိုင်ကလပ်ကလေးကိုလျက်-

'ပွဲစားလေး-ညနေဆေး မသောက်ရသေးဘူးထင်တယ်' ဟု ပြောကာ ဆေးတစ်ခွက်တိုက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်းထိုင်၍ ဆေး သောက်လိုက်ရပါသည်။ သို့သော် ထွေးထွေးတင်သည် ရုတ်တရက်

လှည့်ပြန်မသွားသေးဘဲ ကျွန်တော့်အား စကားပြောလိုသောအမူအရာနှင့် အနီးတွင် ရပ်ခပ်နေပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကပင် 'ဪ-ဆရာမ ဘာပြောမလို့ ပါလဲ'

ဟုမေးမိရာ၊ ထွေးထွေးတင်က

'အို-တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး ပွဲစားလေး ပြင်ဦးလွင်က ဝန်ထောက် ကိုဉာဏ်ရင်နဲ့ သိသလားလို့ မေးချင် လို့ပါဟု ပြောပါသည်။

ဤသို့ မောင်ဉာဏ်ရင်၏အမည်ကိုပြောလိုက်သော ထွေးထွေး တင်၏မျက်လုံးမှာ လေးနက်သည့်အဓိပ္ပါယ်ပေါ်ပေါက်နေပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဘိုးမြစ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက် မှ ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် မောင်ဉာဏ်ရင်နှင့် သိကျွမ်းရသူဖြစ်စေကာမူ သူတို့၏အတွင်းကိစ္စကို သိတန်သလောက် သိရစေခြင်းငှာ မောင်ဉာဏ် ရင်နှင့် များစွာ ခင်မင်ရင်းနှီးလေဟန်ပြု၍ အဖြေပေးလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်။ ။ ဆရာမကော မောင်ဉာဏ်ရင်နဲ့ သိသလား'

ထွေး။ ။ 'သိရုံဘယ်ကမလဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ ကျောင်းနေတုန်း ကိုက ခင်မင်လာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ကျွန်မက ဆေးကျောင်းရောက် သူကဆပ်ကျောင်း (ရဲအတတ်သင်ကျောင်း) ရောက်တာနဲ့ လူချင်းကွဲ သွားကြတာကလား'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဪ... ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒါနဲ့ဆရာမ အကြောင်းကိုဉာဏ်ရင် တစ်ခါမှစကားစပ်မပြောဘူး၊ အဲလေ-ကျွန်တော် ကလည်း ဒီဆေးတိုက်အကြောင်း စကားမစပ်မိဘဲဟာကိုး'

ထွေး။ ။ 'ဒါလည်း တစ်ကြောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တစ် ကြောင်းကတော့ ခုလိုကျွန်မနာမည်ကို စကားစပ်မပြောတာဟာ သူ့ကျွန်မ ကိုစိတ်ဆိုးနေလို့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဪ-ဘယ်နှယ့်ကြောင့်တုံးဗျာ'

ထွေး။ ။ 'ကျွန်မနောက်တော့ ပြောပါမယ်၊ ပွဲစားလေးကို ကျွန်မက အရင်မေးစရာရှိပါသေးတယ်။ ဒါမေးပြီးတော့ ပြောပြတာပေါ့'

ကျွန်တော်။ ။ 'မေးပါဗျာ-မေးပါ'

ထွေး။ ။ 'ပွဲစားလေး ဘယ်တော့လောက်ပြန်မလဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'နှစ်ရက်လောက်ရှိရင် ပြန်မှာဘဲ'

ထွေး။ ။ 'ကိုဉာဏ်ရင်နဲ့တွေ့ဦးမှာပေါ့နော်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ပါလိမ့်မယ်'

ထွေး။ ။ 'သူ့အတွက် စိုးရိမ်စရာတစ်ခုရှိလို့ သတိပေးလိုက် ချင်ပါတယ်။ အဲဒါကို ပွဲစားကလေးက တိုးတိုးတိတ်တိတ် လျှို့ဝှက်ပြီး သတိပေးလိုက်ပါ။ ခုလို ကျွန်မမှာတာကိုလည်း ပွဲစားကလေးနဲ့ကို ဉာဏ်ရင်မှတစ်ပါး တခြားလူတွေမဆိုထားနဲ့ ကျွန်မ ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုမြတို့ ကိုတောင် အသိမပေးပါနဲ့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကောင်းပါပြီဗျာ၊ မှာချင်တာသာမှာပါ'

ထွေး။ ။ 'ကျွန်မတော့ ပွဲစားကလေးကိုကြည့်ရတာရိုးတယ်။ သစ္စာကတိတည်တယ်လို့ ယုံကြည်ပြီး ပြောရမှာနော်၊ ကျွန်မနဲ့ကိုဉာဏ် ရင်နဲ့ဟာ ပြောရစေတော့ ငယ်ငယ်ထဲက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မေတ္တာရှိပြီး လက်ထပ်ဖို့ကတိပေးထားတဲ့လူများဖြစ်ပါတယ်။ ခုတော့ သူ့မှာလည်း အလုပ်အကိုင်နဲ့ ကျွန်မမှာလည်း အလုပ်အကိုင်နဲ့အချိန်အရွယ်လည်း ရောက်နေတော့ သူက ကတိအတိုင်း လက်ထပ်ဖို့ပြောပါတယ်။

'ကျွန်မကလည်း ကတိအတိုင်း လက်ထပ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့ကိုကိုမြတို့က ဆရာဝန်မအဖြစ်နဲ့ အလုပ်ကြာကြာလုပ်ပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်၊ သူတို့သဘောက နေနိုင်ရင် တစ်သက်လုံး တောင်မှ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေစေချင်သေးတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မကလဲ ဖေဖေနဲ့အစ်ကိုရဲ့ အလိုလည်းနည်းနည်းပါးပါး လိုက်ပါရစေဦး၊ ဆေးတိုက်မှာလည်း စည်းစည်းလုံးလုံးကူညီလုပ်ကိုင်နေတာ တယ်မကြာ

သေးတော့ နောက်သုံး နှစ်လောက် ဆိုင်းပါဦးလို့ ပြောထားရတယ်။ ဒါကို ကိုညာဏ်ရင်က မကျေနပ်ဘူး။ တစ်နှစ်လောက်လုပ်ပေးရင် တော်ရောပေါ့ တဲ့ရှင်။

‘ကျွန်မမှာလည်း အဖေနဲ့အစ်ကိုက ဆရာဝန်အတတ်ကိုငွေကုန် ကြေးကျခံပြီး သင်ပေးထားရရှာတာ၊ ဒီပညာနဲ့ သူတို့ကို ပြန်မကူညီဘဲ ဆေးကျောင်းကထွက်လို့ တစ်နှစ်လောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသွားမယ်ဆို ရင် ကျွန်မ-မတရားရာ ကျနေမှာပဲ။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းပြုရင် ကိုကိုနဲ့ မမရီတို့လိုဆရာဝန်နဲ့ဆရာဝန်မချင်းချင်းဆိုလည်း ဥမကွဲသိုက်မ ပျက်နေရလေသေးရဲ့။ ခုတော့ကိုညာဏ်ရင်ရဲ့ အလုပ်က တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ပြောင်းရွှေ့နေရတဲ့ အစိုးရအလုပ်ဆိုတော့ သူနဲ့လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်ထဲ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုတာလို့ ပါသွားရတော့မှာပဲ။

‘တစ်ခါကိုညာဏ်ရင်ရဲ့ဘက်ကနေပြီး တွေးပြန်တော့လည်းလိုချင် သူသမီးရှင်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ အရာရှိတစ်ဦးက မေတ္တာနဲ့သစ္စာ မပျက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် စောင့်နေရှာပါလျက်၊ မိန်းမကနေ ရက်ဆွဲနေ တာ ကို မကျေနပ်နိုင်ရှာဘူးပေါ့။

‘ကျွန်မမှာလည်း တို့တို့ပြောရမှာဖြင့် ဆူးကြားမှာသီးရတဲ့ ဘူးသီး ကလေးလို၊ ဟိုဘက်မလှုပ်နိုင်-ဒီဘက်မလှုပ်နိုင်နဲ့ လက်မှိုင်ချနေရပါ တော့တယ်။ ဒီလိုနေရပါမလားလို့ ကိုညာဏ်ရင်ကလည်း စိတ်ဆိုးတယ်။ စိတ် ဆိုးရုံမက သူ့ချစ်သလို ကျွန်မက မချစ်ဘူးဆိုပြီး စိတ်နာနေရှာတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဪ... ဒီလိုဆိုတော့ ဆရာမမှာ ဓပ်ကြားက စိတ်များနေရတယ်ဆိုပါတော့ မောင်ညာဏ်ရင်ဘက်က တွေးရင်လည်း မှန်တာပဲ။ ဆရာမအဖေနဲ့ အစ်ကိုများဘက်က တွေးရင် လည်း မှန်တာပဲ။ ဆရာမဘက်ကနေ တွေးရင်လဲ မှန်တာပဲ။ ဒါဖြင့်- ကျုပ်က ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်ညာဏ်ရင်ကို ပြောရာပြောကြောင်း ပြောပေး ရမှာလား’

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ထွေး။ ။ ‘ဒါကြီးလည်း မဟုတ်သေးဘူးရှင်။ သူဟာ ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးစိတ်နာပြီး နေတာမှန်သော်လည်း ကျွန်မမှာမလွဲသာလို့ လက်မထပ်နိုင်သေးပေတဲ့ သူ့ကိုချစ်ခင်ပါတယ်။ သူက စိတ်ဆိုးနေလေ၊ ကျွန်မက ချစ်လေပါပဲ။ အခုနေ သူ့အတွက် ကောင်းစေချင်လို့ ကျွန်မက တစ်ခုခု မလုပ်ဖို့ပြောရင် ကျွန်မကို အရွံ့တိုက်ချင်တာနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုတဲ့ အလုပ်ကို ဇွတ်တိုးပြီးတော့ လုပ်ပါလိမ့်မယ်။

‘ဒီတော့ ကျွန်မက တိုက်ရိုက်စာရေးပြီး သတိပေးရတာထက် ပွဲစားလေးက ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ပြောသလို သူလုပ်တော့မယ့်ဆဲဆဲ ဖြစ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို မလုပ်ဖြစ်အောင် တားဆီးပေးချင်ပါတယ်။ သူဟာ အသက်အန္တရာယ်နဲ့နီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မလို့ ကြံစည်နေတာကို ကျွန်မသိရပါတယ်။ အဲဒါ မလုပ်ဖြစ်အောင် ပွဲစားလေး အရေးတကြီးကူညီ ဖို့ပါပဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သူ ဘာလုပ်မှာမို့ ကျုပ်က ဘာကို ကူညီရမှာ လဲ။ ဆရာမကို မရလို့ သူ့ကိုယ်သူများ သတ်သေမယ် ထင်လို့လား’

ထွေး။ ။ ‘အို . . . ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ စောစောက ပွဲစား လေးပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ကိုညာဏ်ရင်က အနီးစခန်းအိမ်ကြီးကို ပုလိပ် တွေနဲ့သွားပြီး ရှာမလို့-လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ အဲ-ဒါကိုမသွား ဖြစ်အောင် တဆိတ်လောက် တားဆီးပေးဖို့ပါ။ ကျွန်မပြောရင်တော့ စိတ် ချဉ်ချဉ်နဲ့ တမင်အရွံ့တိုက်ပြီး သွားမှာပဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘အလို-ဒီအိမ်ကြီးသွားတော့ ဘာများအန္တရာယ် ဖြစ်မှာမို့လဲ။ သရဲခြောက်ခံရမှာစိုးလို့လား။ ဆရာမလူက (ရဲ) အရာရှိ ကြီးတစ်ယောက်ပီပီ သတ္တိကောင်းပါတယ်’

ထွေး။ ။ ‘အန္တရာယ်ရှိပါသော်ကောရှင်။ သူဘယ်လောက် သတ္တိကောင်းကောင်း သေမှာတော့ မုချပဲ။ သရဲတစ္ဆေလောက်တော့ ကျွန်မလည်းမမှုလောက်ပါဘူး’

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟင်-သရဲမရှိရင် ဘာရှိသလဲ ဆရာမရဲ့။ ဒီ သရဲကြီးသတ်လို့ပဲ လူတွေဟာ ကြောက်လန့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အညှို့ အမည်း ဖြစ်သေရတယ်လို့ ကြားဖူးပါကော'

ထွေး။ ။ 'ဟုတ်တယ်- ကြောက်သလား၊လန့်သလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ မိုးကြိုးစက်ကွင်းမိသလို တစ်ကိုယ်လုံးညှို့မည်းပြီး သေရမှာ တော့အမှန်ပဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟင်-ဆရာမက ဘာကြောင့်အတပ်သိနေရ တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး။ ဒါလောက်ကြောက်စရာကောင်းနေရင်လည်း ဟိုမောင်ညာဏ်ရင် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းနဲ့ မသွားခင်သွားထားဦးမှပဲ'

ထွေး။ ။ 'ဟုတ်တယ် ပွဲစားလေးရယ်၊ တစ်ဆိတ်မြန်မြန်တား ပေးပါ။'

ကျွန်တော်။ ။ 'တားတာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ သူ့ကို မသွားဖို့ရာ အကြောင်းလုံလုံလောက်လောက်မပြနိုင်ရင်နေမှာမဟုတ် ဘူး။ ဒီကောင်က တဇောက်ကန်းကြီး ဆရာမရဲ့၊ ဒီတော့ သူဆင်ခြင် လောက်တဲ့ အကျိုးအကြောင်းကို သိထားစေမှ'

ကျွန်တော်၏စုံထောက်ခန်းသည် ပြီးဆုံးရန် စခန်းမဝေးတော့ ပြီဟု မျှော်လင့်မိသည့်အခါတိုင်း၊ ချစ်သူအတွက် စိတ်ဝိဘက်မအေးရှာသူ ထွေးထွေးတင်အား အငိုက်ရိုက်၍ မေးရပါတော့၏။

ထွေးထွေးတင်လည်း ပြောရကောင်းမလား၊ မပြောရကောင်း မလားဟုစဉ်းစားကာ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မနိုင်ရှာသလို ငေးနေရာမှ- 'ပြောရမှာ ခက်တယ်ပွဲစားလေးရယ်၊ တတ်နိုင်ရင်တော့ မသွား ဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစားပေးပါ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဪ... ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ချပါ၊ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေတဲ့ ဉာဏ်ရင်ဆိုတဲ့ အကောင်က တဲ့တဲ့ပြောမှ ရိပ်မိတဲ့လူစားဆရာမရဲ့သင်းခိုင်းကုန်းမှာသရဲကြမ်းတယ်ဆိုတဲ့ညောင်ပင်ကို

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမှတ်တမ်း

ညသန်းခေါင်ကျော်မှာ လောင်းကြေးစားကြေးနဲ့သွားပြီး သရဲကိတ်လူ- ဒီတော့-

ထွေး။ ။ 'ကဲလေ-ဒါဖြင့် ကျွန်မနည်းနည်းပြောပြမယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဘာကြီးဦးဘခက်ရှိစဉ်တုန်းက ဆေအမျိုးမျိုး ဓါတ်ခွဲ ကိရိယာအမျိုးမျိုးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာသိလို့ တောထဲကလူဆိုးကြီး တစ်ယောက်တိတ်တိတ် အိမ်ထဲဝင်ပြီးနေတယ်၊ အဲဒီလူကြီးဟာ ဘာ ဦးဘခက် စိမံထားတဲ့ လျှပ်စစ်ရောင်ခြည်သုံးနည်းကို သိသွားတယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်နှယ် လျှပ်စစ်ရောင်ခြည် ... ဟုတ် လား'

ထွေး။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ လျှပ်စစ်ဓါတ်တစ်မျိုးပေါ့၊ အဲဒီရောင်ခြည်ကို နောက်တစ်ခါ ဓါတ်မီးအားပေးပြီးအလိုရှိတဲ့ သတ္တဝါကို ထိုးလိုက်လျှင် မီးရောင် အလင်းကျတဲ့နေရာမှာ လျှပ်စစ်ဓါတ်မိပြီး တစ်ခါ ထဲ ညှို့မည်းလဲသေသွားတာပဲ၊ အဲဒါကို အသုံးပြုချင်တော့ ဘာကြီး ဦးဘခက် သရဲဖြစ်နေတဲ့အနေနဲ့ ဒီလူကြီးကလိုက်ပြီးခြောက်လှန့်၊ လူတွေကို အိမ်ကြီးဆီခေါ်လာ၊ သူပုန်းနေတဲ့နေရာကနေပြီး၊ ခုနကပြော တဲ့ လျှပ်စစ်ဓါတ်မိပြီး သေစေတတ်တဲ့ သေမင်းရောင်ခြည်နဲ့ ထိုးသတ် လိုက်တာပဲ၊ ကျွန်မတို့လည်းသူ့ကို ဒီအိမ်ကြီးက နှင်မချခံဘူး။ သွားပြီး နှင်ချ လိုက်ရင် သူက ပြန်ပြီး သေမင်းရောင်ခြည်နဲ့ ကျွန်မတို့ကို လူ ပြည်က နှင်ချလိုက်လိမ့်မယ်'

ကျွန်တော်သည် ထွေးထွေးတင်စကားကိုကြားရလျှင် ကြက်သီး များထမလောက်ဖြစ်သွားမိပါသည်။ လောကဓါတ်ဆရာတွေ၊ ဆရာဝန် တွေသည် သူတို့စမ်းသပ်အောင်မြင်သည့်နည်းကို စေတနာနှင့်ကောင်း စွာ အသုံးချပါက လူတွေမှာ များစွာ အကျိုးခံစားရ၏၊ တစ်ခါတရံ ဆိုးဝါး သော အစီအမံဖြင့် ရက်စက်စွာကြံပါကလည်း သူတို့၏ 'နည်း' ကို အမှီပြု ကာ သတ္တဝါတွေအမြောက်အမြား သေဆုံးရပေသည်ဟု စဉ်းစား

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မိပါသည်။ အနောက်နိုင်ငံများတွင် လောကဓါတ်ဆရာတွေ အတတ်ဆန်း
မှုကြောင့် အရာရာ အသုံးဝင်လှသော လျှပ်စစ်ဓါတ်တွေပေါ်လာရ
လူတွေအမျိုးမျိုးအကျိုးခံစားရသည်။

ထိုဆရာများကြောင့်လည်း ဓါတ်ငွေ့ပုံးတွေ၊ မီးလောင်ပုံးတွေ
ပေါ်လာပြီး မြို့ကြီးတွေနှင့်တကွ လူသတ္တဝါတွေအတုန်းအရုံး ပျက်ပြုန်း
သေဆုံးခံကြရပေသည်။

ကောင်းကျိုး ပေးသလောက် ဆိုးကျိုးကိုလည်း ဝင်းဝင်းတောက်
အောင် ပေးပါတော့သည်။

ထွေးထွေးတင်စကားမှာ ဖော်သလိုလိုနှင့် ဖုံးဖုံးသလိုလိုနှင့်ဖော်
လျက်ရှိသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ထိုအိမ်ကြီးသို့ ဦးသာခေါင်စားနပ်ရိက္ခာ
အပို့ဝင်သည်ကို မြင်ခဲ့ရတစ်ကြောင်း၊ လူဆိုးအရိုင်းသက်သက် ဤမျှခက်
ခဲနက်နဲသော လောကဓါတ်လျှပ်စစ်သေမင်းရောင်ခြည်ကို တွေ့ရှိသည်
တိုင်အောင် ဤသို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အသုံးချနိုင်မည်မထင်။

ဦးရွှေတင်တို့နှင့် ရင်းနှီးသူသော်လည်းကောင်း၊ ဦးသာခေါင်ကြီး
ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ရမည်ဟု ထွေးမိပြန်ပါသည်။

ဦးသာခေါင်မှာ အမြင်အားဖြင့် ရိုးအကြီးဖြစ်သော်လည်း
ဦးဘခက်၏ လက်ရင်းတပည့်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် ဦးဘခက်၏ခြေရာကို
ခံနိုင်မည်ဆိုက ဖြစ်နိုင်ပေမည်။ သူ့ဆရာ၏ ရန်သူတွေကိုလည်း သူသာ
လျှင် လက်စားချေနေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု နောက်ထပ်ဆင်ခြင်မိပါ
သည်။

‘ဪ-ဒီလိုဆိုတော့လည်းကြောက်စရာကြီးပဲနော်၊ ဒါနဲ့များလူ
တွေကလည်း ဦးဘခက်ကြီးသရဲဖြစ်နေတယ် ထင်နေကြသေးတယ်၊ ဦးသာ
ခေါင်ကြီးလည်း သရဲခြောက်လို့ ခြံထဲမနေဝံ့ဘူးတဲ့’ ဟု ခန့်တဲ့လုပ်လိုက်
လျှင် ထွေးထွေးတင်မှာ မျက်နှာကလေးတစ်ချက်၊ ပျက်၍သွားပြီးမှ
ကပျာကယာ ဣန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်ကာ-

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

‘ဟုတ်ပါတယ်-ဦးသာခေါင်ကိုလည်းခြံထဲမှာ မနေဝံ့အောင်သရဲ
ယောင်ဆောင် ခြောက်လွတ်လိုက်တာပါ’

‘ဒါဖြင့်-ဦးသာခေါင်ကြီးဟာ ထွက်လာကတည်းက ခြံထဲကို
တစ်ခါမှ မသွားဝံ့ရှာဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါမှ မသွားဝံ့တော့ပါဘူး’

‘လိမ်တယ်-လိမ်တယ် . . . ထွေးထွေးတင်ကျုပ်ကိုလိမ်တယ်’
ဟု ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ပြောလိုက်မိပါသည်။

‘ဪ-ဒါနဲ့ စောစောက ဦးသာခေါင်ကားကလေးနဲ့ ထွက်သွား
တာ မြင်လိုက်ပါတယ်’ ဟု ထပ်တွန့်တက်လိုက်သောအခါမူကား
ထွေးထွေးတင်မှာ အဖြေမပေးတတ်သော ကလေးလို ခဏခေတ္တငေးနေပြီး
မှ-

‘ဟုတ်လား - ဖေဖေများခိုင်းလိုက်သလား၊ ဒါမှမဟုတ်တောက
သူ့တူမများလာလို့ သွားတွေ သလား မပြောတတ်ပါဘူး’ ဟုရုတ်တရက်
ကြံရာမရ ဆွဲပြောလိုက်သော ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ အဖြေကလေးကို ရလိုက်
ပါသည်။

ထို့နောက် ထွေးထွေးတင်သည် မောင်ညဉာဏ်ရင်အိမ်ကြီးဆီသို့
မသွားဖြစ်အောင် တားမြစ်ပေးဖို့ အတန်တန် မှာထားပြောဆိုနေစဉ်
ဦးရွှေတင်လာသောကြောင့် စကားဖြတ်ကာ ဆေးပုလင်းကိုယူပြီးထွက်
သွားလေ၏။

အခန်း (၁၀)

အထက်လမ်းဆရာဘဝမှ စုံထောက်ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်နေရသော ကျွန်တော်သည် ဦးရွှေတင်တို့ အိမ်သူအိမ်သားများအပေါ်မှ သဲလွန်စ တွေ အမျိုးမျိုးရလျက်ရှိသောကြောင့် စိတ်အားထက်သန်၍ လာကာ ယနေ့ညအဖို့ အပေါ်ထပ်သို့တက်၍ အချက်ကျကျ ဇွတ်တိုးစုံစမ်း ရန် စိတ်ကူးထားသည့်အတိုင်း များမကြာမီ ဒေါက်တာမောင်မောင်မြနှင့် အတူ လိုက်သွားပြီး သူတို့အခန်းထဲတွင်ရှိသော ကလေး၏ပုခက်ခုတင် ဘေးတွင် အဆင်သင့်ရှိသောကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကာ ကလေး၏ အခြေ အနေမေးမြန်းမိပါသည်။

ကလေးငယ်မှာ သူငယ်နာတက်နေသောကြောင့် အသံကျယ် လောင်စွာနှင့်ပင် မညည်းနိုင်၊ မငိုနိုင်ရှာဘဲ 'အဲ့ခနဲ-အဲ့ခနဲ' အသံတိမ် ကလေးနှင့် တစ်ချက်တလေ ညည်းကာ အသက်ကလေးဖုတ်လှိုက်- ဖုတ်လှိုက်ရှူနေရှာပါသည်။

ကလေး၏မိခင်ဖြစ်သူမေနှဲ့ရီမှာကား နီရဲအောင်ငိုထားသော မျက်လုံးကလေးနှင့် ပုခက်ခုတင်၏ ဘေးနားတွင် ထိုင်နေပါသည်။

ဒေါက်တာ မောင်မောင်မြမှာလည်း ဇနီးသည် စိတ်ဆင်းရဲနေ ရှာသည့်အတွက်လည်းကောင်း၊ သူ၏ ရင်တွင်း သားဦးကလေးအတွက် လည်းကောင်း၊ စိတ်လက်မကောင်းသော လက္ခဏာနှင့် မျက်နှာမသာ မယာရှိနေပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါလည်း မေနှဲ့ရီကို ယုယကြင်နာစွာ ပုခုံးကိုပွေ့၍

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမုတ်တမ်း:

'ရီရီ-ရီစိတ်ကို သိပ်ပြီးအပင်ပန်းမခံပါနဲ့ရီရယ်၊ ရီတို့ ကိုကိုတို့လည်း ကိုယ် တတ်သိ နားလည်ထားသလောက်နဲ့ လိုလေသေးမရှိ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ကုကြတာပဲ၊ သူ့ကုသိုလ်ကံအတိုင်းပေါ့၊ သွေးနု သားနုနဲ့ ဒီလောက် အအိပ်ပျက် အစားပျက်နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲပြီး မနေပါနဲ့ကွယ်'

ဟုချော့မော့ဖျောင်းဖျစေကာမူ မေနှဲ့ရီမှာ ဤသို့ဖျောင်းဖျလေ ... ပို၍ ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်တွေနှင့် တရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်နေရာမှ

'ရီလည်း သိပါတယ်၊ ကိုကိုရယ်၊ နားလည်ပါတယ်၊ သည့်ပြင် လူနာတွေအပေါ်မှာ ဆရာဝန်စိတ်ထားနိုင်ပေတဲ့ ကိုယ့်ရင်သွေးအရေး ဆိုတော့ ဘယ်လိုတင်းလို့မှမရဘူး၊ နောက်နောက်က ခိုင်ခံ့တဲ့စိတ်တွေ ဟာ တစ်ခုမှ ရှာမရတော့ဘူး ကိုကိုရဲ့'

ဟုပြောကာ ရောဂါတက်၍ အသက်ဖုတ်လှိုက်ရှူနေသော သားကလေးကိုကြည့်ပြီး တဆွေးတည်းဆွေး၍ ဒနရှာပါတော့သည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်ကလည်း ပရိယာယ်နှင့် လူနာမေးလာရသူ ပြုပြီ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် 'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ သားသမီးဆိုတော့ စိတ်ပူမယ်ဆိုလည်း ပူစရာပဲ၊ ဒါပေတဲ့ ကိုယ်တိုင်ကိုလည်း နနည်းနည်း သတိထားပြီး အအိပ်အစားမှန်အောင် လုပ်ပါဦး၊ ကျွန်တော်ဒီညထိုင် စောင့်နေတုန်း ဆရာမ တရေးတမောပျော်အောင် အိပ်ပေါ့'

ဟုဆိုလျှင် မောင်မောင်မြကပါ ဝင်ရောက်ထောက်ခံသည့်အ နေနှင့်

'ဟုတ်သားပဲရီ၊ ရီအားနည်းလှပြီ၊ အိုဗါတင်း တစ်ခွက်သောက် ပြီး ခဏအိပ်လိုက်ဦးနော်၊ ကိုကိုပွဲစားလေးနဲ့ ကလေးနားမှာ ထိုင်စောင့် နေမယ်' ဟုဆို၍ အစေခံတစ်ယောက်ကို အိုဗါတင်းတစ်ခွက်ယူစေပြီး သူ၏ ဇနီးကို ချော့မော့တိုက်ကာ၊ အနီးရှိနှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ပေါ်တွင် တရေးတမောအိပ်စေပါသည်။

ထွေးထွေးတင်နှင့် ဦးရွှေတင်တို့လည်း အခန်းထဲသို့ ထွက်ချိ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

ဝင်ချီနှင့် ရက်ကန်းရှယ်သလို လာရောက်ကြပြီးလျှင် ကလေးကိုတစ်လှည့် မေ့နွဲ့ရီကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရှုယုယလျက်ရှိနေကြပါ၏။

သို့နှင့်ပင် အချိန်ကား တစ်စတစ်စ ညဉ့်နက်လာပါသည်။ စောစောက အခန်းထဲတွင် လူများသလောက် ကျွန်တော်နှင့်မောင်မောင် မြ မေ့နွဲ့ရီတို့သာ ကျန်ရစ်ကြပါသည်။

မေ့နွဲ့ရီမှာ ကလေး၏ ဇောကြောင့် စိတ်ချလက်ချအိပ်၍ မရရှာ၊ အိပ်ယုက်နေသော အရှိန်နှင့်ပင် ကြက်အိပ်ကြက်နိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် မောင်မောင်မြမှာမူကား ငိုက်ဖျဉ်းစပြုနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်ကား အကြံသမားဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မအိပ်ချင်ဘဲ မျက်စိကြောင်၍ နေပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင်လည်း အကြောင်းမသိ၊ ယနေ့ညအဖို့ တစ်ခုခုထူးခြားရမည်ဟု အစွဲသန်နေပါသည်။

ထိုအစွဲသန်မှုကို ထုထည်ကြီးမားအောင် ထောက်ခံအားပေးလျက်ရှိသော အကြောင်းများမှာလည်း ညဉ့်က ဦးသာခေါင်ကြီး ကားတစ်စီးနှင့် ရေးကြီးသုတ်ယုာထွက်သွားခြင်း၊ မသွားမီ ဦးရွှေတင် ၏အလုပ်ခန်းထဲ၌ လေးဦးသားခေါင်းချင်းရိုက်နေကြခြင်းများကို တွေ့မြင်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအတွင်း အိပ်ချင်နေသော မောင်မောင်မြက ကိုယ်ချင်းစာသဘောနှင့် 'ပွဲစားလေး အားနာစရာကြီး၊ အိပ်ချင်သွားအိပ်ပါတော့ဗျာ' ဟုပြောလိုက်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်က မအိပ်ချင်ကြောင်း၊ ဒေါက်တာသာလျှင်အိပ်လိုက် အားရှိသွားအောင် တရားမှေးလိုက်ပါဟုပြန်၍ ငဲ့ညှာလိုက်ခြင်းဖြင့် မောင်မောင်မြမှာ တစ်ခဏကြာသော် သူထိုင်နေသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပင် မှေးခနဲပျော်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရပေ၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမုတိတမ်း

ထို့ကြောင့် နာရီပြန်နှစ်ချက်လောက်ရှိသောအခါ သုံးထပ်တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံးပင်တချက်ချက်မြည်သော တိုင်ကန်နာရီချိန်သီးလှုပ်သံမှတစ်ပါး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေပေတော့၏။

ယင်းကဲ့သို့ အကာလညအခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေဆဲ၌ တိုက်ရှေ့ကျောက်လမ်းဆီမှ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သောအသံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဦးသာခေါင်ကြီးများ ပြန်လာလေသလားဟု ထင်မှတ်မိ၏။

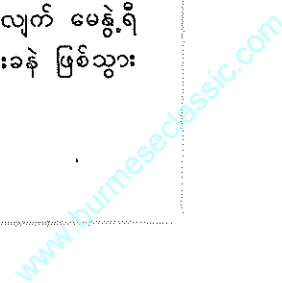
သို့ရာတွင် ကားစက်သံမှာ မြည်မြဲမြည်နေသောကြောင့် ကားကို ရပ်ပြီးစက်နှိုးထားသည်ဟု သိရပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤတိုက် ကြီး၏ မျက်စောင်းထိုးတိုက်တစ်တိုက်မှာ ပရိုက်ဗိတ်တက္ကစီသုံးလေးစီး ထောင်စားသူများနေသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ထိုကားသံကို အထွေ အထူး မတွေးမိဘဲရှိခဲ့ပေ၏။

သို့နှင့် တစ်ခဏကြာသောအခါမူကား ကလေးပုခက်၏ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ မှန်ပြတင်းအထက်တွင် လေဝင်ပေါက်ထားသော သံဆန်ခါအနီး၌ လင်းနို့တစ်ကောင်သည် တဖျပ်ဖျပ် အတောင်ခတ်၍ တိုးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပြီး ၎င်းနှင့်တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပင် ကလိုရီဖောင်းအနံ့နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော အနံ့တစ်မျိုး ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသောကြောင့် ရုတ်တရက်သော်အံ့အားသင့်သွားမိပါ၏။

သို့ရာတွင် အောက်ထပ်များမှာ ဆေးပုလင်းများထားသော အခန်းတွေရှိသဖြင့် အနံ့အသက်ပေါ်မည်ဆိုက ပေါ်လာနိုင်သည်ဟု တွေးလိုက်မိပါသည်။

သို့နှင့် ထိုအနံ့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်၏မျက်စိများသည် ငိုက်ဖျဉ်းလေးလံသလိုလိုရှိ၍ အတော်ဂရုစိုက်ကာ အိပ်မငိုက်အောင် ကြိုးစားနေရပါသည်။ မောင်မောင်မြမှာမူကား အိပ်ပျော်မြပျော်လျက် မေ့နွဲ့ရီမှာလည်း စိတ်ဇောသန်သည့်အထဲမှာပင် မှေးခနဲ၊ မှေးခနဲ ဖြစ်သွား

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဟန်တူပါ၏။ ထိုခဏ၌ မှန်ပြတင်းတွင် မည်းမည်း အရိပ်ကြီးတစ်ခုမြတ်ကူး သွားသည်ကို မြင်ရပြန်ပါ၏။

ကျွန်တော်လည်း ဤတွင်မှ ထူးခြားစပြုတော့မည်ဟု အကဲခတ် မိရုံမက စောစောကဝင်လာသော ကလိုရီဖောင်းအနံ့မှာလည်း လူတွေ ကိုအိပ်စေလို၍ ပေးသောအနံ့ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလာသဖြင့် အကြောင်း ကို သိရစေခြင်းငှာ ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ အိပ်ချင်ပြုလျက် ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်နေပါသည်။

ထိုခဏမှာပင် ယခင်ဖြတ်သွားသော မည်းမည်းအရိပ်ကြီးသည် မှန်ပြတင်းနှင့် တည့်တည့်နေရာတွင် လာ၍ ရပ်နေသည်ကို မှေးထားသော မျက်လုံးအတွင်းမှ ရေးရေးမြင်ရပြန်ပါသည်။

ထို့နောက် ရပ်နေသော အရိပ်ကြီးသည် မဟာတပစ္စေထား သော မှန်ပြတင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာဖွင့်လျက် အခန်းထဲသို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ချလိုက်သည်တွင်မှ ထိုအရိပ်ကြီးမှာ အဝတ်နက်ခြုံထားသော လူကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေကြောင်း သိရပြီးလျှင် ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာမှာလည်း အထူးပင် စက်ဆုတ်ရွံရှာကြောက်စရာကောင်းလှပါသည်။

ဝက်ဖြူ၏အမွေးကဲ့သို့ ခပ်ကျဲကျဲထောင်နေသော ဆံပင်မွေး နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မျက်ခုံးမွေးများမှာ ဖေါင်းမို့ ပြူးကျယ်သော မျက်ခွံ၏ အပြင်ဘက်သို့ ပုဇွန်မျက်လုံးပမာ ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံး၊ ဖုထွက် နေသော နှာခေါင်း၊ အဆမတန်ထူအမ်းပြုကျယ်နေသော ပါးစပ်နှင့် အကြည့်ရဆိုးလှသော မျက်နှာကြီးမှာ လိပ်ခေါင်းပမာ ရှည်ထွက်နေသော လည်ပင်း၏အထက်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတည်ရှိနေပြီး၊ ကျောပေါ် တွင်လည်း ဘကြီးတစ်လုံးကို တင်ထားဘိသကဲ့သို့ အဆင်မပြေအောင် ကျောကြီးကုန်းနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးမျိုးသော နာနာဘာဝတစ္ဆေသရဲတို့၏ အဆင်ဆိုး၊ အသွင်ဆိုးများကို တွေ့လာခဲ့ရသူဖြစ်၍ မျက်စိအာရုံဆိုး

အကျည်းတန်များကို ရိုးနေသူဖြစ်စေကာမူ ဤလူကြီးကိုမြင်ရသောအခါ မကြောက်သည့်တိုင်အောင် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားမိပါသည်။

သို့နှင့်လူမည်းကြီးသည် ပုခက်တွင်းကလေးကို ဆတ်ခနဲပွေ့ ယူလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကလေးကလည်း 'အဲ့ခနဲ' အသံကုန်အော် သောအခါ ကျွန်တော်လည်း 'ဟေး'ဟုတစ်ချက်အော်ပြီး ဟန်လိုက်မိပါ သည်။

ထိုခဏမှာပင် မေနှဲ့ရီနှင့်မောင်မောင်မြတို့ အိပ်ရာမှ လူးလဲ ထကြပြီး၊ လူမည်းကြီးကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မေနှဲ့ရီမှာ 'အမယ်လေး သရဲကြီး' ဟုလန့်အော်ပြီး မေ့လဲသွားပါတော့သည်။

မောင်မောင်မြမှာ လူမည်းကြီးလက်မှကလေးကို လိုက်မလုနိုင် အားဘဲ မယားကိုသာ အရေးတကြီးယုယပွေ့ထူရသည်နှင့် ကျွန်တော်က သာ လျှင် 'ဆရာကြီး-ဆရာကြီး၊ မြန်မြန်လာပါ။ လူမည်း ကြီးကလေး ခိုးသွားပြီ လိုက်ပါ-လိုက်ပါ' ဟုအော်ရင်းလိုက်လုစေကာမူ၊ လူမည်းကြီးမှာ ကလေးကိုပွေ့လျက်ပြတင်းပေါက်မှကျော်တက်လျက်ဝရန်တာအစွန်း ဘက်သို့ ပြေးသွားလျက် အောက်သို့ လျှောဆင်းသွားသည်ကိုသာ တွေ့ရပါတော့ သည်။

ကျွန်တော် ဝရန်တာအစွန်းသို့ ရောက်သောအခါမှ နောက်က လိုက်လာသောဦးရွှေတင်တို့လူစုကို မြင်ရပါသည်။

ဖြစ်သမျှ အကျိုးအကြောင်းကျွန်တော်က ပြောပြနေစဉ်မှာပင် ယခင်စက်နှိုးထားသော ကားသံမှာ ဝူးခနဲထိုးထွက်သွားသံကြားလိုက်ရ သောကြောင့် လူမည်းကြီးမှာ ကားနှင့်ထွက်သွားလေပြီ၊ လိုက်၍လည်း မှီတော့ မည်မဟုတ်ဟု သိရပါတော့၏။

ကျန်ရစ်သူများကား ကလေးအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ လူမည်းကြီး အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သင့်သ လောက်မဖြစ်ကြပဲ မြောမေ့နေသူ မေနှဲ့ရီကိုသာလျှင် မဲ၍ လုံးပန်းနေကြ

လေရာ၊ မေနှဲ့ရီကားသတိရလျှင် ရချင်းပင် ဆပ်ခနဲထ၍ ထိုင်လိုက်ကာ-
'အမယ်လေး-လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မကလေးကို သရဲကြီးယူပြေးပါပြီ။
လုပ်ကြပါဦး၊ ကလေးတော့ ခုနယ် သေများနေမလား မပြောတတ်ဘူး၊
ကယ်ကြပါဦး'

ဟုပြောကာ ရင်ဘတ်စည်တီးအရူးမီးဝိုင်းဖြစ်နေရှာပါသည်။
ဦးရွှေတင်၊ မောင်မောင်မြနှင့် ထွေးထွေးတင်တို့ကလည်း ဖေးဖေးမမပြု
နေရင်းမှ . . .

'ရီ-သတိထားပါကွယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညှဉ်းဆဲပါနှင့်
ဒီကလေးဟာ ရီလက်ထဲမှာသေရှာတော့မဲ့ဆဲဆဲ ဆိုတာသိသားပဲ
သတိထားပါမှ ပေါ့'

ဟုချော့မော့ ဖျောင်းဖျသော်လည်း မေနှဲ့ရီမှာ ဖြေနိုင်မရပါ။

'သေတော့မဲ့အတူတူပေတဲ့ ကိုယ့်ကလေး၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက်
မှာ သေမှ ကျေနပ်တော့မပေါ့။ ခုတော့ သေခါနီးဆဲဆဲကလေးကို သရဲ
ဆွဲသွားတာ ခံနိုင်မလားရှာပေးကြပါ။ အလောင်းကလေးဖြစ်တော့
ပြန်တွေ့ပါရစေ၊ မတွေ့ရရင် ကျွန်မရင်ကွဲသေရပါလိမ့်မယ်'

-ဟု အလူးအလဲ ပြောငိုနေပြန်ပါတော့သည်။

ချော့မော့ရသူများမှာလည်း မနားရတော့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ရှိနေစဉ် ထွေးထွေးတင်က သူ၏ဖခင်နှင့်
အတူဖြစ်သူကို မျက်ရိပ်ပြကာ-

'မမရီတော့ ငိုရတာနဲ့ ကြာရင် အမောဆိုတော့မယ်၊ ပြောစရာ
ရှိတာ ပြောလိုက်ကြပါတော့၊ မမရီအကျိုးအကြောင်းသိရရင် ဒါလောက်
ငိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ဟုပြောလိုက်သောအခါ မောင်မောင်မြကလည်း -

'ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ၊ ရီရီသိသင့်တာသိပါစေတော့'

ဟုဆိုသော ကြောင့် ဦးရွှေတင်မှာ အကြံအိုက်သလိုပြောရန်နှင့်

တော်ဝင်မြူမစာအုပ်တိုက်

မပြောရန်ဝေခွဲမရ သလို ချိန်ဆနေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

ထို့နောက် ဦးရွှေတင်မှာ ကျွန်တော်အနားတွင် ရှိနေသည်ကို
မျှသတိမရ ချွေးမအတွက် စိတ်မွန်လျက် ရှိနေသောကြောင့်-

'ရီရီ မငိုပါနဲ့ကွယ်၊ ဦးလေးပြောပြဦးမယ်၊ အခုရီရီကလေးကို
ယူသွားတာ သရဲမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးမသေအောင် အသက်ပြန်ဆက်ပေး
မလို့ ယူသွားတာကွဲ'

ဟုစတင်ပြောလိုက်သောအခါ မေနှဲ့ရီနှင့် ကျွန်တော့်မှာ မျက်
လုံးအကြောင်သားနှင့် အံ့အားသင့်နေမိပါသည်။

ထိုအခိုက် ဦးရွှေတင်သည် အနီးတွင် ထိုင်နေသောကျွန်တော့်ကို
သတိရကာ-

'ဪ-ဒါနဲ့ . . . ပွဲစားလေး တစ်ဆိတ်အပြင်ဘက်မှာ သွား
ကြည့်ပေးစမ်းပါ'

ဟုဆို၍ ကျွန်တော်လည်း သူ့ချွေးမဘက်သို့ဆက်၍ ပြောမည့်
စကားကို ကျွန်တော်မကြားရအောင် လုပ်မှန်းသိ၍ အလိုက်သိစွာ ထွက်
လာခဲ့ရပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ကို ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ကပ်နေသော
ထွေးထွေးတင်မှာ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ အားတုံ့အားနာနှင့်ထွက်လိုက်
လာပါတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်ဝေးဝေးသို့ မသွားပါ။ သူတို့ကိုမြင်သာ လောက်သောနေရာမှ ရပ်နေလျက် လမ်းမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်နေမိ ပါသည်။

ကျွန်တော်၏အမြင်ကား ဦးရွှေတင်ပြောသော သတင်းထူး သတင်းဆန်းတစ်ရပ်ကို မေ့ခဲ့ရုံက စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်ပြီး တစ်ခါတရံ အံ့အားသင့်သလိုလို တစ်ခါတစ်ခါ ဝမ်းသာသလို တစ်ခါတစ်ခါလည်း ဝမ်းနည်း သလို မျက်နှာထားအမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့ရပါ သည်။

ထိုအခိုက်မှာအနားတွင်ရှိသော ထွေးထွေးတင်က ကျွန်တော့်ကို အားနာနေဟန်ဖြင့်-

‘ပွဲစားလေးရယ်-ကျွန်မတို့မှာလည်း ဒုက္ခတစ်ခုဘဲ’ ဟုညည်းညူ ၏။

‘ဆရာမတို့အိမ်က လျှို့ဝှက်တဲ့အလုပ်တွေသိပ်များတာပဲနော် ဒီအကြောင်းတွေများ မောင်ညာဏ်ရင်သိရင် ဘယ်လိုထင်မလဲပဲ’

‘ခက်ပါသေးတယ် ပွဲစားလေးရယ်-ကျွန်မတော့ တစ်ဖက်ငဲ့ရ တစ်ဖက် ညှာရနဲ့ ကြာရင်သေတော့မှာပဲ’

‘ဒါထက် ခုနင်ကလာတဲ့ လူမည်းကြီးဟာ ခြံထဲက အိမ်ကြီးထဲမှာ ဝင်နေတဲ့လူကြီးပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’
‘ဒီကလေးကို ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ယူသွားတာလဲ၊ ခုနင်က

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဆရာမ ဖေဖေ လွတ်ခနဲပြောလိုက်တဲ့စကားထဲမှာလဲ သေတော့မဲ့ဆဲဆဲ ကလေးရဲ့ အသက်ကို ပြန်သွင်းပေးမလို့ဆိုတာလည်း ပါတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ လူတွေပဲ ဆရာမတော့ အားလုံးသိမှာပဲလေ၊ မပြောချင်ရင်သာရှိရမယ်’
‘မပြောချင်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူး ပွဲစားလေးရယ်၊ မပြောထိုက် လို့သာမပြောရတာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခက်ခဲတဲ့ပြဿနာကြီးဟာ ဘယ်တော့ ဖြေမလဲ ဆရာမ၊ ကိုယ့်အကျိုးထက် သူများအကျိုးငဲ့နေတိုင်းကောင်းတာလည်း ရှိတယ်၊ ဆိုးတာလည်းရှိတယ်၊ နို့ပြီးမောင်ညာဏ်ရင်ကိုမှန်တဲ့အတိုင်းသိစေ ရင် သူဟာ ဆရာမကို စိတ်ဆိုးပြေသွားမယ့်အပြင် ဆရာမတို့ တွေ့နေ ရတဲ့ အခက်အခဲတွေကိုတောင် ရှင်းလင်းအောင်လုပ်ပေးနိုင်ချင် ပေးနိုင် ဦးမယ်’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ရင်ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်တော့ ဆရာမတို့နဲ့ဆက်သွယ် နေတဲ့ ဇာတ်ရှုပ်ကြီးဟာ တော်တော်ကြာ ကိုယ့်ပေါ်လာပတ်နေလို့ အခွါ ရခက်နေမှာစိုးရတယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့ ဟိုလူသတ်ကောင်ကြီးနဲ့ ဆရာမ တို့နဲ့ တစ်ကျိတ်တည်းလား၊ နို့မဟုတ် ဦးသာခေါင်ကြီးနဲ့ တစ်ကျိတ် တည်းလားလို့သာတိုက်ရိုက်မေးချင်တာပဲ၊ ဆရာမမှာ ကိုယ့်အရေးအရာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အရှုပ်ခံမနေနဲ့ မောင်ညာဏ်ရင်နဲ့ ကြံတန်ကြံရအောင် အမှု မှန်ကိုပြောပြဖို့ ကောင်းတာပဲ’

ဟု ကျွန်တော်က အမှုပေါ်အောင် ဇွတ်တွန်းနေသောအခါ နောက်ဆုံး၌ ထွေးထွေးတင်သည် သက်ပြင်းကလေးတစ်ချက်ချလိုက်ကာ

‘ကဲ . . . ဒါလောက်ရှိတာ ပြောပြပါမယ်၊ ပွဲစားလေးရယ် လာ- လာ ဟိုကလူတွေမြင်မယ်၊ ဒီဝန်တာကိုထွက်ခဲ့ပေတော့’

ဟုဆို၍ ကျွန်တော်လည်း အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ရပါသည်။
ထွေး။ ။ ‘ကျွန်မပြောတော့မယ်နော် ခုနကကလေးယူပြေးတဲ့

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

လူမည်းကြီးဟာ ပွဲစားကလေးထင်သလို ဦးသာခေါင်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မပြောတဲ့ အခြားလူဆိုးကြီးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ဘာကြီး ဦးဘခက်ရယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟင်... ဦးဘခက်က ထောင်ထဲမှာ ကြီးပေးခံရလို့ သေပြီမဟုတ်လား’

ထွေး။ ။ ‘ဟုတ်တယ် ကြီးပေးအသတ်ခံရလို့ သေပြီးမှ အသက်တစ်ခါ ပြန်ရှင်လာတာ ပွဲစားလေးရဲ့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဆရာဝန်တွေ စမ်းသပ်ကြည့်တော့သေပြီဆို သေပြီးတဲ့နောက် အလောင်းကို မီးရှို့ပြီး အရိုးပြာကို ခြံထဲမှာ ဂူတည် ထားတယ် ဆိုပါကလား’

ထွေး။ ။ ‘ဟာ... ပွဲစားကလေးကလည်းသိထားလိုက်တာ စုံလို့ပါလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟာ... မသိဘဲရှိပါ့မလား ဆရာမရဲ့ ဦးဘ ခက်သရဲကြီးဖြစ်ပြီး လူတွေ လိုက်ခြောက်နေတယ်ဆိုတာ ဟိုးဟိုးကြော် နေတာပဲ၊ ကဲ-ကဲ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး၊ သူ့ကို ဘယ်သူက အသက်ပြန် သွင်းပေးသလဲ’

ထွေး။ ။ ‘ဘာကြီး ဦးဘခက်ရဲ့ လောကဓါတ်နဲ့ ထွင်ထား တဲ့ လူသေကို ရှင်အောင်လုပ်တဲ့ ဖညာဟာ တကယ်အောင်မြင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းက မောင်လှဆိုတာကို သူ့မိန်းမနဲ့ ရဲများလာနှောင့်ယှက် လို့ အသက်ပြန်သွင်းနေတုန်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီးပျက်စီးသွားခဲ့တယ်။ သူ့နည်းနဲ့ သူ့လုပ်ပုံလုပ်နည်းတွေကို ကျွန်မတို့ ဖေဖေက ခြေရာခံနိုင်တဲ့ တပည့်ဖြစ်လေတော့ သူ့ကြီးမိန့်နဲ့ သေခါနီးဆဲဆဲမှာ သူ့အလောင်း ပူပူ နွေးနွေးလာယူပြီး သူ့နည်းနဲ့ သူ့ကိုပြန်ပြီး အသက်သွင်းပေးဖို့မှာထား တာနဲ့ ဖေဖေက သူ့ကြီးပေးခံရမဲ့နေ၊ ထောင်ထဲက သူ့အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ဆိုပြီး ထုတ်ယူလာခဲ့တယ်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

‘နောက်ပြီး... သူ့နည်းအတိုင်း ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဓါတ်ခွဲ ခန်းထဲမှာ ဦးသာခေါင်နဲ့ ကိုကိုပါ ကျပြီးအသက်သွင်းတော့ အဟုတ်ကို ဘဲ သူ့အသက်ဟာ ပြန်ဝင်လာတယ်၊ ဦးနှောက်လည်း အရင်ပကတိ အတိုင်းကောင်းတယ်၊ ဦးနှောက်ကောင်းနေတဲ့အတွက် သူ့စမ်းသပ်တဲ့ ပညာတွေလည်း မှတ်မိတယ်၊ သူ့အသက်လိုချစ်တဲ့သမီးကလေး မေခွဲရီ ကိုလည်းမှတ်မိတယ်၊ ဖေဖေနဲ့တကွ ကျွန်မတို့တတွေလဲ မှတ်မိတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ ကြီးစင်မှာ မချိမဆုံ ကြီးတန်းလန်းနဲ့ အသက်ရှူကျပ် ပြီးသေရတဲ့အတွက် လည်ပင်းကြီး အဆမတန်ရှည်ထွက်ပြီး မျက်လုံးကြီး လည်း ပုဇွန်မျက်လုံးလို အပြင်ဘက် ပြူးထွက်နေတယ်၊ အဲဒီလို အရှုပ် အဆင်း အင်မတန်ပျက်ပြီး၊ ကြောက်စရာကြီးဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူ့သမီး မေခွဲရီနဲ့ ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ အတွေ့မခံဘူး၊ လန့်ဖျပ်သွားမှာစိုးလို့ တဲ့ရှင်။

‘ဒီလိုအတွေ့မခံပေတဲ့တစ်နေ့ တစ်နေ့မှာ သူ့သမီးအကြောင်း ကို အမြဲမေးနေရှာတယ်။ ဦးသာခေါင်ကြီးဟာလည်း သူ့အတွက် အစား အစာ အမြဲသွားပို့ရတယ်။

‘ဘာကြီးဦးဘခက်မှာ သေရာက အသက်ပြန်ရှင်လာတာကို အထင်အရှားလူသိမပေးဝံ့တာကတော့ ဘာကြီးမှာ အစိုးရ အပြစ်ဒဏ် မကင်းဘဲနဲ့ သေရတဲ့လူဖြစ်နေတာနဲ့ အသိမပေးဝံ့တဲ့ အလောင်းကို ခြံထဲ မှာ သင်္ဂြိုဟ်တဲ့အနေနဲ့ သင်းချိုင်းက တခြားလူသေအရိုးတွေ ကောက်ယူ ပြာချပြီး ဂူသွင်းထားရတယ် ပွဲစားလေးရဲ့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဪ... လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး၊ အင်း... ပြောပါဦး’ ဟု အလိုက်သင့်ပြောရသော်လည်း ဦးဘိုးမြစ် အိမ်မှာ ကန်တော့ပွဲအမျိုးမျိုးနှင့် ဒီဗွစကျအင်းတော်ကြီးတန်ခိုးကို ပယော ဂအစွဲမပေါ်ကောင်းလားဟု အထင်မှားမိသည်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိ ပါတော့သည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ထွေး။ ။ 'ဒါနဲ့ အစိုးရဘက်ကသိရင် နှောင့်ယှက်မှာစိုးရိမ် တာတစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်ကလည်း လူမြင်ရင် အင်မတန်ကြောက်စရာ ကောင်းနေတာ တစ်ကြောင်းကြောင့်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံဘဲ အိမ်ကြီး ထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေရင်းက သူ့အမှုတုန်းက မကျေချမ်းခဲ့တဲ့လူတွေကို သရဲယောင်ဆောင်ခြောက်လှန့်ပြီး ကြောက်နေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီလူရဲ့ အိမ်ကို တိတ်တိတ်သွားပြီး အစောင့်တွေအိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပျော်စေ တတ်တဲ့မိုင်းငွေ့အမျိုးမျိုးလွှတ်ပြီး အားလုံးအိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါ အိမ်ပေါ် တက်ပြီးလက်စားချေချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်တည်းကို ရွေးပြီးအိပ်ပွေ့ဖြေ ပေးတယ်။

'ပြီးတော့ သူ့ခြံထဲလာခဲ့ရမယ်၊ ဘာမယ်နဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ သူ့မျက်လုံးကြီးနဲ့ ပြုပြင်ခြောက်ပြီးခေါ်တယ်၊ အခြောက်ခံရ တဲ့လူမှာလည်း တကယ်သရဲထင် လိပ်ပြာလှန့်ပြီး သူ့ရဲ့ခိုးဘခက်ကြီး လာခေါ်ပါတယ် ဆိုတာ သွေးရှူး သွေးတန်းနဲ့ ပြောနေပါရော။

'ဒီလိုနဲ့ လူသတ်ချင်တဲ့ နေ့ရက်ကျတော့ အစောင့်တွေကို အိပ်ငွေ့မိုင်းပေးပြီး သူ့လူကိုဆွဲခေါ်လာခဲ့တာပဲ၊ လမ်းမှာ လည်မျို ညှစ် သတ်လိုက်ရင် ဖြစ်ပေတဲ့ မသတ်လိုက်သေးဘူး။ အိမ်ခန်းကြီးထဲမှာ တံခါး ပိတ်လှောင်ထားပြီး အပေါ်ထပ်ခိုးကလေးမှာ ဝှက်ထားတဲ့အရင်ကျွန်မ ပြောဖူးတဲ့ သေမင်းရောင်ခြည်ခေါ်တဲ့ လျှပ်စစ်ခါတ်မီးနဲ့ထိုးပြီး သတ် တယ်။

'ရောင်ခြည်အထိခံရတဲ့လူဟာ တစ်ခါထဲ လျှပ်စစ်ခါတ်လိုက်ပြီး မီးသွေးတုံးလိုညှိမည်း သေရရှာတာကလား ပွဲစားလေးရဲ့'

'ဒီနည်းနဲ့ချည်း လူတွေကို သတ်နေတာ အတော်များပြီ ဖေဖေ ကလည်း ဒီလိုလုပ်နေတာ မတော်ပါဘူးလို့ တောင်းပန်တာလည်း မရဘူး၊ သေရာကပြန်ရှင်မှ ဘာကြီးဟာ လူ့အရုပ်ဆိုးနေသလောက် စိတ် သဘောလည်းဆိုးနေတယ်၊ လူ့အများပေါ် ဆိုးသလောက်လည်း သူ့သမီး

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မမရီကို ရှေ့ကထက်တိုးပြီး ချစ်နေရှာတယ်၊ အတူသာ မနေရတယ်၊ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား မမရီအကြောင်းကိုပဲ သတင်းပို့နေရတယ်။

'ဖေဖေကလည်း ဘာကြီးဒီလိုဆိုးနေတာ မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေတဲ့ ဆရာသမားဖြစ်နေတော့ မပြောဝံ့ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါလဲ အစက ဒီလိုဆိုးနေမယ်ဆိုတာ သိရရင်၊ ငါပြန်ပြီး အသက်ဆက်မပေးပါဘူး။ ခုတော့ သူများ အသက်တွေ လိုက်သတ်နေတာ ဝက်ဝက်ကွဲနေပြီ' လို့ ညည်းရှာတယ်။

'ခဲရရှာတဲ့ လူတွေမှာတော့ အမှုမှန်ကို မသိရှာဘူး၊ တကယ့်ကို တစ္ဆေသရဲထင်ပြီး တချို့များ အထက်လမ်းဆရာတွေ ဘာတွေနဲ့ အတော် ပဲ ကာကွယ်နေကြရှာတယ်၊ ဒါပေတဲ့ ခမျာများမှာ ခုတ်ရာတခြား၊ ရှုရာ တခြားဆိုသလို သူ့နာကတလွဲ၊ ဆေးကတလွဲဖြစ်နေကြတယ် ပွဲစားလေးရဲ့' ဟု ပြောသောအခါ အိပ်ငွေ့မိုင်းတိုက်ခံရ၍ အိပ်ငိုက်ကြ သော်လည်း အိမ်တံခါးများ လုံခြုံစွာသော့ခတ်ပိတ်ထားမှုကြောင့် စက်ရှင် မင်းကြီး ဦးဘိုးမြစ်အသက်ချမ်းသာရာရနေကြောင်းပြုခနဲ သွား၍ သတိရမိပြီးလျှင် ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော်၏ အတွေးသည်လည်း သွေးထွက် အောင် မှန်လိုက်လေခြင်းဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိတ်၍ ချီးမွမ်းလိုက်မိပါ တော့သည်။

ထွေး။ ။ 'အဲဒါကြောင့် ကိုညာဏ်ရင် ဒီအိမ်ကြီးကို မသွား ဖို့ တားဆီးပေးချင်တာပါ။ သူ့ကိုဖမ်းဖို့ဆီးဖို့ အကြိတ်အနယ် ရန်သူ တွေလာတယ်ဆိုရင် ဘာကြီးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အညံ့ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ပညာလက်စွမ်းနဲ့ အောင်မြင်ထားတဲ့ သူ့လက်သုံး အဖိုးတန် လက် နက်ကြီးဖြစ်တဲ့ 'သေမင်းရောင်ခြည်' နဲ့ ဆီးပြီးခွဲခံမှာပဲ။

'အဲဒီသေမင်းရောင်ခြည် လျှပ်စစ်ခါတ်ကလည်း ဘယ်လောက် များ ပြင်းထန်သလဲဆိုရင် ရောင်ခြည်ကလေး ထိုးမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ဘုံးခနဲလဲသေတာနဲ့ တစ်ချက်တည်းပဲ ပွဲစားကလေးရဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုညာဏ်ရင့်အတွက် ကျွန်မ သိပ်စိုးရိပ်တာပဲ'

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်။ ။ ‘အင်း . . . ဒီလိုဆိုရင် မောင်ညွှန်ရင် သွား
စေဖို့မတော်ဘူး။ ကျွန်တော်သူ့ကို ပြောတန်သလောက်ပြောပြီး ဒီလောက်
ဆိုးသွမ်း သောင်းကျန်းနေတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ ရန်ကိုလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့
အေးအောင်ပြုပြင်ပေးကြဦးမှပဲ။ သူ့လက်ချက်နဲ့ သေရတဲ့လူတွေလည်း
မနည်းတော့ဘူး။ ဒီ သေမင်းရောင်ခြည်ဆိုတဲ့ လက်နက်ဆိုး ကြီးကိုဖြစ်ဖြစ်
တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်မှ ကောင်းလိမ့်မယ်၊ နို့မဟုတ် သူစိတ်ထင်
တိုင်း ဒီလက်နက်နဲ့ သတ်နေရင် လူဦးရေနည်းလှတဲ့ မြန်မာပြည်မှာ
လူတစ်ယောက်မှ မကျန်ပဲ နေလိမ့်မယ်’

ထွေး။ ။ ‘ဒီသေမင်းရောင်ခြည်ကို ဘာကြီးက ဖေဖေကို
ရောင်းပေးဖို့ပြောတယ်။ စစ်ဖြစ်တဲ့အခါ အသုံးပြုဖို့ အင်မတန် အရေး
ကြီးတယ်လေယာဉ်ပျံနဲ့ မြို့တွေကို ဝှံးကြဲကာ တိုပီဒီနဲ့ တိုက်သင်္ဘော
တွေ နှစ်ပစ်တာမျိုးထက် ယဉ်ယဉ်ကလေးနဲ့ အရာရောက်တဲ့ သေမင်း
ရောင်ခြည် ဖြစ်တဲ့အတွက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကုန်းတပ်၊ လေတပ်များတယ်ဆို
တဲ့ ဂျာမန်တို့၊ ရုရှားတို့ရဲ့ တပ်ကြီးမျိုးတွေကို မိနစ်ပိုင်းကလေးနဲ့ အနိုင်
ယူနိုင်တဲ့ လက်နက်စွမ်းအားမျိုးမို့ အဖိုးအဆမတန်ရမှ ရောင်းရမယ်။’

‘အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အာဏာနဲ့ သိမ်းသွားမှာလည်း စိုးရိမ်ရသေး
တော့ ဒီရောင်ခြည်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလည်း အသိမပေးဝံ့သေးဘူး။
ဖေဖေကတော့ အဖိုးတန်မှန်းလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့
အသက်ကို ပစ္စုပ္ပန်ပျံ့များ သတ်သလို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ရမဲ့
လက်နက် မျိုးမို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ အသုံးမချစေချင်ဘူး။ သို့သော်လဲ
ဖေဖေဟာ တစ်နေ့ကျတော့ ဘာကြီးစကားကို နားထောင်ရမှာပဲ
ပွဲစားလေးရဲ့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဪ ဦးဘခက်ဟာ တယ်လည်း ထက်မြက်
တဲ့ ဉာဏ်ပါကလား။ ကြီးကြီးစားစား အပင်ပန်းခံပြီး ကြံစည်သလောက်
အံ့ဖွယ်သရဲထူးကဲတဲ့အစွမ်းနဲ့ ပြည့်စုံတာပဲ။ သူ့တစ်သက်မှာ ထူးဆန်း

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ထက်မြက်တဲ့ လူသတ်နည်းနဲ့ ပြောလို့မှ မယုံနိုင်လောက်စရာမရှိတဲ့ လူ
သေကို ပြန်ရှင်အောင် လုပ်တဲ့နည်းနှစ်ခုကို တွေ့ထားတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့
အရှေ့တိုင်းမြန်မာလည်း မညံ့လှပါဘူး။ လောကဓါတ်ပညာတတ်တဲ့
ဆရာကြီးရှိပါသေးတယ်လို့ ပြောနိုင်တဲ့အပြင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့
လောကဓါတ်ဆရာတွေ စမ်းသပ်အောင်မြင်ခြင်း မရှိသေးတဲ့အဖိုးတန်နည်း
ကောင်းကြီးနှစ်လက်ကို တွေ့ထားပြီလို့ လက်မထောင်ပြီး ကြားနိုင်ကြ
ဖို့ပေါ့။

‘ဒါပေမဲ့ ဆရာမရယ်၊ သေတာကို ရှင်အောင်လုပ်နိုင်တော့
တစ်ယောက်ချင်းရယ်၊ သေအောင်သတ်ဖို့ကတော့ တစ်ပြုလုံး တစ်မလုံး
တစ်ခဏနဲ့ သေရမှာဆိုတော့ သတ္တဝါများကိုသနားသဖြင့် အသက်ရှင်စေ
တတ်တဲ့ နည်းကိုထားပြီး၊ သေမင်းရောင်ခြည်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ဖို့
ကောင်းတယ် ထင်တာပဲ’

ထွေး။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့လဲ မကြိုက်ပါဘူး။
ပြီးတော့ သေအောင်သတ်တဲ့နည်းက စက္ကန့်ပိုင်းနဲ့ မြန်သလောက်
ရှင်အောင်လုပ်တဲ့နည်းက လူတစ်ယောက်ယောက်ကို အနည်းဆုံး
သုံးလေးနာရီကြာအောင် လုပ်ယူရတယ်။ ပြီးတော့ ရိုးရိုးတမ်းတမ်း
နာတာရှည်နဲ့ မမာပြီး သေတဲ့လူ့ဓါတ်သဘာဝ ပျက်ပြီးသေတဲ့လူတွေကို
ရှင်အောင်မလုပ်နိုင်ဘူး။ လောလောလတ်လတ် အစိမ်းသေ ပူပူနွေးနွေး
ကိုမှ သူ့နည်းနဲ့ အသက်ပြန်ဆက်လိုရတယ်တဲ့။’

‘အခုမရိသားကလေးကို မသေခင် လာယူသွားတာလည်း
သူ့လက်ထဲရောက်ရင် မြန်မြန်သေအောင်သတ်ပစ်ဦးမယ် ပြီးတော့မှ
သူ့လောကဓါတ်နည်းနဲ့ အသက်ပြန်သွင်းယူဖို့ ခေါ်သွားတာဒါကို မမရီ
က မသိရှာလို့တစ်ကြောင်း၊ သူ့အဖေကို ပြန်ရှင်လာမှ မမြင်ဖူးတော့
မမှတ်မိတဲ့- သရဲကြီးထင်နေတာ တစ်ကြောင်းကြောင့် ခုလို အော်ဟစ်
လူးလို့မို့ ကျန်ရစ်နေတာပါ’

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်။ ။ 'အင်း-တော်တော်လည်းစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲနော်၊ ဒါနဲ့ကလေးဒီလိုဖြစ်နေတာကို သူ့သိနေလို့ လာယူတာပေါ့' ထွေး။ ။ 'သိရုံဘယ်ကမလဲရှင်၊ သူ့မြေးကလေးကို မွေးတယ်ဆိုကတည်းက ကျွန်မတို့ မမြင်ရအောင် တိတ်တိတ်ပုန်းလာလာပြီး ချောင်းကြည့်နေကျတဲ့ရှင်။ သမီးကိုလည်း အသက်လောက်ချစ်တယ်၊ မြေးကလေးဆိုတာတော့ ပြောစရာမရှိတော့ဘူး။

'အဲဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လောက်ကစပြီး ကလေးအသဲအသန်နေမကောင်းပဲဖြစ်ပြီး မမရီလည်းခလေးအတွက် မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ဖြစ်နေရှာတာကို ဘာကြီးသိတယ်၊ သူ့ခမျာသမီးကိုလည်း ချစ်တော့ သမီးလုပ်တဲ့လူ စိတ်သောကရောက်နေတာကို မခံနိုင်ရှာဘူး။ မြေးကလေးကိုလည်းမသေစေချင်ရှာဘူး။ ဆရာဝန်လက်လျှော့ပြီ၊ ကုမရဘူး၊ သေတော့မယ်ဆိုတာလည်း သိနေတော့ သေတော့မဲ့ဆဲဆဲ 'ငါ့မြေးကလေးကို ရိုးရိုးရောဂါနဲ့ အသေမခံနိုင်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်သတိပြီး သွေးပူပူမှာ အသက် ပြန်သွင်းပေးမယ်လို့ ဦးသာခေါင်ကြီးကို ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ညနေက ကျွန်မတို့ ဆေးခန်းထဲမှာ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြတာပါ။

ဒီလို ကလေးကိုသတ်ပြီးမှ အသက်သွင်းမယ်ဆိုတာကို မမရီသိရင်အသက်ရှင်တာ မရှင်တာ သူ့မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ သူ့ကလေးကိုအရင်သတ်မှာကို နည်းနည်းမှ သဘောတူမယ်မဟုတ်ဘူး။

'ဒီတော့ ယနေ့ည ဘာကြီးလာမှာ မမရီကို အသိမပေးတာကောင်းတယ်ဆိုပြီး တိုင်ပင်နေကြတာပါ။ ပွဲစားလေးကတော့ ဘာမှမသိရှာလို့ အခန်းထဲ ရိုးရိုး ဝင်လာတာပါပဲ။ ဝင်လာရုံမကဘူး။ ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်ကိုဥာဏ်ရင်က အိမ်ကြီးကိုတက်ရှာဖို့ ကြိမ်းဝါးထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပွဲစားလေးက အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်တော့ ကျွန်မလည်း မဖြစ်ချေဘူး။ ပွဲစားလေးကို ကပ်ပြီး ကိုဥာဏ်ရင်ရဲ့အသက်ကို ကယ်မှပဲဆိုပြီး ပွဲစားလေးကို အကျိုးအကြောင်းလာပြောတာပါ။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

'ကဲ-ဖြစ်သမျှအကြောင်းအမှန်တွေကိုဖြင့် ဇာတ်လှန်ပြီးပါပြီ ကိုဥာဏ်ရင်ကိုသာ မသွားဖြစ်အောင် ပွဲစားလေးတစ်ဆိတ်မြန်မြန်ကျေးဇူးပြုပါတော့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟာ-ဒီလို အစအဆုံးအမှန်အတိုင်းသိရတော့ မောင်ဥာဏ်ရင်အတွက် နက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော်အရေးတကြီး ပြန်ပြောပေးမှာပေါ့။ ဘာ-ကြာကြာစောင့်နေတော့မလဲ၊ ကဲ-ကဲ အိမ်ထဲက ဆရာမယောင်းမလည်း သွားကြည့်ကြဦးစို့'

ဟုပြောကာ နှစ်ယောက်အတူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မူကား မေနွဲ့ရီမှာ စောစောကလောက် အလူးအလဲ ဖျပ်ဖျပ်လူးဖြစ်မနေတော့ဘဲ-

'ဦးလေးရဲ့-ရိရိစိတ်မချပါဘူး၊ ရိရိသားကလေးကိုကြည့်ပါရစေ၊ ရိရိကို လိုက်ပို့ပါ ကိုကိုမြရယ်' စသည်ဖြင့်သာ ငိုယိုပူဆာလျက်ရှိ၍ မောင်မောင်မြနှင့် ဦးရွှေတင်တို့မှာလည်း-

'လိုက်ပို့တာပေါ့ကွယ်၊ အချိန်လည်းမရှိပါဘူး။ နက်ဖြန်မှ လိုက်သွားကြတာပေါ့နော်၊ ပြီးတော့ ဟိုမှာ ကိစ္စမပြီးခင် ဦးလေးတို့ လိုက်သွားရင် ဆရာကစိတ်ဆိုးချင် စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်၊ နက်ဖြန် ဦးသာခေါင်ပြန်လာရင် အကျိုးအကြောင်း သိရမှာပဲ မသကာ ဦးသာခေါင်ပြန်လာရင် ကလေးတောင် ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြန်ပါလာချင်ပါလာလိမ့်ဦးမယ်' ဟုဖျောင်းဖျနေကြသည်ကိုကြားရပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း သူတို့ မသိမကြားစေချင်သော အရေးဖြစ်၍ ထိုညဝက်အဖို့ ခပ်အေးအေး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်အိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်မှာမူ ထွေးထွေးတင်နှင့် အချိတ်အဆက်လုပ်ပြီး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဦးရွှေတင်နှင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်မြတို့ကို သင့်လျော်အောင် ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ ရုပ်ဖျက်၍ ပြန်လာခဲ့ပါတော့ သတည်း။

အခန်း (၁၃)

ကျွန်တော်သည် ပြင်ဦးလွင်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း တိရစ္ဆာန်ထောင်ထဲမှ ကျားများခြင်္သေ့များကဲ့သို့ ကျပ်တည်း လုံခြုံစွာ နေရ ရှာသော စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးဘိုးမြစ်တို့လူစုအား နာနာဘာဝ အစွဲမဟုတ် ၍ ဘေးအန္တရာယ်မရှိတော့ကြောင်း၊ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်နိုင်ပြီဖြစ် ကြောင်း အိမ်ကြီးတွင် သရဲယောင်ဆောင်၍ ဆိုးသွမ်းနေသော လူဆိုး ကြီးအား ဤနေ့ပင် စွန့်စွန့်စားစား သွားဖမ်းတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ်သတင်းကောင်းပေးခဲ့ပြီး၊ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ကိုဉာဏ် ရင်၏ထံသို့ အရေးတကြီးပြေးကာ၊ ဖြစ်သမျှ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်၍ ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ဤသို့ ပြောရခြင်းမှာ ထွေးထွေးတင်ပေါ်တွင် ကတိ ပျက်ကွက်ရာကျရုံမက ဦးဘခက်ကို ကျွန်တော်၏ ပယောဂလုံ့လဖြင့် ဒုက္ခပေးရာ ကျနေပြန်ပါသော်လည်း လူများစု၏ အသက်များကို ကာကွယ်ရေးအတွက် ဦးဘခက်တစ်မျက်နှာကိုဦးညာမနေနိုင်တော့ပါ။ ဦးရွှေတင်တို့ကိုလည်း လူဆိုးအားပေးသည်ဟု အမှုမရောက်စေခြင်းငှာ မောင်ဉာဏ်ရင်နှင့်တိုင်ပင်ပြီး ကာကွယ်လျှို့ဝှက်ထားလျက် ရဲများဘက် မှ မသင်္ကာသဖြင့် အိမ်ပျက်ကြီးပေါ်က လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ဝင်ဖမ်းသည့် အနေနှင့်သာ ရဲအစီရင်ခံစာတွင် ပါဝင်စေပါသည်။

ဦးရွှေတင် အသင်သွင်းပေးထား၍ ဦးဘခက် အသက်ပြန်ရှင် နေသည်ဆိုသော အကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော်နှင့် မောင်ဉာဏ်ရင် နှစ်ဦး ထဲသာ သိကြပါသည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမှတ်တမ်း

မောင်ဉာဏ်ရင်ကား သူငြိုးထားသော လူဆိုးကြီးကို လက်ရ ဖမ်းဆီးတော့မည်ဖြစ်၍ တရုတ်အူမြူးနေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့က လည်း ဖမ်းဆီးသောအခါ ဦးဘခက်၏ ထက်မြက်လှသော သေမင်းရောင် ခြည်နှင့်အထိမခံရအောင် မည်သို့ မည်ပုံကာကွယ်ရမည်ဟု တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြရပါသည်။

သို့နှင့်ကျွန်တော်တို့စီစဉ်သည့်နောက်ဆုံးနည်းကား ကျွန်တော် နှင့် မောင်ဉာဏ်ရင်တို့က နောက်ပါလူအနည်းငယ်နှင့် အိမ်ကြီး အတွင်းသို့ လျှို့ဝှက်သော မြေဥမင်လမ်းမှဝင်၍ ချောင်းနေကြရန် အခြား နောက်လိုက်ရဲများနှင့် ရဲအရာရှိများကို အိမ်ရှေ့တံခါးမှ အသံပြု၍ ဝင်ရောက်ရှာဖွေစေရန်၊ အကယ်၍ ဦးဘခက်ကရှေ့ပေါက်မှဝင်လာသူ များကို ရန်မူလျှင် ကျွန်တော်တို့က သူ၏နောက်မှနေ၍ သေနတ်နှင့် ခြိမ်းခြောက်ဖမ်းဆီးရန် စီးလားရိုက်၍ ကားသုံးစီးလူအပြည့်တင်၍ ထိုနေ့ ချင်းပင် အနီးစခန်းသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

ခြံကြီးနှင့် မနီးမဝေးနေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ကားများ ကိုရပ်၍ တောဘက်ကို ကျောပေးထားသည့်ခြံကြီး၏ နောက်ပိုင်းမှ တိတ် တဆိတ် ဝင်ရောက်ချောင်းမြောင်းနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်မောင်ဉာဏ်ရင်တို့ခေါင်းဆောင်သော လူတစ်စု မှာ စုစုရရ လူပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိပါ၏။ မောင်ဉာဏ်ရင်နှင့်တကွ အင်စ ပိတ်တော်တစ်ယောက်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ် သုံးယောက်မှာ ခြောက်လုံးပြူး ကိုယ်စီပါကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်စု ချုံကြီးချုံကြားတွင် ခြေသံမကြားအောင် ငုပ်လျှိုးပုန်းအောင်းနေခဲ့က်၊ ဥပသကာလိုဝတ်ထားသော ဦးသာခေါင်ကြီး မြေဥမင်လမ်း၏ ထွက်ပေါက်ဖြစ်သော နဘူးချုံကြီးအောက်မှ ကိစ္စတစ်ခု ရှိ၍ ပျာယံးပျာယာ သွားရပ်ဖူးနှင့် ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

'ကိုင်း - ကိုဉာဏ်ရင် ဟန်ကျတာပဲ၊ အိမ်ထဲမှာအစောင့်မရှိတော့

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဘူး။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တည်းပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ အရင်သွားပြီး သွားလမ်းလာလမ်းစုံစမ်းရင်း အဘိုးကြီးဘာလုပ်နေတယ်ဆို တာလည်း သိရအောင် ဝင်ကြည့်မယ်။ ကျုပ်တို့ ဟိုအထဲဝင်နေတုန်း ခင်ဗျား လူတွေ ဒီအပြင်ကစည်းကမ်းကျကျနဲ့ စောင့်ကြပါစေ၊ တကယ်လို့ မလွယ်ပေါက်က သူ့လူတစ်ယောက်ယောက် ဝင်လာရင် မဝင်နိုင်အောင် စောင့်ဖမ်းဖို့ နုဘူးချုံထဲမှာ ရဲနှစ်ယောက် လောက်ကိုလည်း အစောင့်ချ ထားခဲ့ဦး'

ဟုပြောသဖြင့် ဝန်ထောက်ကိုညာဏ်ရင်လည်း ကျွန်တော် နည်း လမ်းပေးသည့်အတိုင်း သူ့လူများကို နေသားတကျ စီမံခန့်ခွဲထားပြီး လျှင် အင်စပိတ်တော် ကိုထွန်းညိုနှင့် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်ကိုပါ အတူ ခေါ်၍ ကျွန်တော်တို့အဖို့လည်း အကာအကွယ်မပါလျှင် မကောင်းဟု ဆိုကာ ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်ကို လက်ထဲသို့ ဇွတ်အတင်း ထည့်ပါ တော့သည်။

အထူးမှာလည်း ထိုအချိန်အခါ၌ ကိုညာဏ်ရင်မှာ သူ၏ချစ်သူ ထွေးထွေးတင်၏ အခက်အခဲတွေ့နေရှာသော အကြောင်းကို စိတ်မဆိုး ဖို့ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူနှင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မှတအောင်ပြောပေးသူ ဖြစ်ကြောင်း ၊ သူ၏ အလုပ်ဝတ္တရားနှင့်ပတ်သက်၍ နာမည်ကောင်းရ၍ ရာထူးကြီး တစ်ခုကို ဖော်ပေးသဖြ့်သည်တစ်ကြောင်းများကြောင့် ကျွန်တော့်အား ဆရာသမားကဲ့သို့ ကြည့်ညိုနေသူဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် အရေးရှိက သူသာရှေ့ကနေမည်ဟူသော အထိမ်း အမှတ်ဖြင့် လေးဦးသား မလွယ်တဲခါးမှဝင်၍ မြေဥမင်လမ်းမှ တဖြည်း ဖြည်းစမ်းသပ်၍ ဝင်သွားကြရာ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အပေါ်သို့တဖြည်း ဖြည်း မြင့်တက်လာသော အုတ်လှေကားထစ်များကို နင်းမိလေ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုလှေကားအတိုင်း တက်သွားရာ ဆယ်ထစ်လောက်လှမ်းမီလျှင် စေ့ထားသော တံခါးရွက်တစ်ခုကိုတွေ့ရသ ဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာတွန်း၍ ဝင်သွားရပြန်ပါသည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ထိုတံခါးမှာ တံခါးအစစ်မဟုတ်ပါ။ တစ်ဖက်သို့ရောက်သော အခါ ဆေးပုလင်းများ တင်ထားသော စင်မြင့်ဗီရိုကလေးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းပြင် ထိုအခန်းကလေးမှာ အိမ်ကြီး၏အောက်ထပ်ရုံ အခန်းမျှောင် ကလေးတစ်ခန်းမျှသာဖြစ်၍ ထရဲထောင့်တွင်ကပ်၍ တပ်ဆင်ထားသော သံလှေကားငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရသောကြောင့် ထိုလှေကားမှ ခြေသံမကြား ရအောင်တက်သွားကြပြန်ရာ လှေကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မစေ့ တစေ့ အံ့ကုပ်တ်နေသော နှစ်ပေပတ်လည်ခန့် ကြမ်းပေါက်တံခါးတစ်ခုကို လက်နှင့်တွန်း၍ မတင်လိုက်သောအခါ အပေါ်ထပ်အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာပါတော့သည်။

အောက်မှပင့်တင်လိုက်စဉ်က ကြမ်းပြင်ဟုထင်ရသော်လည်း အပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ကြမ်းပြင်နှင့်အသေတွယ်ထားသော ဆိုဖီ ထိုင်ခုံကြီးတစ်ခုဖြစ်နေပါသည်။

တစ်ဖန်အခန်း၏ အခြေအနေကို ကြည့်ပြန်ရာ ဆေးဝါးကိရိယာ တန်ဆာပလာ အဟောင်းအမြင်းများနှင့် အရုပ်ကား၊ အိမ်အသုံး အဆောင်များ စုရုံးသိုလှောင်ထားသော အခန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းသိ ရပါသည်။

အခန်းကြီးပတ်လည်မှာ ဟောင်းနွမ်း၍ မြူမှုတွေ အလိမ်းလိမ်း ပေကျဲနေသော မှန်ပြတင်းပေါက်များ၊ လူဝင်ပေါက်များနှင့် အပေါက် စေ့တပ်ဆင်ထားသော ထူထဲဟောင်းနွမ်းလှသည့် ခန်းဆီးအစုတ် အဟောင်းများကိုတွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း လေးဖက်တွား၍ သွားလျက် ပြတင်း ပေါက်လေးဖက်မှ မြင်ရသလောက် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုရာ အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်တစ်ဝိုက် အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်း လမ်းမျှောင်လမ်းကွေ့ အခန်းကူးကလေးတွေ ပတ်ပတ်လည် ရှုပ်ထွေးနေလျက် တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း တစ်ဆောင်နှင့်တစ်ဆောင်ကိုလည်း တစ်ဆက်တည်းလို ကူးသန်း

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ထွက်ဝင် နိုင်သည်ကိုတွေ့ရပေသည်။

ထိုအခန်းကလေးများမှာ 'ဟောလီ' ကြီးသဖွယ်ပိုင်း၍ အားလုံး ဝရန်တာဝိုင်းထားပြီး အောက်ထပ်ရှိ အလယ်ညွှန်ခန်းကြီးနှင့် အဝင်ဝတ်ခါး ကြီးကိုလည်း အိမ်ပေါ်ရှိ အခန်းတိုင်းမှ စီးကြည့်၍ မြင်ရပါသည်။ ဝရန်တာ အလယ်ဗဟိုတည်တည်မှ ကျယ်ဝန်းသော ကျွန်းလှေကားကြီးမှာ အောက် ထပ်ညွှန်ခန်းသို့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းလျက် ဦးဆိုက်နေပါသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ရသောအရာမှာ ကျွန်တော် တို့အလိုရှိနေသော 'သေရွာပြန် လူဆိုးကြီး ဦးဘခက်' ဖြစ်ပါ သည်။

ဦးဘခက်သည် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသော အခန်းနှင့် တစ်ဖက်အခန်းတွင်း၌ ဝိုင်ယာခါတ်ကြိုးအမျိုးမျိုးတပ်ဆင်ထားသော မှန် သေတ္တာရှည်ကလေးတစ်ခုအတွင်းရှိ ကလေးသေအလောင်းကလေးကို ကြည့်ကာကြည့်ကာ သူ၏ ဆိုးဝါးကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာ ကြီးဖြင့် တော်တခတ်ခတ်၊ စုတ်တသပ်၊ သပ်လုပ်ကာ၊ တစ်စုံတရာ အကြံ မမြောက်၍ စိတ်ပေါက်စိတ်တိုနေဟန်ဖြင့် အခေါက်ခေါက် အပြန် ပြန် လက်ကြီးနောက်ပစ်၍ စကြံ လျှောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း ဆေးခွက်၊ ဓါတ်ခွက်၊ ဖန်ဘူး၊ ဖန်ပုလင်း၊ ဖန်ပြန်တွေပြည့်ကျပ်၍ နေပါတော့သည်။

မှန်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးတွင်မူကား ပယ်ထရီခါတ်အားနှင့် ပြုပြင်စီမံထားသည့်လူတစ်ရပ်စာမျှရှိသော ဆပ်ချလိုက်ခါတ်မီးကြီးတစ်ခုကို အိမ်အောက်ညွှန်ခန်းကြီးနှင့် တည့်တည့်ခပ်ဝိုက်ဝိုက်ခေါင်းစိုက်ချိန်ထား သည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် မီးလုံးကြီးကိုလည်း ရွက်ဖျင်စိမ်းဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ အလယ်တည့်တည့်တွင် ဒဂိုးဝိုင်းကလေး တစ်ခုစာလောက်သာ အပေါက် ဝယ် ဖောက်ထားပါ၏။

ထိုဆပ်ချလိုက်မီးလုံးကြီး၏ရှေ့တည့်တည့် တစ်ပေကွာ လောက် မှာမူကား ဒန်ရေသုတ်တိုင်တစ်တိုင်ထောင်ထားပြီး ၎င်း၏ထိပ်ဖျား မှာ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ခါတ်မီးလုံးနှင့်ချိန်သားရအောင် တစ်ပြေးတည်း ထားလျက် အပေါ်ပိုင်း ၌ ခြောက်လက်မ ပတ်လည်မျှရှိသော ဒန်ရောင် လေးထောင့်သေတ္တာ ကလေးကို ကတ္တီပါအိတ်စွပ်လျက် တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအရာကလေးကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်ခံဆပ်ချလိုက်မီးအားဖြင့် လူများကို လျှပ်စစ်ခါတ် မိ၍ သေစေနိုင်သော သေမင်းရောင်ခြည်ခေါ်သည့် လျှပ်စစ်ခါတ်မှန် ထည့်ထားသော ကိရိယာကလေးဟု အတွေးနှင့် သိနိုင်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသော အခန်းမှာ လွန်စွာ ပန်ရ ပါသည်။ အကယ်၍ ဦးဘခက်သည် အောက်တံခါးမကြီးမှ ဝင်လာသူများ ကို သူ၏ သေမင်းရောင် ခြည် လျှပ်စစ် ခါတ် အားနှင့် ဆီး၍ သတ်မည် ဆို က မသတ်မီကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က သူ၏နောက်မှ သေနတ်နှင့်ခြိမ်း ခြောက် ဟန့်တားနိုင်ပါသည်။

ဦးဘခက်ကား သူ၏လျှို့ဝှက်သော အိမ်ကြီးအတွင်းတွင် သူ့ကိုရန်ရှာမည့် လူများရောက်နေကြောင်း အလျဉ်းရိပ်မိပုံမရ သူ၏ မြေးကလေးကို အသက်သွင်း၍ မရသဖြင့် စိတ်မကျေမနပ်နှင့် ဒေါပပြီး စိတ်မွန်နေပုံရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ကျန်ရစ်သူ (ရဲ) များနှင့် အချိန်အချက်အတိုင်း အိမ်ကြီးကို ဝင်ရောက်စီးကြရန် လာလမ်းအတိုင်း ခြေသံမကြားအောင် ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

ထို့နောက် အသီးသီးလူစုခွဲကြရာ၌ ခြောက်လုံးပြူးကိုင် (ရဲ) ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်နှင့် (ရဲ) နှစ်ယောက်တို့ကို ဦးဘခက်မတော် တဆ လက်ချော်ခြေချော်မလွယ်ပေါက်မှ ထွက်ပြေးလာပါက အဆင်သင့် ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် နံဘေးချုံ့ထဲတွင် အစောင့်ချထားခဲ့ပါသည်။

အိမ်ထဲမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ကြသော အင်စပိတ်တော်ကိုထွန်း ညို နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်ကမူ နောက်ပါ (ရဲ) သုံးယောက်နှင့်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဦးဘခက်၏ အခန်းနောက်မှ ပုန်းအောင်းချောင်းမြောင်းနေကြရန် အကျပ်အတည်း အရေးကြီးမှသာ သေနတ်ကို အသုံးပြုရန် မှာထားလျက် ကျွန်တော်နှင့် ကိုညာဏ်ရင်တို့ကား နောက်ပါ (ရဲ) များနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ တံခါးမှ ဝင်ကြရန် အသီးသီးလူစုခွဲ၍ လာခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ညနေသုံးနာရီခန့်ဖြစ်၍ မိုးအနည်းငယ် အုံ့နေ သဖြင့် တောရိပ်တောင်ရိပ် သစ်ပင်ရိပ်များကြောင့် အိမ်ကြီးပတ်ဝန်း ကျင်မှာ မှောင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း အဝင်တံခါးမကြီးကို စေ့ရုံစေ့ထားမှန်းသိ လျက် အပြင်မှ တဘုံးဘုံးထူနက်သံပေးပြီးမှ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ကြပါ သည်။ ထိုခဏ၌ ဦးဘခက်သည် ပုလိပ်တွေမှန်းသိလျှင် ရန်မူတော့မည် ဟု ကျွန်တော်တို့ ယူဆချက်အတိုင်းပင် ရင်ဆိုင်အပေါ်ထပ်မှ မှန်ပြတင်း တစ်ချပ်ပွင့်သွားကာ ဆပ်ချလိုက်မီးရောင်တန်းကြီးတစ်တန်း ဖျပ်ခနဲပေါ် လာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ရုတ်တရက်သေမင်းရောင်ခြည်လျှပ်စစ်ခါတ် ပါလာသည်ထင်ကာ အံ့အားသင့်သွားမိပါသေးသည်။

သို့သော် ဆပ်ချလိုက် မီးရောင်ရှေ့သို့ သေမင်းရောင်ခြည် လျှပ်စစ်ခါတ်မှန် မရောက်သေးမီ အင်စပိတ်တော်ကိုထွန်းညှိတို့လူစု သေနတ်ချိန်မိပြီဟု ယူဆမိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပထမပေါ် လာသော ခါတ်မီးရောင်မှာ လူရှိရာသို့ လှုပ်ရှားကူးပြောင်းမလာတော့ဘဲ သက်တံများကဲ့သို့ တစ်နေရာတည်းတွင်မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်စွာ တန်း နေသည်ကို တွေ့သောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် တအားတက်ကာ ခါတ်မီးရောင်ကျရာ အလင်း ကွက်ကို ကွင်းရှောင်လျက် လှေကားကြီးရှိရာသို့ တိုးသွားကြမည်ပြုနေခဲ 'ကိုညာဏ်ရင်-ကိုညာဏ်ရင်-အထဲမဝင်နဲ့၊ မဝင်နဲ့'

ဟု-ဟစ်အော်လိုက်သော မိန်းမသံတစ်ခုကို ကြားရ၍

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်တို့မှာ အံ့ဩသွားပြီးနောက်လှည့်ကြည့်ရာ ရှေ့ဆုံးမှ အူယား ပါးယား ပြေးလာသော ထွေးထွေးတင်နှင့်တကွ ဦးရွှေတင်၊ ဦးသာခေါင်၊ မောင်မောင်မြတို့မှာ နုံးချိမောဟိုက်ငိုရွိုက်ပူဆွေးနေရှာသော မေနှဲ့ရီကို ဖေးမတွဲခေါ် လာကြသည်ကို မြင်ရပါသည်။

မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြေးလာသော ထွေးထွေးတင်မှာ အိမ်တွင်း မှ ထိုးနေသော မီးရောင်ကြီးကိုကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော်နှင့်ကိုညာဏ်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် စိုးရိမ်ကြီးစွာ အမောဆိုက်၍ နေရှာပါသည်။ ထို့နောက် အရေးတကြီးအပြစ်တင်သံနှင့်-

'ဟင်-ပွဲစားလေးကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရှင်ပါအလိုတူအလိုပါ ဒီကို လာကြတယ်နော် . . . တော်ပါပေရဲ့'

ဟုပြောရာ ကျွန်တော်တို့မှာ အစစစီစဉ်ပြီးဖြစ်၍ အရေးမကြီး ကြောင်း ပြောပြရပါသည်။ သို့ရာတွင် ထွေးထွေးတင်မှာ စိတ်မချနိုင်သေး ဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ အတန်းလိုက်ကျနေသော မီးရောင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး တထိတ်တလန့်နှင့် ကိုညာဏ်ရင်၏လက်ကို ဆွဲကာ-

'ကိုညာဏ်ရင် - မသွားနဲ့။ ဟိုအထဲမသွားနဲ့'

ဟုတားဆီးနေပါသေးသည်။ ထိုအခိုက် ဦးရွှေတင်တို့ လူစု မှီလာပြီး အိမ်ထဲမှ မီးရောင်ကြီးကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း (ရဲ)များကို တစ်လှည့် မီးရောင်ကြီးကိုတလှည့် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာကြည့်၍နေကြပါ သည်။

ဦးရွှေတင်တို့ကား (ရဲ)များကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် အမှုသွား ကိုနားလည်ကြဟန်တူပါသည်။

ကလေးအတွက် အပူသွေးထိပ်တက်နေသော မေနှဲ့ရီမှာကား မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမထားနိုင်ဘဲ-

'ဖေဖေရဲ့ . . . ဖေဖေရဲ့ . . . ရီရီသားလေးကိုသတ်ပစ် ထားပြီလား'

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

ဟုဟစ်အော်ငိုကြွေးကာ အိမ်ထဲသို့တအားထိုးဝင်ပြေးသဖြင့် အားလုံးပင် နောက်မှပြု၍ လိုက်ကြရပါသည်။ ထွေးထွေးတင်ကား အားလုံးကိုညှာသည့်သဘောဖြင့်-

‘မမရီရှေ့ဆုံးက သွားတာကောင်းတယ်၊ ဒါမှ သူ့သမီးပါနေလို့ မီးရောင်ထဲကို လျှပ်စစ်ခါတ်မှန် မထိုးဘဲနေမှာ’ ဟုပျာပျာသလဲပြောကာ မေခွဲရီ၏နောက်ဆီမှ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်လိုက်သွားကြရပါ တော့သည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ပေါ်မှ ဦးဘခက်မှာ အင်စပိတ်တော်ကိုထွန်းညှိ ၏ ခြောက်လုံးပြူးပြောင်းဝတွင် မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်နေရာမှ သေလူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အကြောင်းမထူးဟု ဇွတ်အတင့်ရဲ၍ စွန့် စားရ သော အနေမျိုးဖြင့် မီးရောင်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်လှုပ်ရှားကစား လိုက်ရာ ပိတ်လျှောင့်မိသလို အခန်းထဲတွင်ရောက်ရှိနေကြသော ကျွန်တော်တို့ လူတစ်စုမှာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် မီးရောင်လွတ်အောင် တိမ်းရှောင် လိုက်ရပါသည်။ ထိုခဏ၌ကိုညှာဏ်ရင်က အောင်မြင် သောအသံဖြင့်-

‘ဟေ့ ကိုထွန်းညို၊ ခင်ဗျားလူကို နိုင်အောင်ထိန်းနော် အောက်မှာ လူတွေအများကြီးရှိတယ်’

ဟုလှမ်းအော်ပြောလိုက်ရာ ထွေးထွေးတင်မှာလည်း ကျွန်တော် နှင့် ကိုညှာဏ်ရင်အနီးတွင် စိုးရိမ်ကြီးစွာ တွယ်ကပ်နေရာရုံမက-

‘မမရီ-မမရီ ရောင်ခြည်ခါတ်မှန် မလွှတ်ခင် မမရီရှေ့က ဝင်နေ ပါ။ တခြားလူတွေထင်ပြီးလုပ်လိုက်ရင် ခက်တော့မယ်’

ဟုသတိပေးရှာပါသည်။ သို့ရာတွင် မေခွဲရီကား ထွေးထွေးတင် ၏ သတိပေးသံကို မကြားသကဲ့သို့ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ မော့လျက် . . .

‘ဖေဖေရဲ့ မြေးကလေးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပြီးမှ သမီးကို လည်းချန်မထားပါနဲ့၊ ဖေဖေခါတ်မှန်နဲ့ သတ်လိုက်ပါတော့’

ဟုပြောငိုကာ မီးရောင်ထဲသို့ ပြေးသွားမည်တကဲကဲရှိနေ၍

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဦးရွှေတင်၊ ဦးသာခေါင်နှင့် မောင်မောင်မြတို့မှာ မေခွဲရီကို မနည်းဆွဲ၍ ထားကြရပါသည်။

ထိုအခိုက် ဆပ်ချလိုက်မီးရောင်မှာ မေခွဲရီကိုရှောင်ကွင်းလျက် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့လိုက်၍ ထိုးနေသော်လည်း မေခွဲရီမှာ မီးရောင်ကျ ရာဆီသို့သာ ပြေးလိုက်ပြီး . . .

‘သတ်ပါဖေဖေရဲ့၊ ရီရီလည်း မနေပါရစေနဲ့’

ဟုအော်ပြောနေပါတော့သည်။ မီးရောင်ကလည်း ရှောင်၍သာ ပြေးနေပါတော့သည်။ မေခွဲရီသာရှေ့မှကန့်လန့်ကန့်လန့်လိုက်ခံမနေ ဘူးဆိုပါလျှင်၊ ကျွန်တော်တို့ လူစုအပေါ်သို့ မီးရောင်တည့်တည့် သန်း လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျှပ်စစ် ခါတ်မှန်ကို မီးရောင်ရှေ့သို့ ထိုးခံ လိုက်လိမ့်မည်ဟု အတပ်သိရပါသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

‘ကိုထွန်းညို ကျပ်ကျပ်သတိပြုဗျို’

ဟုတစ်ချက်တစ်ချက်လှမ်း၍ အော်ပြောမိရာ၊ အပေါ်ထပ်ဆီမှ လည်း . . .

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ တက်သာတက်ခဲ့ပါ ဝန်ထောက်မင်း၊ သူ့လျှပ်စစ် မှန်ကိုကိုင်တာနဲ့ တစ်ချက်တည်း ခလုပ်နှိပ်လိုက်ပါမယ်’

ဟုအော်ပြောသည်တွင် ကျွန်တော်တို့မှာ အနည်းငယ် စိတ်အေးရပါတော့သည်။

ထိုခဏ၌ အပေါ်ထပ်မှ ဦးဘခက်၏အသံကြီးနှင့်-

‘ဟေ့ . . . ခွေး(ရဲ)တွေ နင်တို့ဟာ ငါ့ကိုမကြာမကြာလာပြီး နင်တို့ခြောက်လုံးပြူးလောက်ကို ငါမကြောက်ဘူး၊ ငါက သေလူမထူးဘူး၊ ငါတစ်ယောက်တည်းရဲ့အသက်နဲ့ နင်တို့တစ်ပြုလုံးရဲ့အသက် ကိုလဲနိုင် တယ်၊ ဒါပေတဲ့ ငါ့သမီးအတွက် စိတ်မကောင်းလို့ နင်တို့ကို မသတ်ဘူး၊ ငါ့ခါတ်မှန်နဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါစီရင်လိုက်မယ်-ဘယ်သူမှ ငါ့ကို မဖမ်းနဲ့’

ဟု-ဟစ်အော်ပြောလိုက်သောအခါ တစ်အိမ်လုံး သူ၏အသံကြီး

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုလေး

ဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားပါတော့သည်။ ထို့နောက်-

‘ငါ့သမီး... ဖေဖေကို အထင်မလွဲနဲ့၊ ငါ့မြေးကလေးကို အသက်ရှင်စေချင်လွန်းလို့ ဖေဖေကြိုးစားတာပဲ။ သူ့မှာ ဝေဒနာကကြီး တော့မရဘူး။ သေခါနီးဆဲဆဲကလေးမှာ ဖေဖေသတ်မိတာအဖတ်တင်ရ ပြီ။ ဒီတော့ ငါ့သမီးရှေ့မှာ ဖေဖေလည်းသေတော့မယ်။ ဒီလောက် အနှောင့်အရှက်များပြီး မုန်းစရာကောင်းတဲ့လောကကြီးမှာ မနေတော့ဘူး’

ဟုဆိုဆိုပြောပြော ဓါတ်မှန်ကလေး၏ရှေ့တည့်တည့်မှ ရပ်ကာ သေမင်းရောင်ခြည်မှန်သားကို ဖျတ်ခနဲဖြုတ်၍ ရှုတ်တရက် မီးရောင် ရှေ့သို့ထောင်လိုက်ရာ စိမ်းစိမ်းဝါဝါ-ပြာပြာနီနီ အရောင်အတန်အမျိုးစုံ လျှပ်စစ်ပစ်သလို ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက် သောမိန်းမသံများနှင့်အတူ ဒိန်းခနဲ သေနတ်မောင်းဖြုတ်သံကြီးတချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက်-ဆပ်ချလိုက်မီးလုံးကြီးများမှာလည်း ကိုထွန်း ညို၏သေနတ်ချက်ဖြင့် ချွမ်းခနဲ ပျက်စီးပေါက်ကွဲသွားပြီး အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး လည်း ဝှိုင်းလုံးမီးခိုးလုံးများ ပိတ်ဆီးယှက်သန်းသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအတွင်းတွေ့မြင်ကြုံကြိုက် လိုက်ရသည့် အရေးတော်ပုံများကို မှင်တက်မိနေသလို မတုန်မလှုပ်ကြီး ခေတ္တငေးစိုက်ကြည့်နေမိရာမှ တစ်စတစ်စမီးခိုးများ ရှင်းလင်းကြည်လင် သွားသောအခါ အိမ်ကြီးအတွင်းမှာပင် လူသုံးစုကွဲနေကြသည်ကိုတွေ့ရ ပါသည်။

ပထမလူတစ်စုမှာ (ရဲ) အရာရှိများဖြစ်၍ မီးသွေးတုံးပမာ အညိုအမည်းနှင့်လဲသေနေသော သေရွာပြန်ဦးဘခက်၏ အလောင်းနှင့် မှန် သေတ္တာထဲမှာရှိသော သုံးလသားခန့် ကလေးငယ်၏အလောင်းတို့ကို ပုံစံယူကာ စစ်ဆေးနေကြရပါသည်။

ဒုတိယလူတစ်စုကား ဦးရွှေတင်၊ ဦးသာခေါင်နှင့် မောင်မောင် မြတို့ဖြစ်၍ အဖေလည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံးနှင့်ယူကျုံးမရရှိနေရှာသူ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မော်ဆရာမဟိတမိ:

မေနှဲ့ရီ ကိုတရားပြု၍ ယုယချောမော့နေကြပြီးလျှင် ကျွန်တော်နေရာနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော တတိယလူစုမှာ ထွေးထွေးတင်နှင့် မောင်ညွှန်ရင် နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသော လူနည်းစုဖြစ်၍ မောင်ညွှန်ရင်က ထွေးထွေးတင် ၏ကျောကလေးကိုသပ်ကာ-

‘ထွေးဟာ မောင်ကိုမချစ်ဘူးလို့ထင်မိခဲ့တာ၊ ခုလိုတကယ့် အရေးကျမှ အသက်ပေးပြီးစောင့်ရှောက်တာတွေ့ရတော့ မမေ့နိုင်အောင် ကျေးဇူးတင်ပြီး၊ ‘ဟင်- သူ့ခမာ . . . ငါ့ကို ဒါလောက်တောင်ပဲ ချစ် ရှာပါကလားနော်’ လို့ စဉ်းစားမိပြီး စိတ်ကျေနပ်သွားပါပြီ။ ဒီတော့ မောင်တောင်းပန်ခဲ့တဲ့အတိုင်း နောက်ထပ်အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ ခပ်မြန် မြန်ကလေးပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါရစေတော့ထွေးရယ်’

ဟုပြောလျှင် ထွေးထွေးတင်ကလည်း အချစ်နာလန်ထသော မျက်လုံးနှင့် ပြုံးပြုံးကလေး ပြန်ကြည့်လိုက်ကာ . . .

‘ကောင်းလှပါပြီတဲ့ရှင် ဒီတစ်ခါတော့ ဝန်ထောက်မင်း ရာဇမာန် မပွားရအောင် ဖေဖေနဲ့ကိုကိုမြကိုခွင့်တောင်းလိုက်ပါတော့မယ်’ ဟူသော အဖြေကို ပေးလိုက်သဖြင့်-

ကိုညွှန်ရင်မှာ မခင်နှင့်နှလုံးတွေ့သွားသည့်အလား ပတ်ဝန်း ကျင်အရပ်မှ လူများကို သတိမရတော့ဘဲ ဇော်ရဲ၊ လက်ရဲ လုပ်တော့မည့် ဆဲဆဲတွင် . . .

‘အဟမ်း-အဟမ်း’

ဟုကျွန်တော်ကဝင်၍ ချောင်းသံပေးလိုက်မှ ကတိုက်ကရိုက် ကြူခြေဆည်လိုက်သည်ကိုတွေ့ရပါတော့သည်။

ထို့နောက် တစ်ခုစီကွဲနေသော လူစုများမှာအပေါ်ထပ်တွင် တစ်ဖန်စုစုကြုံပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးဘခက်အလောင်းဘေးတွင် ထက်ခြမ်းကွဲကျနေသော သေမင်းရောင်ခြည်မိတ်မှန်ကလေးကို အရေး တကြီး ကောက်ယူလိုက်ကာ ရွက်ဖျင်အဝတ်တစ်ခုနှင့်ထည့်လျက်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

လူ့လူ့လေး

အနီးတွင်တွေ့ရသော သံလုံးတစ်ခုနှင့် ကယျာကယာထုရှိက် ချေမှုပစ်
လိုက်ပြီးမှ-

‘ကဲ-ဆရာကြီး ဦးရွှေတင်ခင်ဗျား၊ လူတွေကို ဒုက္ခပေးမဲ့ဟော
ဒီသေမင်းရောင်ခြည်လျှပ်စစ်ဓါတ်မှန်ချပ်ကလေးကို ဦးဘခက်ကြီးကြီး
စားစားကြစည်ထားရတာမှန်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရား
အရနှင့်ဆိုလျှင် အင်မတန်ဆန့်ကျင်နေတဲ့ လက်နက်ကြီးမျိုးဖြစ်နေတဲ့
အတွက် ဘယ်သူမှ အသုံးမပြုနိုင်အောင်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါပြီ၊ ဟောဒီ
မှန်မှန် အထုပ်ကလေးကိုတောင် အဆုံးစွန်အစပျောက်သွားအောင် ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင် စကြာမင်းရေမှာဖောက်သလို ယခုသွားပြီး ဖျောက်ဖျက်
ပစ်လိုက်ပါတော့မယ်။ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကိုလည်း ဆရာကြီးတို့အပေါ် အမှု
မပတ်စေဘဲ ခရီးတိုတိုနဲ့ကိစ္စအေးအောင် ဟောဒီက ရာဇဝတ်ဝန်
ထောက်ကလေး ကိုညာဏ်ရင်က ပီရီသေသပ်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးပါလိမ့်
မယ်’

ဟုပြောပြောဆိုဆို ထွက်လာခဲ့သောအခါ ဦးရွှေတင်နှင့်
ဒေါက်တာမောင်မောင်မြတို့မှာ မှန်ထုပ်ကလေးကို နှမြောစုံမက်လှသော်
လည်း မသာသော မျက်နှာနှင့်-

‘ကောင်းပါပြီ ပွဲစားလေးရဲ့’

ဟုပြောကာ အောင့်သက်သက် ကျန်ရစ်နေရှာကြသည်ကိုတွေ့
မြင်ခဲ့ရပါသည်။

